

นภาแห่งเวทมนตร์

เล่ม 9 ในชุด ดวงแหวนของผู้วิเศษ

MORGAN RICE

วงแหวนของผู้วิเศษ

มอร์แกน ไรซ์

**นภาแห่งเวทมนตร์ หนังสือเล่มที่
9 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ**

«Lukeman Literary Management Ltd»

ไรซ์ ม.

นภาแห่งเวทมนตร์ หนังสือเล่มที่ 9 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ / ม. ไรซ์ —
«Lukeman Literary Management Ltd», — (วงแหวนของผู้วิเศษ)

ในเล่มที่เก้า นภาแห่งเวทมนตร์ (หนังสือเล่มที่ 9 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ)
ในที่สุดธอร์กรีนก็กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้งและต้องเผชิญหน้ากับพ่อของเขา
มหากาพย์แห่งการสู้รบได้เกิดขึ้น เมื่อสองผู้ยิ่งใหญ่ต้องมาปะทะกัน
ขณะที่ราฟก็ใช้อำนาจของเขาเพื่อรวบรวมกองทัพที่ยังมีอยู่
เมื่อดาบแห่งโชคชะตาได้ถูกทำลายลง ชะตากรรมของอาณาจักรวงแหวนก็อยู่ในสถานะสมดุล
อาร์กอนและอลิสแตร์ยังคงต้องการรวบรวมพลังเวทมนตร์เพื่อช่วยนักรบผู้กล้าของพระนางเกวินโดลิน
แต่กระนั้น แม้พวกเขาจะเข้ามาช่วย แต่มันก็อาจจะไร้ประโยชน์
หากไม่ได้ไมโครเฟิลซึ่งหวนคืนมาพร้อมกับเพื่อนร่วมทางคนใหม่ นั่นคือ
ราลิบาร์ เจ้าหญิงลอร์ดดาทรงด์นรนที่จะเอาชนะผู้ที่จับกุมพระองค์มาคือโรมิวลัส
เมื่อโล่พลังได้อยู่ในสถานะสมดุลแล้ว
ขณะที่เจ้าชายริสทรงด์นรนที่จะนำทหารของพระองค์ปีนกำแพงของหุบเขาใหญ่กลับขึ้นมา
ด้วยความช่วยเหลือของเซลีส ความรักของเขาทั้งสองคนเพิ่มพูนลึกลับขึ้น
แต่การกลับมาของคนรักเก่าของเจ้าชายริส นั่นคือ ลูกพี่ลูกน้องของพระองค์
ทำให้เกิดรักสามเส้าที่น่าสลดใจและเกิดความไม่เข้าใจกันขึ้นขณะที่พวกจักรวรรดิได้ถูกขับไล่ออกไป
ราชินีเกวินโดลินจึงมีโอกาสดูแลแก่แค้นแม่คคลาวด์เป็นการส่วนพระองค์
และเกิดเป็นการเฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่
ในฐานะราชินีพระองค์ใหม่ของอาณาจักรวงแหวนพระนางเกวินทรงใช้พระราชอำนาจเพื่อรวบรวมอาณาจักร
แม็คคิลและแม็คคลาวด์ให้เป็นหนึ่งเดียวซึ่งเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์
และเป็นการเริ่มต้นศักราชใหม่ของการสร้างดินแดนใหม่รวมทั้งกองทัพและกองทัพทหารยูวชน
ราชสำนักค่อยๆกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นอีกครั้ง ขณะที่พวกเขาทุกคนเริ่มที่จะฟื้นฟูหุบเขา
ราชสำนักขึ้นมาใหม่ มันได้ถูกกำหนดมาให้กลายเป็นเมืองที่มีความรุ่งเรืองกว่าเดิม
มากกว่าที่พระบิดาของพระนางเคยวาดฝันเอาไว้ และในระหว่างนั้น
การพิพากษาก็มาถึงเจ้าชายกาเรธในที่สุดราชาไทรสจะต้องถูกนำตัวมาพิพากษาเช่นเดียวกัน
และราชินีเกวินจะต้องทรงตัดสินใจว่าพระองค์จะเป็นผู้นำแบบไหน
มีความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางพระโอรสของราชาไทรส
เมื่อไม่มีใครเห็นพ้องต้องกันในเรื่องใดๆ และเกิดการดิ้นรนเพื่อได้อำนาจขึ้นมาอีกครั้ง
ขณะที่พระนางเกวินตัดสินใจว่าจะยอมรับคำเชิญ เพื่อไปสู่เกาะด้านเหนือหรือไม่
นั่นจะเป็นการรวมราชวงศ์แม็คคิลเข้าเป็นหนึ่งในได้อีกครั้ง
อีเร็คถูกเรียกตัวให้กลับไปเกาะด้านใต้เพื่อพบกับพระบิดาที่กำลังจะสวรรคตและพบกับประชาชนของเขา

โดยมีอสิสเตร์ติดตามพระองค์ไปด้วย ขณะที่พวกเขา กำลังเตรียมตัวจัดงานพิธีสมรส
ธอร์กรินและราชีเน่ก็กำลังเตรียมตัวจัดงานอภิเษกสมรสเช่นเดียวกันธอร์ได้ใกล้ชิดกับน้องสาว
และเมื่อทุกคนได้เข้ามาตั้งรกรากอยู่ในอาณาจักรวงแหวน
เขาพบว่าส่วนลึกๆของเขาเรียกร้องให้เขาออกไปทำภารกิจสำหรับการเสาะหาสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของ
นั่นคือ การเดินทางตามหาแม่ผู้ลึกลับ
ซึ่งอยู่ในดินแดนที่ห่างไกลออกไปและเพื่อจะตามหาความจริงว่าเขาเป็นใครกันแน่
สำหรับพิธีเตรียมการเฉลิมฉลองการสมรสที่จะมีขึ้นหลายงานที่จะเริ่มขึ้นในฤดูใบไม้ผลินั้นทำให้มีการสร้าง
ความสงบเรียบร้อยดูเหมือนจะกลับคืนมาสู่อาณาจักรวงแหวน
แต่อันตรายที่ร้ายแรงที่สุดก็อาจจะหลบซ่อนอยู่ในมุมมืดที่มีอาจคาดคิด
และจากตัวละครที่มีมาทั้งหมดนี้ ความยากลำบากที่สุดก็อาจจะยังไม่ถึง
จากการวางตัวละครกับโลกที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นอย่างซับซ้อน
นภาแห่งเวทมนตร์เป็นเรื่องรวมมหากาพย์ของมิตรภาพและคนรัก
ศัตรูและคู่ครอง อีศวินและมังกร เล่ห์อุบายและกลการเมือง
สำหรับช่วงชีวิตเติบโตขึ้น หัวใจที่แตกร้าว การหลอกลวง
ความทะเยอทะยานและการทรยศ มันเป็นเรื่องราวของเกียรติยศและความกล้าหาญ
เรื่องของโชคชะตาและเคราะห์กรรม เรื่องของเวทมนตร์
มันเป็นเรื่องของจินตนาการที่จะนำพวกเราไปสู่อีกโลกหนึ่งที่เราจะไม่มีวันลืมเลือน
ซึ่งเหมาะกับผู้อ่านทุกเพศและทุกวัยหนังสือเล่มที่10 ถึง 17 มีจำหน่ายแล้ว

© ไรซ์ ม.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

บทที่ หนึ่ง	10
บทที่ สอง	14
บทที่ สาม	16
บทที่ สี่	22
บทที่ ห้า	25
บทที่ หก	28
บทที่ เจ็ด	32
บทที่ แปด	36
บทที่ เก้า	39
Конец ознакомительного фрагмента.	40

มอร์แกน ไรซ์

นภาแห่งเวทมนตร์

นภาแห่งเวทมนตร์

(เล่ม 9 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ)

มอร์แกน ไรซ์

แปลโดย

สาวตรี เด่นวานิช

ประวัติ มอร์แกน ไรซ์

มอร์แกน ไรซ์ เป็นผู้แต่งหนังสือขายดีอันดับ 1 และเป็นผู้แต่งมหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดใน USA Today นิยายชุดวงแหวนของผู้วิเศษ จำนวน 17 เล่ม นิยายชุดขายดีอันดับ 1 บนทีกของแอมไพร์ จำนวน 11 เล่ม (และยังมีเล่มต่อไป) นิยายชุดขายดีอันดับ 1 เรื่อง THE SURVIVAL TRILOGY เรื่องราวระทึกขวัญหลังวันโลกาวินาศ (และยังมีเล่มต่อไป) และนิยายชุดเรื่องราวแฟนตาซีใหม่ล่าสุด กษัตริย์และผู้วิเศษ จำนวน 6 เล่มหนังสือของมอร์แกนมีทั้งรูปแบบเสียงและสิ่งพิมพ์ และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่า 25 ภาษา

มอร์แกน ยินดีรับฟังความคิดเห็นของคุณ โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ www.morganricebooks.com เพื่อสมัครรับข่าวสารทางอีเมล พร้อมรับหนังสือฟรีและของรางวัลมากมาย สามารถดาวน์โหลดแอปฟรีเพื่อรับข่าวสารล่าสุด หรือเชื่อมต่อกับ Facebook และ Twitter โปรดติดตาม!

คำนิยมสำหรับ มอร์แกน ไรซ์

“วงแหวนของผู้วิเศษ มีส่วนผสมทุกอย่างของการประสบความสำเร็จทันที ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องหลัก โครงเรื่องย่อย ความลึกลับ อัจฉินผู้กล้าหาญ ความสัมพันธ์ที่เบ่งบานพร้อมกับการออกหัก การลอกหลวงและการทรยศ มันจะทำให้คุณเพลิดเพลินได้หลายชั่วโมง และเป็นที่ยินชอบของทุกวัย แนะนำให้มีประจำไว้ในห้องสมุดสำหรับคือนักอ่านเรื่องแฟนตาซี”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“นิยายมหากาพย์แฟนตาซีที่น่าสนุกสนาน”

—Kirkus REviews

“จุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่น่าดึงดูดใจ”

— San Francisco Book Review

“อัดแน่นไปด้วยการผจญภัย...งานเขียนของไรซ์ช่างเข้มข้นและวางโครงเรื่องอย่างมีเหตุมีผล”

— Publishers Weekly

“นิยายแฟนตาซีที่สร้างแรงบันดาลใจ เป็นจุดเริ่มต้นของมหากาพย์นิยายสำหรับวัยรุ่นที่เหมาะสม”

— Midwest Book Review

หนังสือของ มอร์แกน ไรซ์

กษัตริย์และผู้วิเศษ

กำเนิดราชันย์มังกร (เล่ม 1)

กำเนิดความกล้าหาญ (เล่ม 2)

เกียรติยศอันยิ่งใหญ่ (เล่ม 3)

ชุด วงแหวนของผู้วิเศษ

เส้นทางแห่งวีรบุรุษ (เล่ม 1)

การเดินทางแห่งราชา (เล่ม 2)

ชะตาแห่งมังกร (เล่ม 3)

เสียงร่ำร้องแห่งเกียรติยศ (เล่ม 4)

คำปฏิญาณแห่งศักดิ์ศรี (เล่ม 5)

หน้าที่ของผู้กล้า (เล่ม 6)

อำนาจแห่งดาบ (เล่ม 7)

ประทานพรแห่งสรรพาวุธ (เล่ม 8)

นภาแห่งเวทมนตร์ (เล่ม 9)

บันทึกของแวมไพร์

กลายร่าง (เล่ม 1)

ความรัก (เล่ม 2)

การทรยศ (เล่ม 3)

ลิขสิทธิ์ © 2013 โดย มอร์แกน ไรซ์

สงวนลิขสิทธิ์ ยกเว้นที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ของสหรัฐฯ พ.ศ. 2519 ห้ามนำส่วนใดของการเผยแพร่ไปทำซ้ำ แจกจ่ายหรือถ่ายทอดในรูปแบบใด ๆ หรือโดยความหมายใด ๆ หรือเก็บบันทึกเป็นข้อมูล หรือระบบสืบค้น โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน

หนังสือ ebook นี้ อนุญาตเพื่อความบันเทิงส่วนตัวของคุณเท่านั้น และ ebook เล่มนี้ไม่อาจนำไปขายซ้ำ หรือยกให้ผู้อื่น หากคุณต้องการแบ่งปันหนังสือเล่มนี้กับผู้อื่น ขอความกรุณาซื้อเล่มใหม่เป็นส่วนตัว หากคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ และไม่ได้อ่านชื่อ หรือไม่ได้ชื่อในนามของคุณ

ขอความกรุณาส่งคืนและดำเนินการซื้อในนามของคุณ

ขอขอบคุณที่ให้ความเคารพในการทำงานอย่างหนักของผู้เขียน

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้น ชื่อ ตัวละคร ธุรกิจ สถานที่ สถานการณ์ และเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน หรือเป็นการแต่งขึ้น ความคล้ายคลึงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลจริง ทั้งที่ยังมีชีวิตหรือเสียชีวิตไปแล้ว เป็นความบังเอิญทั้งสิ้น

“เพียงน้อยคน ร่วมสุขทุกข์ ส่งคืนอั่ง
เลือดเทาส่งร่วมกับข้าในวันนี้
รวมเราเข้าเป็นน้องที่ จงหล่อหลอม”

--วิลเลียม เชคสเปียร์
เฮนรี เล่มที่ 5

บทที่ หนึ่ง

ธอร์กำลังเข้าเผชิญหน้าอยู่กับพระราชินีเกอร์นโดลิน เขาถือดาบอยู่ข้างกายพร้อมกับร่างทั้งร่างที่สั่นไหว เขามองออกไปเห็นใบหน้าทุกคนที่กำลังจ้องมองกลับมาที่เขาอย่างตกตะลึง พวกเขาอยู่ในความเงียบ ทั้งอลิส อีเร็ด เจ้าชายเคนดริคและสเต็ฟเฟิน รวมไปถึงกองทัพของเขา ประชาชนที่เขารู้จักและรักใคร่ พวกเขาคือคนของเขา แต่กระนั้น เขากลับเข้ามาต่อสู้กับพวกเขาและถือดาบอยู่ข้างกาย เขาเข้ารบผิดฝั่งผิดฝ่าย

ในที่สุด เขาก็ระลึกขึ้นได้

สิ่งที่บดบังธอร์ได้ถูกยกออกไปแล้วจากคำพูดของอลิสที่มันดังผ่านสะพานไปทั่วทั้งร่างของเขา มันเข้ามาเติมเต็มความชัดเจนให้กับเขา เขาคือธอร์กริน ทหารแห่งกองรบหน่วยยุทธศาสตร์แห่งอาณาจักรวงแหวนตะวันตก เขาไม่ใช่ทหารของจักรวรรดิ เขาไม่ได้รักพ่อของเขา เขารักประชาชนของเขาทุกคน

เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด เขารักพระราชินีเกอร์นโดลิน

ธอร์มองลงไปยังพระพักตร์ของพระนาง

พระองค์กำลังทอดพระเนตรกลับมายังเขาด้วยความรักพร้อมกับหน้าพระเนตรเอ่อล้นดวงเนตร เขารู้สึกท่วมท้นไปด้วยความอดสูและหวาดกลัวที่ระลึกได้ว่า เขากำลังเข้าเผชิญหน้ากับพระนาง พร้อมกับถือดาบเล่มนี้ในมือ ฝ่ามือของเขารู้สึกเร้าร้อน มันแผดเผาไปด้วยความอภัยและความเศร้าโศกเสียใจ

ธอร์ปล่อยดาบให้หลุดจากมือ เขาก้าวไปข้างหน้าเพื่อสวมกอดพระนาง

พระนางเกอร์นโดลินก็ทรงสวมกอดเขากลับไปอย่างแนบแน่น

เขาได้ยินเสียงพระนางทรงกรรแสงและรับรู้ได้ถึงความร้อนจากหน้าพระเนตรที่ไหลรินอาบข้างพระปราง ธอร์กำลังท่วมท้นไปด้วยความเศร้าเสียใจที่เขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร มันลางเลื่อนไปหมด สิ่งที่เขารับรู้ได้ทั้งหมดก็คือ เขารู้สึกมีความสุขที่ได้กลับเป็นตัวเองอีกครั้ง ได้รู้สึกถึงความชัดเจนและได้กลับมาอยู่กับประชาชนของเขาอีกครั้ง

“ข้ารักเจ้า” พระนางทรงกระซิบในหูของเขา “และก็จะรักตลอดไป”

“ข้าพระองค์ก็รักพระองค์ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นอยู่เป็นตัวข้า” ธอร์ตอบกลับไป

โครห์นกำลังร้องครางอยู่ที่เท้าของเขา เดินกระเผลกเข้ามาเสียดเข้าที่ฝ่ามือของธอร์ ธอร์ชะงักตัวลงไปจูบเข้าที่หน้าของมัน

“ข้าขอโทษ” ธอร์กล่าวกับเขา เมื่อจดจำได้ว่าเขาพาดลงบนโครห์น

ในขณะที่เขาเข้ามาปกป้องพระนางเกอร์นโดลิน “ได้โปรดยกโทษให้ข้าด้วย”

พื้นพสุธาที่สั่นไหวอย่างรุนแรงในช่วงเวลาที่ผ่านมาก็กลับสู่สภาพปกติในที่สุด

“ธอร์กริน” เสียงแหลมดังขึ้นมาในอากาศ

เขาหันหน้าไปมองยังแอนโดรนิคัส แล้วจึงก้าวไปข้างหน้าในที่โล่งด้วยใบหน้าบึ้งตึง

หน้าของเขาแดงกำไปด้วยความโกรธอันเดือดดาล ทั้งสองกองทัพต่างเฝ้ามองอย่างตกตะลึงอยู่ด้วยความเงียบ เมื่อพ่อและลูกกำลังเข้าเผชิญหน้ากันและกัน

“ข้าขอสังเจ้า!” แอนโดรนิคัสกล่าว “ฆ่าพวกมัน ฆ่าพวกมันทั้งหมด! ข้าคือพ่อของเจ้า

เจ้าต้องฟังข้าและข้าเท่านั้น!”

แต่ในครั้งนี้ ธอร์จ้องมองกลับไปทีแอนโดรนิคัส มันมีบางอย่างเปลี่ยนไป

บางอย่างที่เคลื่อนไหวภายในของเขา ธอร์ไม่ได้เห็นว่าแอนโดรนิคัสเป็นพ่ออีกต่อไปแล้ว

ไม่ใช่ฐานะของสมาชิกในครอบครัว ไม่ใช่ในฐานะของคนที่เขาต้องกระทำตามและสละชีวิตให้

แต่ว่าเขาเห็นแอนโดรนิคัสเป็นศัตรู เห็นเขาเป็นปีศาจ

ธอร์ไม่ได้รู้สึกถึงหน้าที่ผูกพันที่เขาต้องสละชีวิตให้ชายคนนี้อีกต่อไป ในทางตรงข้าม

เรารู้สึกถึงไฟอันเดือดดาลที่มีให้กับเขา นี่คือนคนที่สั่งให้เขาโจมตีพระนางเกอร์นโดลิน

นี่คือนคนที่สั่งให้เขาฆ่าพันพวกเดียวกันเอง คนที่ทำให้เขาบุกรุกและปล้นสะดมบ้านเกิดเมืองนอน

ตรงนี่คือชายที่ดึงเอาจิตใจของเขาไป คนที่จับเขาไปเป็นเชลยด้วยอำนาจมนตร์ดำ

นี่ไม่ใช่บุคคลที่เขารัก หากแต่ว่า เป็นบุคคลที่เขาต้องการสังหารมากกว่าผู้ใดในโลกนี้

ไม่ว่าจะเป็นพ่อของเขาหรือก็ตาม

ทันใดนั้น ธอร์รู้สึกถึงคลื่นแห่งความเดือดดาลอยู่ภายในตน

เขาเอื้อมมือไปจับดาบขึ้นมาและวิ่งเข้าไปจูโจมอย่างเต็มแรง ไปสู่ที่โล่ง เขาพร้อมแล้วที่จะสังหารพ่อของตน

แอนโดรนิคส์มองด้วยอาการตกตะลึงสุดขีดเมื่อเห็นธอร์วิ่งเข้ามาจู่โจม
ธอร์ชูดาบขึ้นและใช้มือทั้งสองมือที่จับดาบฟาดลงมาอย่างเต็มแรง หมายถึงลงมายังศีรษะของแอนโดรนิคส์

แอนโดรนิคส์ยกขวานศึกขนาดใหญ่ขึ้นมาในวินาทีสุดท้าย
หันมันไปด้านข้างแล้วใช้ตามขวานโลหะป้องกันการฟาดนั้นได้

ธอร์ไม่ยอมวางมือ เขาเหวี่ยงดาบไปอีกครั้งและอีกครั้ง เพื่อที่จะสังหารเขาให้ได้ แต่ในแต่ละครั้ง
แอนโดรนิคส์ก็สามารถยกขวานศึกขึ้นป้องกันได้ทุกครั้ง เสียงกระทบกันของโลหะดังไปทั่วบรรยากาศ
ในขณะที่กองทัพทั้งสองฝ่ายต่างพากันเฝ้ามองอยู่ในความเงิบ
ประกายไฟปลิวว่อนออกมาในแต่ละครั้งเมื่ออาวุธกระทบกัน

ธอร์ทั้งกรีดร้องและส่งเสียงคำราม เขาใช้ทักษะทุกอย่างที่เขาออกมาทั้งหมด
ด้วยความหวังที่จะฆ่าพ่อได้ในสักครา เขาต้องทำเช่นนี้ก็เพื่อตัวของเขาเอง เพื่อราชีนีเกวินโดลิน
เพื่อทุกคนที่ทุกข์ทนจากเงื้อมมือของปีศาจร้ายตนนี้ ในการฟาดฟันแต่ละครั้ง
สิ่งที่ธอร์ปรารถนามากกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ การล้างสายเลือดที่เขาสืบมันมา ล้างภูมิล้างของเขา
เพื่อเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง เพื่อเลือกให้มีพ่อที่ต่างออกไป

ส่วนแอนโดรนิคส์เป็นฝ่ายรับ เขาเพียงป้องกันการปะทะจากธอร์แต่เขาไม่ได้ต่อสู้กลับไป
เห็นได้ชัดว่าเขาอ้อมมือให้ลูกชายของเขา

“ธอร์กริน” แอนโดรนิคส์กล่าวขึ้นระหว่างการเข้าโจมตี “เจ้าคือลูกชายของข้า ข้าไม่ต้องการทำอันตรายเจ้า
ข้าคือพ่อของเจ้า เจ้าเคยช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าต้องการให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไป”

“ส่วนข้า ข้าต้องการให้เจ้าตาย!” ธอร์ตะโกนกลับไป

ธอร์เหวี่ยงดาบฟาดลงครั้งแล้ว ครั้งเล่า ผลักดันให้เขาไปด้านหลังข้ามผ่านไปทั้งทุ่งโล่ง
แม้แอนโดรนิคส์จะมีขนาดตัวใหญ่และมีพลังกำลังอันมหาศาล แต่เขาก็ไม่เหวี่ยงตัวปะทะกลับไปยังธอร์

มันดูราวกับว่าเขากำลังหวังให้ธอร์กลับมาเป็นพวกของเขาอีก
แต่ครั้งนี้ ธอร์ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ตอนนี้ ในที่สุดธอร์รู้แล้วว่าเขาเป็นใคร ในที่สุด

คำพูดของแอนโดรนิคส์ก็หลุดออกไปจากหัวของเขา

ธอร์เลือกที่จะตายมากกว่าขอร้องความเมตตาจากแอนโดรนิคส์

“ธอร์กริน เจ้าต้องหยุดได้แล้ว!” แอนโดรนิคส์ตะโกนขึ้น
ประกายไฟปะทุเข้าใกล้ใบหน้าของเขาในขณะที่เขายกใบมีดขวานศึกขึ้นป้องกันการฟันเข้าอย่างดุเดือด

“เจ้ากำลังบังคับข้าให้ฆ่าเจ้า และข้าก็ไม่ต้องการเช่นนั้น เจ้าคือลูกชายข้า
การฆ่าเจ้าก็เหมือนกับการฆ่าตัวของข้าเอง”

“งั้น จงฆ่าตัวเองไปซะ!” ธอร์กล่าว “หรือหากเจ้าไม่ยอมทำ อย่างนั้นข้าจะทำมันให้เอง!”

ธอร์ส่งเสียงลั่นเมื่อเขากะโจนเข้าปะทะแอนโดรนิคส์เข้าที่หน้าอกด้วยเท้าทั้งสอง

ส่งผลให้เขาล้มหลังกระแทกพื้น

แอนโดรนิคส์มองขึ้นมาราวกับว่ากำลังตกตะลึงที่เรื่องนี้เกิดขึ้นมาได้

ธอร์ยืนขึ้นเหนือตัวเขาพร้อมกับยกดาบขึ้นสูงเพื่อเตรียมจบภารกิจนี้เสีย

“อย่า!” เสียงแหลมดังขึ้นมา มันเป็นเสียงที่น่ากลัว

เสียงที่ดังราวกับว่ามันปะทุออกมาจากชุมชนรักชั้นต่ำลงไป

ธอร์ชำเลืองออกไปเห็นชายที่เดินมาโดยลำพังกำลังเดินเข้ามาในทุ่งโล่ง เขาใส่เสื้อคลุมยาวสีเลือดหมู
ใบหน้าของเขาซ่อนอยู่ภายใต้หมวกคลุม และมีเสียงคำรามแปลกประหลาดดังขึ้นมาจากทรวงอกของเขา

ราฟี

ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม ราฟีหวนกลับมาได้ หลังจากการปะทะกับอาร์กอน เขายืนอยู่ที่นั่นแล้วในขณะที่
เขายืนแขนทั้งสองออกมาข้างลำตัว แขนเสื้อคลุมตกลงมาเมื่อเขายกแขนขึ้นสูง

มันเผยให้เห็นผิวหนังสีแดงเผือดและผิวหนังที่ปูดโปนราวกับว่ามันไม่เคยได้รับแสงอาทิตย์เลย

เขาปลดปล่อยเสียงที่น่าสะพรึงกลัวออกมาจากด้านหลังคอหอย

มันเหมือนกับเสียงคำรามและเมื่อเขาเปิดปากขึ้นมา

เสียงมันยิ่งดังขึ้นและด

เสียงทุ้มต่ำที่สั่นไหวกำลังทำให้หูของธอร์เจ็บปวด

พื้นโลกเริ่มสั่นไหว ธอร์ล้มลงเมื่อเขาสูญเสียการทรงตัว ทั้งพื้นพสุธาสั่นสะเทือน

เขามองตามมือของราฟีที่อยู่ตรงหน้าไปกับภาพที่เขาจะจดจำได้อย่างไม่ลืมเลือน

พื้นโลกเริ่มแตกแบ่งเป็นสองส่วน มันเป็นรอยเปิดที่กว้างและขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อนั้นเอง
ทหารจากทั้งสองฝ่ายต่างพากันล้มระเนระนาด
พร้อมกับพากันกรีดร้องเมื่อพวกเขาหลุดลงไปยังรอยแตกที่ขยายกว้างขึ้น
แสงเรืองรองสีส้มส่องออกมาจากใต้โลกันต์ แล้วจึงตามมาด้วยเสียงซู่ฟอจจากไอน้ำและหมอกที่ไพล่ขึ้นมา
มันไพล่ขึ้นมาพร้อมกันในคราเดียว ขึ้นมาจากรอยแยก
มีมือข้างหนึ่งไพล่ขึ้นมาจากรอยแยกกำลังจับเข้าอยู่กับพื้นโลก เมื่อนั้นมีสีดำตะปุมตะปา
ดูผิดรูปผิดร่างและมันกำลังดึงตัวเองให้ขึ้นมา
ธอร์มองออกไปด้วยความสะพรึงกลัวเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตอันน่าสยดสยองกำลังไพล่พื้นขึ้นมา
มันมีร่างอย่างมนุษย์แต่เป็นสีดำทั้งตัว ดวงตาขนาดใหญ่เรืองแสงสีแดง มีเขี้ยวยาวสีแดง
และหางยาวสีดำอยู่ข้างหลัง ร่างของมันดูและเป็นก้อน มันดูเหมือนกับเป็นซากศพ
มันโง้วตัวไปข้างหลังแล้วปลดปล่อยเสียงคำรามอันน่าสะพรึงกลัวอย่างราฟือออกมา
มันดูราวกับว่าเป็นอสุรกายที่ฟื้นจากความตายที่ถูกเรียกตัวมาจากภายใต้ภูมรอกเวจี
ด้านหลังอสุรกายตัวนั้นก็มิตัวอื่นไพล่ขึ้นมาทันที แล้วก็มิตัวอื่นตามมาอีกตัว
สัตว์ประหลาดนับพันๆตัวไพล่ขึ้นมาพื้นพื้นผิวโลก พวกมันลากตัวมันเองขึ้นมาจากแอ่งนรกอเวจี
มารวมกันขึ้นเป็นกองทัพแห่งซากศพ กองทัพของราฟือ
พวกมันพากันมาอยู่ทางฝั่งของราฟืออย่างซ้าๆ ต่างพากันหันมาเผชิญหน้ากับธอร์และคนอื่นๆ
ธอร์จ้องมองกลับไปด้วยอาการตกตะลึงกับกองทัพที่เขาต้องเข้าเผชิญหน้า
ขณะที่เขายืนอยู่ตรงนั้นและชูดาบขึ้นสูง จู่ๆ แอนโดรนิคส์ก็กิ้งตัวออกมาจากใต้ฝ่าเท้าของธอร์
พร้อมถอยหนีกลับไปยังกองทัพของตนได้ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ต้องการที่จะปะทะกัน
ทันใดนั้นเอง กองทัพนับพันของอสุรกายก็เร่งเข้ามา มุ่งหน้ามาหาธอร์ มันไหลบ่าโถมเข้ามาเต็มทุ่งโล่ง
ต่างพากันเข้ามาเพื่อจะสังหารธอร์และคนของเขา
เกิดเสียงแหลมดังขึ้นมา อสุรกายตัวแรกกระโจนเข้ามาหาเขา มันคำรามและกางกรงเล็บออกมา
ธอร์ชูดาบขึ้นสูง ก้าวไปด้านข้างตัวพร้อมกับเหวี่ยงดาบตัดหัวของมันออก มันสะดุดตกลงล้มไปอยู่กับพื้น แน่หนึ่ง
และธอร์ก็ทำใจกล้าเตรียมพร้อมรับมือกับตัวต่อไป
อสุรกายพวกนี้แข็งแรงและมีความไว หากแต่เมื่อเข้ามาเรียงหนึ่ง
ทีละตัวแล้วมันไม่คู่ควรกับธอร์และนักรบที่มีความชำนาญแห่งอาณาจักรวงแหวน
ธอร์สู้กับพวกมันอย่างคล่องแคล่ว สังหารพวกมันได้จากทั้งซ้ายและขวา แต่กระนั้น คำถามก็คือ
เขาจะสู้พวกมันได้กี่ตัวในคราเดียว? พวกภูตไหลบ่ากันเข้ามาล้อมรอบตัวเขา
พวกมันที่มีกันนับพันๆตัวจากทุกสารทิศ ซึ่งคนอื่นๆก็อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน
ธอร์เข้ามาอยู่เคียงข้างกับอีเร็ค เจ้าชายเคนดริค สร็อกและคนอื่นๆ แต่ละคนต่างต่อสู้เคียงข้างกันและกัน
เฝ้าระวังหลังให้พวกตน เมื่อพวกเขาต้องฟาดฟันไปทั้งทางซ้ายและขวา สู้กับอสุรกายสองสามตัวในคราเดียว
อสุรกายตัวหนึ่งโผล่ตัวเข้ามา มันจับเข้ากับแขนของธอร์และทิ้งรอยข่วนเอาไว้ ทำให้มีเลือดไหลออกมา
ธอร์ร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด เขาเหวี่ยงตัวไปรอบๆ และแทงเข้ายังหัวใจของมัน และสังหารมันลงได้
ธอร์เป็นนักรบผู้ขยันอด แต่ตอนนี้แขนของเขารู้สึกเต้นตุบๆ
เขาไม่รู้ว่าการต่อสู้จะยืดเยื้อไปอีกนานเท่าใดกว่าที่พวกอสุรกายจะถูกกำจัดไปได้
อย่างแรกและที่สำคัญที่สุดในใจของเขา ก็คือ การนำพระราชีนีเกวินโดลินสู่สถานที่ปลอดภัย
“พาพระนางไปด้านหลัง!” ธอร์ร้องเสียงแหลม พร้อมกับจับเข้ากับสเตฟเฟนซึ่งกำลังต่อสู้อยู่กับอสุรกาย
ธอร์ผลักเขาเข้าไปหาพระนางเกวิน “เดี๋ยวนี้!”
สเตฟเฟนคว้าพระนางเกวินและดึงพระนางออกไป ผ่านกลับเข้าไปในหมู่ทหาร
นำพระนางออกมาให้ห่างจากพวกสัตว์ร้าย
“ไม่!” พระนางเกวินทรงกรีดร้อง ทรงทัดทาน “ข้าอยากจะอยู่ที่นี้กับเจ้า!”
แต่สเตฟเฟนรับคำสั่งมาอย่างรู้หน้าที่ เขาดึงพระนางกลับเข้าไปยังปีกด้านหลังของสมรภูมิจึง
ปกป้องพระนางด้วยการกำบังจากทัพทหารแห่งแม็คคิลและกองรบเงินจำนวนหลายพันนาย
ทหารผู้ที่ยืนอยู่อย่างทรนงและต่อสู้อยู่กับเหล่าสัตว์ร้าย ธอร์ที่เห็นว่าพระนางทรงปลอดภัย ก็รู้สึกโล่งอก
เขาหันกลับไป ถลาเข้าไปต่อสู้กับทัพอสุรกาย
ธอร์พยายามรวบรวมพลังจิตของเขาเพื่อเข้าต่อสู้ทั้งจิตวิญญาณและดาบในมือ
แต่ไม่ว่าด้วยเหตุอันใดก็ตาม เขาไม่สามารถเรียกพลังขึ้นมาได้ เขาอ่อนล้าเกินไปจากการต่อสู้กับแอนโดรนิคส์
กับการถูกร่าฟือควบคุมจิตใจและพลังของเขาต้องการเวลาในการเยียวยา เขาต้องต่อสู้ด้วยอาวุธอย่างธรรมดาๆ

อลิสแตรก็ก้าวเข้ามาข้างหน้า มาอยู่เคียงข้างธอร์ เธอยกฝ่ามือขึ้นและหันไปยังกลุ่มของอสูรกาย มีแสงส่องผ่านออกมาเป็นลูกๆ จากฝ่ามือของนางและมันสามารถสังหารพวกภูตได้ที่ละหลายๆตัวในคราเดียว

นางยกฝ่ามือทั้งสองข้างขึ้นมาช้าๆ เพื่อสังหารพวกอสูรกายที่อยู่รายรอบตัวนาง เมื่อนั้นเอง ธอร์รู้สึกมีแรงบันดาลใจขึ้นมา พลั้งของน้องสาวของเขาส่งผลต่อเขา เขาจึงลองรวบรวมพลังอีกครั้งหนึ่งจากข้างใน เพื่อที่จะต่อสู้ไปได้มากกว่าการใช้ดาบแต่เป็นการใช้จิตใจของเขาด้วย

เมื่ออสูรกายอีกตนเข้ามาใกล้เขาจึงยื่นฝ่ามือออกไปและพยายามรวบรวมเรียกสายลม

ธอร์รับรู้ได้ถึงสายลมที่รีเข้ามาสู่ฝ่ามือของเขา และทันใดนั้น อสูรกายนับโหลก็ลอยละลือไปในอากาศ สายลมได้พัดพาพวกมันไป พวกมันร้องโหยหวนเมื่อมันพากันกลับลงไปยังรอยแยกของเปลือกโลก

เจ้าชายเคนดริก อีเร็คและคนอื่นๆอยู่ข้างๆธอร์ต่อสู้กันอย่างองอาจ แต่ละคนฆ่าฟันอสูรร้ายไปคนละหลายสิบตัว เช่นเดียวกับทหารนายอื่นๆรอบตัวพวกเขา พวกเขาต่างพากันกรู้อเสียงแห่งการประจันบาน เมื่อต้องเข้าต่อสู้ด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่มี

พวกทหารจักรวรรดิพากันพักรบและปล่อยให้กองทัพอสูรกายของเราที่ต่อสู้แทนพวกเขา

เพื่อทำให้กองกำลังทหารของธอร์อ่อนล้า แผนนี้กำลังไปได้ดี

ในไม่ช้า ทหารของธอร์ก็พากันเหนื่อยอ่อน และต่อสู้ฟาดฟันได้ช้าลง แต่กระนั้น พวกอสูรกายก็ยังไม่มีความที่จะหยุดการถาโถมกันมาจากใต้โลกา มันหลังไหลกันมาเป็นสาย

ธอร์พบว่าตัวเองหายใจเหนื่อยหอบ เช่นเดียวกับคนอื่นๆ

พวกซากศพเริ่มที่จะแทรกผ่านเข้ามาในแถวของพวกเขา และทหารของเขาก็เริ่มที่จะพลาดพลัง พวกมันมีปริมาณมากเหลือคณา

รอบๆตัวธอร์ทั้งหมดเต็มไปด้วยเสียงกรีดร้องจากทหารของเขาที่ถูกพวกอสูรจัดการให้ร่วงลง

พวกในฝั่งเขี้ยวลงยังคงหอยของทหารและดูถูกกินเลือดของพวกเขาเข้าไป ในการฆ่าทหารไปแต่ละนาย

พวกอสูรกายก็ดูแข็งแรงแรงมากขึ้นๆ

ธอร์รู้ว่าเขาจะต้องทำอะไรบางอย่างในทันที

พวกเขาต้องการรวบรวมพลังอันยิ่งใหญ่เพื่อต่อกรกับพวกมัน ต้องการพลังที่แข็งแกร่งไปกว่าที่อลิสแตรมี

“อาร์กอน!” ธอร์พูดขึ้นมากับอลิสแตรในทันที “เขาอยู่ที่ไหน? เราต้องตามหาเขา!”

ธอร์เห็นว่าอลิสแตรกำลังเหนื่อยอ่อน พลังกำลังของนางดูอ่อนลง

อสูรกายตัวหนึ่งโผล่เข้ามาใกล้นางแล้วใช้หลังมือฟาดใส่จนนางล้มลงและกรีดร้องขึ้นมา

ขณะที่อสูรร้ายกระโจนมาอยู่เหนือตัวของนาง ธอร์ก้าวเข้ามาข้างหน้าแล้วเสียบดาบผ่านเข้าไปในหลังของอสูรร้าย

นั่นช่วยชีวิตนางไว้ได้ในวินาทีสุดท้าย

ธอร์เอื้อมมือไปกระชากนางขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนนางลุกขึ้นยืนบนเท้าทั้งสอง

“อาร์กอน!” ธอร์ตะโกนร้องเรียก “เขาคือความหวังเดียวที่เรามี เจ้าต้องตามหาเขาเดี๋ยวนี้!”

อลิสแตรมองกลับมาด้วยสายตาแห่งการรับรู้และเร่งฝ่าฝืนออกไป

อสูรร้ายตนหนึ่งโผล่ตัวเข้ามา แล้วฟาดกรงเล็บของมันลงยังคอของธอร์ โครห์นเร่งเข้ามาข้างหน้า

พร้อมกระโจนขึ้นมาบนนั้น มันขู่คำราม แล้วตรึงร่างของมันสู่พื้นโลก

จากนั้นสัตว์ร้ายก็พุ่งเข้ามาข้างหน้ายังหลังของโครห์นอย่างรวดเร็ว และธอร์จึงฟันดาบของเขาลงและสังหารมันได้

อสูรร้ายอีกหนึ่งตัวกระโดดเข้ามายังด้านหลังของอีเร็ค ธอร์จึงเร่งเข้ามาช่วย เขางัดมันออก

จับมันไว้ด้วยมือทั้งสองแล้วยกมันขึ้นสูงเหนือหัว จากนั้นจึงทุ่มมันใส่ลงยังอสูรร้ายตนอื่นหลายตัว

ส่งผลให้พวกมันล้มลงไป อสูรกายอีกตัวโผล่เข้ามาสู่จอมเจ้าชายเคนดริก ซึ่งเขามองไม่เห็นว่ามีอะไรเข้ามา

ธอร์จึงใช้ดาบสั้นของเขาแทงลงไปใคอหอยของมันได้อย่างทันการณ

ทันก่อนที่มันจะฝังเขี้ยวลงยังหัวไหล่ของเจ้าชายเคนดริกธอร์รู้สึกว่าจะอย่างน้อยๆ

นี่เป็นสิ่งที่เขาจะทำได้เพื่อเป็นการชดเชยให้กับอีเร็ค เจ้าชายเคนดริกและคนอื่นๆ

มันรู้สึกดีที่ได้กลับมาต่อสู้กับฝ่ายนี้กับพวกเขา ได้ต่อสู้อยู่กับฝ่ายที่ถูกต้อง

มันรู้สึกดีที่ได้รู้ว่าเขาได้กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้งหนึ่งและได้รู้ว่าเขากำลังต่อสู้เพื่อสิ่งใด

ในขณะที่ราที่กำลังยืนอยู่ตรงนั้น เปิดลำแขนของเขาขึ้นกว้างและท่องมนตรา เหล่าอสูรกายนับพันๆ

ตัวก็พุ่งขึ้นมาจากแอ่งใต้โลก และธอร์ก็รับรู้ได้ว่าพวกเขาไม่สามารถจะยึดมันเอาไว้ได้นาน

ร่างดำมืดของพวกมันล้อมเขาไว้เป็นโชนง เมื่อพวกซากศพร่กันเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ จนแขนชนแขน สอกต่อสอก

ธอร์ก็รู้ว่าอีกไม่นาน เขาและพรรคพวกทุกคนจะต้องถูกกลืนกินจนสิ้น

อย่างน้อยๆ ธอร์คิดในใจ เขาก็จะตายอยู่กับฝ่ายที่ถูกต้องในสมรภูมินี้

บทที่ สอง

พระนางลูอันดาทรงต่อสู้และดิ้นรนในขณะที่โรมิวลัสกำลังอุ้มพระองค์ไว้ในอ้อมแขน
เขานำตัวพระนางไปที่ละก้าวๆ ออกไปห่างไกลจากบ้านเกิดมากขึ้นๆ ขณะที่พวกเขากำลังข้ามสะพานไป
พระนางทรงกรีดร้องและทรงดิ้นทุรนทุราย พระนางทรงใช้พระเนตรจิกลงบนผิวหนังของเขา
ไหล่ของเขากว้างเกินไปและเขาก็โอบพระนางอย่างแน่นหนาเหมือนดังงูเหลือมรัดเหยื่อเอาไว้และบีบรัดเหยื่อจนตาย
มันแน่นจนพระนางแทบมีอาจะทรงหายใจได้และทรงรู้สึกเจ็บปวดบริเวณซี่โครง
นอกเหนือไปจากนั้นแล้ว สิ่งพระนางทรงวิตกกังวลไปมากที่สุดไม่ใช่เรื่องตัวของพระนางเอง

เมื่อพระนางทอดพระเนตรขึ้นไปทรงพบว่า
ที่สุดปลายสะพานนั้นเป็นกองทัพอันใหญ่โตมโหฬารตั้งมหาสมุทรของทหารจักรวรรดิที่ยืนรออยู่ตรงนั้น
พร้อมกับอาวุธที่ครบครัน พวกเขาทุกคนต่างดูร้อนใจที่จะลดระดับโล่พลั้งลง เพื่อจะได้ข้ามมายังสะพาน
พระนางลูอันดาทอดพระเนตรเห็นเสื้อคลุมแปลกประหลาดที่โรมิวลัสสวมใส่อยู่
มันมีการสันสะเทือนและมีแสงเปล่งปลั่งออกมา ในขณะที่เขากำลังอุ้มพระนางไปนั้น
พระนางทรงรู้สึกเหมือนกลับเป็นทาสคนหนึ่งที่เขาจะนำมรดกระดับของโล่พลั้งลง
มันต้องมีอะไรบางอย่างเกี่ยวข้องกับพระองค์ มิเช่นนั้น เหตุใดเขาจึงต้องหลบหนีพระองค์ด้วยเล่า?

พระนางลูอันดาทรงรู้สึกถึงการตัดสินใจอันแน่วแน่ในขณะที่พระองค์จะต้องเป็นอิสระให้ได้ที่ไม่ใช่เพื่อตัวพระองค์เอง
โล่พลั้งลงได้แล้วพวกทหารหลายพันนายพวกนั้นก็จู่โจมเข้ามาทหารทั้งโขงใหญ่ราวกับทำตึกแดนนั้นก็เคลื่อนเข้ามา
พวกเขาจะเข้ามาทำลาย

สิ่งที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในดินแดนเกิดของพระองค์และพระองค์ก็ไม่อาจจะยอมให้เรื่องนั้นเกิดขึ้นได้

พระนางลูอันดาทรงเกลียดโรมิวลัสอย่างมาก พระนางทรงเกลียดทหารจักรวรรดิทุกคน
และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวงนั้น พระนางทรงเกลียดแอนโดรนิคัสมากที่สุด

สายลมแรงพัดผ่านมาและพระนางทรงรู้สึกถึงลมอันหนาวเย็นที่พัดผ่านพระเศียรที่ถูกโกลนจนเปลือยเปล่า

พระนางทรงร้องครวญครางเมื่อพระนางทรงจดจำได้ถึงช่วงเวลาที่ถูกโกลนพระเศียร

มันสร้างความอับอายอดสูให้กับพระองค์จากเงื้อมมือพวกสัตว์เดรัจฉาน

พระนางจะฆ่าพวกมันทั้งหมดทุกคนหากพระองค์ทรงทำได้

เมื่อโรมิวลัสได้เข้ามาปลดพระองค์ให้เป็นอิสระจากค่ายของแอนโดรนิคัส

ในตอนแรกพระนางลูอันดาทรงคิดว่าพระองค์ได้ถูกไว้ชีวิตจากโชคชะตาอันโหดร้าย

ได้ถูกช่วยไว้จากการตอนเข้าไปอยู่ในขบวนพาเหรดรอบเมือง

ที่พวกเขาทำกับพระนางเหมือนอย่างกับสัตว์ตัวหนึ่งในอาณาจักรของแอนโดรนิคัส

แต่โรมิวลัสกลับแย้งไปว่าแอนโดรนิคัสเสียอีก พระนางทรงแน่พระทัยว่า เมื่อใดที่พวกเขาข้ามสะพานไปได้
เขาจะฆ่าพระนางเสีย หรือไม่ก็จะทรมานพระองค์ก่อน พระนางจะต้องหาหนทางหลบหนีให้ได้

โรมิวลัสชะงักหน้ามาพูดในพระกรรณของพระนางด้วยน้ำเสียงที่แหบพร่า ซึ่งทำให้พระเศียรลุกชันขึ้น
"จากตรงนี้"

อีกไม่นานหรือที่รัก"เขากล่าวพระนางทรงต้องคิดทำสิ่งได้อย่างรวดเร็วพระนางลูอันดาทรงไม่ใช้ทาส

พระองค์ทรงเป็นพระธิดาพระองค์แรกของกษัตริย์ สายพระโลหิตแห่งซัดติยวงศ์ไหลวนอยู่ในพระวรกาย

เป็นสายพระโลหิตแห่งนักรบ และพระองค์ทรงไม่กลัวผู้ใด พระนางจะทรงทำทุกอย่าง

พระนางจะต้องต่อสู้ศัตรูไม่ว่าหน้าไหน แม้ว่าเขาอาจจะวิถถารหรือมีความแข็งแกร่งมากอย่างเช่นโรมิวลัส

พระนางลูอันดาทรงรวบรวมพลังกำลังที่เหลือทั้งหมดและในการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วครั้งนั้น

พระองค์ทรงเอนพระศอไปด้านหลัง

จากนั้นจึงตัวดำดำนหน้าอย่างรวดเร็วและฝั่งพระทนต์ลงไปยังลำคอของโรมิวลัส

พระองค์ทรงกดลงไปอย่างแรงด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่มีและบีบมันให้แน่นขึ้นให้แรงขึ้น

จนกระทั่งเลือดกระเด็นออกมาทั่วพระพักตร์ของพระนาง จนเขากรีดร้องและปล่อยตัวพระนางตกลงมา

พระนางลูอันดาทรงรีบขยับตัวลงบนพระชันู ทรงหันพระวรกายและรีบลุกขึ้นมา

แล้วทรงวิ่งด้วยความเร็วสูงกลับไปที่ยังสะพานไปสู่ดินแดนบ้านเกิดเมืองนอน

พระนางทรงได้ยินเสียงฝีเท้าที่ตามมาอยู่ด้านหลังเขารวดเร็วเกินกว่าที่พระนางทรงคาดไว้และเมื่อพระนางทรงซ้ำเรื่อง
โกรธแค้นเดือดดาลอย่างที่สุด

พระนางทอดพระเนตรไปข้างหน้าและเห็นพื้นแผ่นดินของอาณาจักรวงแหวนอยู่ตรงหน้าห่างไปเพียง 20
ฟุตเท่านั้นและพระองค์ทรงเร่งวิ่งให้หนักขึ้นกว่าเดิม

มันห่างไปเพียงไม่กี่ก้าวแล้ว ทันใดนั้น
พระนางลูอันดาก็ทรงรู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างน่าสะพรึงกลัวอยู่ที่พระอริด้านหลัง
ในขณะที่โรมิวลัสกำลังถ่มน้ำลายด้านหน้าและใช้ศอกกระทุ้งเข่าข้างหลังของพระองค์
พระนางทรงรู้สึกราวกับว่าเขาได้บดขยี้ หักพระอริส่วนนั้น จนพระนางทรงล้มลง พระพักตร์คว่ำไปอยู่กับพื้นดิน
อีกชั่วขณะหนึ่ง โรมิวลัสได้คร่อมอยู่บนพระวรกาย
เขาหมุนพระนางไปรอบๆ และต้อยเข่ายังพระพักตร์ของพระนาง เขาค่อยพระนางอย่างแรง
จนกระทั่งพระวรกายพลิก ไปอีกด้าน และทรงนอนราบหลังติดกับพื้นดิน ความเจ็บปวดแพร่กระจายไปทั่วทั้ง
พระพักตร์ในขณะที่พระนางทรงนอนอยู่ตรงนั้น แผลและแทบจะหมดพระสติ
พระนางลูอันดาทรงรู้สึกว่าพระองค์ถูกห้อยตัวอยู่เหนือหัวของโรมิวลัสและพระนางทรงเฝ้ามองดูด้วยความหวาดผวา
ในขณะที่เขากำลังมุ่งหน้าไปยังขอบของสะพานและเตรียมตัวที่จะโยนพระนางลงไป
เขากรีตร้องขณะที่ยืนอยู่ตรงนั้น ยกฝ่ามือขึ้นสูงเหนือหัว และเตรียมตัวที่จะโยนพระองค์ลงไป
พระนางลูอันดาทรงทอดพระเนตรลงไปยังหน้าผาสูงชันและพระองค์ทรงรู้ว่ากำลังจะสิ้นพระชนม์ชีพ
แต่โรมิวลัสยังคงแบกพระนางอยู่ตรงนั้น เขายืนตัวแข็ง ยืนอยู่ตรงหน้าผาด้วยลำแขนที่สั่นเทา
เห็นได้ชัดว่าเขากำลังคิดสิ่งใดที่ดีไปกว่านี้ ในช่วงเวลาคาบเกี่ยวแห่งความเป็นความตายนั้น
ดูเหมือนว่าโรมิวลัสจะโต้แย้งกับตัวของเขาเอง เขาต้องการที่จะโยนพระนางลงไปจากขอบผาด้วยความคลั่งใคล้
เดือดดาล แต่กระนั้น เขาก็ยังไม่สามารถลงมือได้ เขายังต้องการบรรลุเป้าหมายของตนจากการใช้งานพระนาง
ในที่สุด เขาก็ลดพระนางลงและใช้แขนรัดพระนางให้แน่นยิ่งขึ้น บิรด์จนพระชนม์ชีพแทบดับสูญ
เขาริบเร่งเข้ามาไปยังหุบเขาใหญ่ ริมมุงหน้ากลับไปหาประชาชนของเขา
ในเวลาหนึ่งพระนางลูอันดาทรงห้อยตัวอยู่ตรงนั้นอย่างอ่อนล้า อย่างเจ็บปวด
ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงทำได้มากไปกว่านี้ พระนางทรงพยายามและก็ทรงล้มเหลว
ในตอนหนึ่งซึ่งพระนางสามารถทำได้ คือ การเฝ้ามอง โชคชะตาที่จะเข้ามา ทีละก้าวทีละก้าว
ในขณะที่พระนางถูกแบกเข้ามาไปยังหุบเขาใหญ่นั้น หมอกที่หม่นหม่นก็ยกตัวขึ้นมาพร้อมกับโอบล้อมพระองค์ไว้
จากนั้นจึงหายไปอย่างรวดเร็ว พระนางลูอันดาทรงรู้สึกราวกับว่า พระองค์ทรงถูกย้ายมาอยู่ยังอีกโลกหนึ่ง
อยู่ในสถานที่ที่พระองค์จะไม่มีวันได้หวนคืนกลับมา
ในที่สุด พวกเขาก็มาถึงฝั่งที่อยู่ไกลออกไปของหุบเขาใหญ่ และเมื่อโรมิวลัสได้ก้าวขาก้าวสุดท้าย
เสียดลุมที่อยู่รอบไหล่ของเขาก็สั่นสะเทือนพร้อมกับเกิดเสียงดังขึ้นมา มีแสงสว่างส่องเรืองรองออกมาเป็นสีแดง
โรมิวลัสปล่อยพระนางลูอันดาไว้บนพื้นดินราวกับเป็นห้วมันฟาร์สเก่าๆ พระนางทรงตกกระแทกที่พื้นอย่างแรง
พระเศียรชนเข้าอย่างแรงกับพื้นและทรงนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น
ทหารของโรมิวลัสยืนอยู่ตรงนั้นที่ขอบของสะพาน พวกเขาจ้องมองออกมา
เห็นได้ชัดว่า ทหารทุกคนต่างหวาดกลัวที่จะก้าวขาและทดสอบว่าโล่พลังได้ถูกลดระดับลงแล้ว
โรมิวลัสดึงทหารมาหนึ่งนายและยกเขาขึ้นสูงเหนือหัว พร้อมกับโยนเขาออกไปยังสะพาน
โยนตรงไปยังกำแพงที่มองไม่เห็น ในบริเวณที่มันเคยเป็นกำแพงของโล่พลังมาก่อน
ทหารคนนั้นชูมือขึ้นและกรีตร้อง เขาพยายามทำใจล้ากับความตายอันเที่ยงแท้ที่เขาคิดว่า
จะร่างของตนจะแหลกสลายแตกออกเป็นเสี่ยง
แต่เวลานี้มีบางอย่างที่ต่างออกไป ร่างของทหาร
ลอยละลือไปในอากาศแล้วตกลงยังบนสะพานจากนั้นจึงลิ่งไปหลายตลบพุ่งชนต่างพากันเฝ้ามองด้วยความเงยบั้น
เพื่อดูว่าทหารที่ลิ่งไปนั้นจะยังมีชีวิตหรือไม่
ทหารคนนั้นหันตัวลุกขึ้นนั่งและจ้องมองกลับมายังเหล่าทหาร
ซึ่งตัวเขาเองดูเหมือนจะตกตะลึงมากที่สุดว่าเขาทำมันสำเร็จ เรื่องนี้ตีความได้เป็นอย่างดีเดียว คือ
โล่พลังถูกลดระดับลงแล้ว
กองทัพของโรมิวลัสพากันโห่ร้องด้วยเสียงดังสนั่น จากนั้นพวกเขาทั้งหมดจึงเข้าสู่โงม
อพยพเข้ามาดั่งฝูงแมลง รีบเร่งเข้ามาในอาณาจักรวงแหวน เจ้าหญิงลูอันดาทรงหมอบตัวคดคู้
ทรงพยายามที่จะพาตัวออกมาอยู่นอกเส้นทางที่พวกเขาจะกระโดดผ่าน
มันดูเหมือนกับโขงของฝูงช้างที่มุ่งหน้าเข้าไปยังบ้านเกิดของพระองค์ พระนางทรงเฝ้าดูด้วยความรู้สึกหวาดกลัว
ในขณะที่ พระนางรู้ว่าประเทศของพระองค์มาถึงจุดจบแล้ว

บทที่ สาม

เจ้าชายริสทรงยืนอยู่ ณ ขอบบ่อลาวา ทอดพระเนตรลงไปอย่างไม่เชื่อกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด ในขณะที่พื้นพสุธาอันไวอย่างรุนแรงอยู่ด้านล่าง

พระองค์ทรงแทบไม่สามารถประมวลเรื่องที่พระองค์ฟังทรงกระทำลงไป

กล่ามเนื้อหาของพระองค์ยังคงเจ็บปวดจากการปล่อยก้อนหินใหญ่ที่ดาบแห่งโชคชะตาฝังตัวอยู่ลงไป

พระองค์ฟังจะทำลายอาวุธที่มีพลาสมาพามากที่สุดในอาณาจักรวงแหวน อาวุธในตำนาน

ดาบของบรรพบุรุษที่ผ่านมาหลายชั่วคน อาวุธของผู้ที่ถูกเลือก อาวุธหนึ่งเดียวที่ทำให้โล่แห่งพลังยืนหยัดอยู่ได้

พระองค์ทรงขว้างมันลงไปบ่อของไฟหลอมละลายแล้วเห็น

มันถูกหลอม

ลูกบอลสีแดงขนาดใหญ่ลุกไหม้อย่างรวดเร็วและหายสาบสูญไปสู่ความว่างเปล่าด้วยดวงพระเนตรของพระองค์เอง

หายสาบสูญไปชั่วกาลปาวสาน

พื้นพสุธาเริ่มสั่นไหวตั้งแต่นั้นมาและมันยังคงไม่หยุดสั่น เจ้าชายริสทรงตั้งรกรากที่จะทรงตัวพร้อมกับคนอื่นๆ

ในขณะที่พระองค์ทรงถอยออกมาจากขอบของหลุมนั้น

พระองค์ทรงรู้สึกวุ่นวายที่โลกที่อยู่รอบพระองค์นี้กำลังพังทลายลง

พระองค์ทรงทำอะไรลงไป?

หรือว่าพระองค์ทรงทำลายโล่พลัง

หรือทรงทำลายอาณาจักรวงแหวนไปแล้ว?

หรือว่าพระองค์ได้ทรงกระทำความผิดครั้งใหญ่หลวงในชีวิต?

เจ้าชายริสทรงให้ความเชื่อมั่นกับพระองค์เอง

โดยบอกตนเองว่าทรงไม่มีทางเลือกอื่น

ก้อนหินใหญ่และดาบแห่งโชคชะตาหนักเกินกว่าที่พวกเขาจะแบกมันออกไปจากที่นี่

เกินกว่าที่จะแบกมันขึ้นข้ามกำแพงผาขึ้นไป

หรือจะถูกโจมตีโดยพวกสิ่งมีชีวิตที่โหดร้ายรุนแรงอยู่ที่นี่

พระองค์อยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวังและพระองค์ ทรงต้องเลือกทำบางสิ่ง

สถานการณ์ที่สิ้นหวังของพวกเขาก็ยังคงไม่แปรเปลี่ยนไป เจ้าชายริสทรงได้ยินเสียงกรีดร้องอยู่ทั่วบริเวณ

มันเป็นเสียงดังจากพวกสัตว์ประหลาดนับพัน

ที่กัดฟันเสียงสั่นกึกก้อง

อย่างตลกโปกฮาเหมือนกับทั้งเสียงหัวเราะและคำราม เกรี้ยวกราดในเวลาเดียวกัน มันเป็นเสียงดังก้องที่พ้องหมาใน

เห็นได้ชัดว่า

เจ้าชายริสทรงทำให้พวกมันโกรธที่ทรงฉวยเอาวัตถุอันล้ำค่าของมันไป

และตอนนี้พวกมันทุกตัวก็จะทำให้พระองค์ต้องชดใช้

สถานการณ์ยังคงดูแย่มากกว่าที่ช่วงเวลาก่อนหน้านี้ตอนนี้อาจจะดูแย่มากกว่าเดิมก็ได้ เจ้าชายริสทรงหันไปหาคนอื่นๆ

ทั้งเอลเด็น อินดรา โอคอนเนอร์ คอนเวน คร็อกและเซอร์น่าทุกคนต่างมองลงไป

จากนั้นจึงหันไปดูรอบๆ ตัวด้วยความสิ้นหวัง พวกพ่อว่หลายพันตัวกรูกันเข้ามาใกล้พวกเขาในทุกทิศทาง

พระองค์ทรงคิดเพียงหนทางจะจัดการกับดาบ

แต่ทรงลืมนึกว่าจะพาตนเองและคนอื่นๆ

ออกจากอันตรายนี้ได้อย่างไร พวกเขายังคงถูกล้อมเอาไว้รอบด้านและไม่มีทางจะออกไปจากที่นี่ได้

เจ้าชายริสทรงตัดสินใจที่จะหาหนทางออกไป และเมื่อภาระของดาบแห่งโชคชะตาทั้งหมดไปแล้ว อย่างน้อยๆ

ตอนนี้พวกเขาก็สามารถเคลื่อนตัวได้อย่างรวดเร็ว

เจ้าชายริสทรงชักดาบออกมาและทรงเหวี่ยงดาบฉวัดเฉวียนไปในอากาศ เกิดเป็นเสียงพิเศษดังขึ้นมา

เหตุใดจะนั่งรอพวกสัตว์ประหลาดให้กรูเข้ามาโจมตีพวกเขา อย่างน้อยพระองค์ก็เลือกที่จะเข้าไปต่อสู้

"บุก!" เจ้าชายริสทรงตะโกนยังคนอื่นๆ

พวกเขาทุกคนเตรียมอาวุธพร้อมและโผล่เข้าไปพร้อมกับพระองค์

ตามฝ่าพระบาทออกไปจากขอบบ่อลาวา

และมุ่งตรงเข้าไปยังฝูงพ่อว่อันหนาตา

พระองค์ทรงเหวี่ยงดาบไปทุกทิศทาง

สังหารพวกมันลงจากทั้งชายและขวา

ส่วนด้านข้างพระองค์นั้น

เอลเด็นก็ยกขวานศึกตัดหัวพวกมันครั้งละสองหัว ขณะที่โอคอนเนอร์ก็ใช้ธนูของเขายิงไปยังพวกที่กำลังวิ่งมา

จัดการพวกที่เข้ามาในทางของเขาลงได้ อินดราเร่งไปข้างหน้าพร้อมใช้ดาบสั้นจ้วงแทงหัวใจได้ครั้งละสองดวง

ขณะที่คอนเวนก็ใช้ทั้งดาบและตะเบ็งเสียงดังลั่นดังคนเสียสติ

เขาบุกเข้าไป

เหวี่ยงดาบอย่างดุเดือดและสังหารพวกพ่อว่ได้ทุกทิศทาง

เซอร์น่าใช้คทา

ส่วนคร็อกใช้หอกต่อสู้กับพวกที่อยู่ใกล้ตัว

พวกเขาพร้อมตัวกันเป็นเหมือนเครื่องจักรสำหรับการฆ่าสังหาร

ต่อสู้เป็นหนึ่งเดียว

ต่อสู้เพื่อชีวิตตัดผ่านฝูงพ่อว่อันหนาตาออกมา

ในขณะที่พยายามหลบหนีอย่างดุเดือด

เจ้าชายริสทรงนำพาพวกเขามายังเนินเขาเล็กๆทรงเล็งที่จะขึ้นไปอยู่ตำแหน่งที่อยู่สูงขึ้นไป

พวกเขาสิ้นใจไปเมื่อพื้นดินสั่นไหวอยู่ตลอดเวลา และยังคงไต่ขึ้นไปยังทางลาดชันและปกคลุมไปด้วยโคลน

พวกเขาสูญเสียแรงปะทะไปประมาณหนึ่ง

มีพ่อว่หลายตัวกระโดดขึ้นมาบนเจ้าชายริส

พวกมันใช้กรงเล็บสู้และกัดเข้ากับพระองค์ พระองค์ทรงเหวี่ยงตัวและทรงต้อยพวกมัน แต่พวกมันก็ยังคงเหนียวรั้ง ติดอยู่กับพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงโยนพวกมันออกไปได้ ทรงเตะพวกมันไป จากนั้นจึงจ้วงแทงมันเข้าก่อนที่พวกมันจะกลับมาโจมตีได้อีก เจ้าชายริสยังคงทรงต่อสู้ต่อไป แม้จะมีทั้งรอยตัดและรอยฟกช้ำ เจ้าชายริสและคนอื่นๆก็ต่อสู้เพื่อชีวิตและปิ่นขึ้นไปยังเนินเพื่อหลบหนีออกไปจากสถานที่นี้ให้ได้

ในที่สุดเขาก็ขึ้นมาอยู่จุดสูงสุด เจ้าชายริสทรงมีช่วงเวลาสำหรับการพักชั่วคราว พระองค์ทรงยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับสูดหายใจรับอากาศเข้าอย่างกระหืดกระหอบ พระองค์ทอดพระเนตรเห็นกำแพงของหุบเขาใหญ่อยู่ห่างออกไป ที่มีหมอกหนาตาปกคลุมเอาไว้ พระองค์ทรงรู้ว่ามันอยู่ตรงนั้น คือ เชือกที่พวกเขาทิ้งห้อยไว้ตรงหน้าผา และพระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาจะต้องกลับไปที่นี่

เจ้าชายริสทอดพระเนตรข้ามพระองค์สาทรงเห็นฝูงฟอว์นบัพันตัวที่พากันตามพวกเขาขึ้นมายังเนินเขา ผืนของมันพบกันเป็นเสียงดังอันน่าสะพรึงกลัวซึ่งเหมือนดังมากกว่าเดิมเสียอีกพระองค์ทรงรู้ว่าพวกมันจะไม่ปล่อยพระองค์ "แล้วข้าล่ะ?" เสียงหนึ่งกรีดร้องขึ้นมาในอากาศ พระองค์ทรงหันไปและทรงพบว่า เห็นทรายังอยู่ตรงนั้น เขายังคงถูกจับไว้เป็นตัวประกันอยู่เคียงข้างกับผู้นำของพวกฟอว์ มีฟอว์ตัวหนึ่งจ่อมืดอยู่ที่ลำคอของเขา

"อย่าทิ้งข้าไว้!" เขากรีดร้อง "พวกมันจะฆ่าข้า!" เจ้าชายริสทรงยืนอยู่ตรงนั้น ทรงรู้สึกแสบเผ่าไปด้วยความผิดหวัง เห็นทรารู้สึกว่าพวกมันจะฆ่าเขา เจ้าชายริสทรงไม่สามารถทิ้งเขาไว้ตรงนั้นได้ มันจะเป็นการฝ่าฝืนกฎแห่งเกียรติยศ อย่างไรเสีย เห็นทราก็ได้ช่วยพวกเขาไว้ ในยามที่พวกเขาต้องการความช่วยเหลือ

เจ้าชายริสทรงประทับยืนอยู่ตรงนั้นอย่างลังเล พระองค์ทรงหันไปและเห็นกำแพงของหุบเขาใหญ่ที่อยู่ในระยะไกลมัน มันช่างดึงดูดพระองค์เสียเหลือเกิน "เรากลับไปหาเขาไม่ได้!" อินดรากล่าวอย่างลนลาน "พวกมันจะฆ่าพวกเราทั้งหมด"

นางเตะฟอว์ตัวหนึ่งที่เข้ามา ทำให้มันล้มหงายหลังแล้วไถลลงไปจากทางลาดชัน "พวกเราโชคดีแล้วที่หนีเอาชีวิตรอดมาได้เช่นนี้" เสียหวนตะโกนกลับไป "เขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเรา" ครีอกกล่าว "พวกเราเสี่ยงชีวิตของทั้งกลุ่มเพื่อเขาไม่ได้" เจ้าชายริสทรงโต้แย้งกับพระองค์เอง พวกฟอว์เข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ

และพระองค์ต้องตัดสินใจแล้วว่าจะทำเช่นไร "พวกเจ้าพุดถูก" เจ้าชายริสทรงยอมรับ "เขาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพวกเรา แต่เขาได้ช่วยพวกเราไว้ เขาเป็นคนดี ข้าจะทิ้งเขาไว้ให้อยู่ใต้ความกรุณาของสัตว์พวกนั้นไม่ได้ จะไม่มีใครถูกทิ้งไว้ข้างหลัง!" เจ้าชายริสตรัสอย่างหนักแน่น

เจ้าชายริสทรงเริ่มลงมาจากเนินที่ลาดชัน เพื่อกลับไปหา เห็นทรอ แต่ก่อนที่พระองค์จะเริ่มเดิน คอนเว่นให้บุกออกไปจากกลุ่มโดยทันที เขารีลไป กระโดดและไถลตัวลงยังทางโคลนอันลาดชัน โดยเท้าของเขาไถลลงไปก่อน เขาลือดาบอยู่ในมือ และเมื่อไถลตัวลงไปนั้น เขาก็กวัดแกว่งดาบไปตามทางฆ่าฟันพวกฟอว์ได้ทั้งชายและขวามเขาเหวี่ยงตัวกลับไปยังตำแหน่งที่พวกเขาจากมา แล้วโผตัวเองเข้าไปยังกลุ่มฟอว์ เขาตัดผ่านทั้งกลุ่มนั้นเข้าไปด้วยความดั่งมันอันแน่น

เจ้าชายริสทรงกระโดดเข้าร่วมด้วยอยู่ด้านหลัง "พวกเจ้าที่เหลือจงอยู่ที่นี้!" เจ้าชายริสทรงตะโกนขึ้น "จงรอคอยพวกเรากลับมา!" เจ้าชายริสทรงตามทางของคอนเว่นไป ทรงพาดตีพวกฟอว์จากทางซ้ายและขวา ทรงเร่งให้ทันคอนเว่นและทรงระวังหลังให้เขา พวกเขาทั้งสองต่อสู้กลับลงไปจากภูเขาเพื่อช่วยเห็นทรอ

คอนเว่นบุกไปข้างหน้าตัดผ่านฝูงฟอว์ไปได้ ขณะที่เจ้าชายริสก็ทรงต่อสู้ไปตลอดทางเพื่อไปหาเห็นทรอ ผู้ซึ่งจ้องมองกลับมาพร้อมกับดวงตาเบิกโตด้วยความหวาดกลัว ฟอว์ตัวหนึ่งยกดาบสั้นของมันเพื่อจะปาดคอของเห็นทรอ แต่เจ้าชายริสทรงไม่ให้มันมีโอกาสนั้นได้ ทรงก้าวไปข้างหน้าแล้วยกดาบขึ้นพร้อมกับทรงเล็งไปตรงนั้น พระองค์ทรงโยนดาบไปสุดแรงที่มัน

ดาบลอยละลิวผ่านอากาศไป หมุนวนไปเรื่อยๆ จนกระทั่งปักลงอยู่ตรงลำคอของฟอว์ตัวนั้น มันเป็นชะงักหะเดียวกันกับที่มันกำลังจะฆ่าเห็นทรอ เห็นทรากรีดร้อง เมื่อเขามองไปเห็นฟอว์ตัวนั้นล้มตายลง ฟอว์อยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่นิ้ว ใบหน้าของเขาเกือบจะติดอยู่กับใบหน้าของมัน

เจ้าชายริสทรงตกพระทัยที่คอนเว่นไม่ได้ตามมาช่วย เห็นทรอ แต่เขาก็กลับวิ่งขึ้นไป ยังเนินเล็กๆเมื่อเจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไปทรงรู้สึกหวาดกลัวในสิ่งที่เขากำลังทำอยู่คอนเว่นดูเหมือนกำลังจะฆ่าตัวตาย เขากำลังมองดูการต่อสู้ที่คอนเว่นฆ่าพวกมันจากทั้งซ้ายและขวาพวกมันไม่ได้คาดคิดเรื่องนี้มาก่อนทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว คอนเวนต์เข้าไปใกล้ขึ้น กระโจนตัว ไปในอากาศ เขายกดาบขึ้นมาขณะที่หัวหน้าเริ่มรู้สึกตัวและกำลังจะหนีไป คอนเว่นก็แทงลงเขายังหัวใจของมัน

หัวหน้ากริดร้องเสียงแหลม และทันใดนั้นก็เสียงแหลมดังประสานกันจากพวกฟอว์นั่มหมื่นตัวที่กริดร้องลั่น ฟอว์นั่มตัวร้องออกมาว่าพวกมันถูกแทงเสียเอง มันดูราวกับว่าพวกมันแบ่งระบบเส้นประสาทร่วมกัน และคอนเว็นก็ตัดพวกมันออกเป็นชิ้นๆ

"เจ้าไม่น่าทำเช่นนั้น" เจ้าชายริสตรัสกับคอนเว็นขณะที่พวกเขากลับมายังฝั่งของตน
"ตอนนี้เจ้าได้ก่อสงครามขึ้นแล้ว"

ขณะที่เจ้าชายริสทออดพระเนตรอยู่ด้วยความหวาดกลัว เนินเล็ก ๆ หนึ่งก็ประทุออกมา มีฟอว์นั่มพันๆ ตัวเทกระจาดออกมาอย่างกับฝูงของมด เจ้าชายริสทออดระลึกได้ว่าคอนเว็นได้ชำระหนี้ของมันที่กระตุ่น แกร์โทสะความเครียดแค้นของพลเมืองทั้งหมดเสียงพื้นดินสั่นไหวไปด้วยรอยเท้าของพวกมันและพวกมันก็บทฟันและบุกตรรกอนเว็นและเซินทรา

"หนี!" เจ้าชายริสทออดตะโกน

เจ้าชายริสทออดผลัก

เซินทรา

ผู้ซึ่งยืนอยู่ในอาการตกตะลึงพวกเขาทุกคนหันแล้ววิ่งหนีไปพาตัวเองกลับขึ้นไปยังทางลาดชันที่เต็มไปด้วยโคลน เจ้าชายริสทออดรู้สึกว่ามีฟอว์นั่มตัวกระโดดขึ้นมาอยู่ทางด้านหลังพระองค์กระแทกมันตกลงไปมันดึงช่วงข้อพระบาทไป ลูกศรพุ่งตรงเข้ามายังมือของเจ้าชายแล้วจึงตามมาด้วยเสียงลูกศรที่ชนฝั่งเขาอยู่ในมือเจ้าชายริสทออดพระเนตรที่เจ้าชายริสทออดกลับขึ้นมาบนพระบาท เซินทราช่วยให้พระองค์ลุกขึ้น ขณะที่คอนเว็นก็ระวังหลังเอาไว้ เขาต่อสู้กับพวกฟอว์นั่มที่เข้ามา จนในที่สุดพวกเขาก็เร่งได้ขึ้นมาถึงด้านบนเนินเขาได้ เข้ามาร่วมกับคนอื่นๆ

"ดีเหลือเกินที่พวกท่านกลับมา!"

เอลเด็นตะโกนออกมา

ขณะที่เร่งไปจัดการฟอว์นั่มสามสี่ตัวด้วยขวานศึกของเขา

เจ้าชายริสทออดอยู่ด้านบนสุด

ทออดพระเนตรออกไปในกลุ่มหมอกและสงสัยว่าจะเสด็จไปทางไหนเส้นทางแบ่งออกเป็นสองเส้นและพระองค์ทรงคิดว่าจ แต่เซินทราเร่งตัวแข่งพระองค์ไปอย่างทันใจ และนำทางไปด้านซ้าย

"ตามมา!" เซินทราตะโกนขึ้น ในขณะที่วิ่งไป "นี่คือหนทางเดียวที่มี"

ในขณะที่ฝูงฟอว์นั่มพันๆ ก็เริ่มไต่ขึ้นมายังเนินเขา เจ้าชายริสและคนอื่นๆ ก็หันและวิ่งตามเซินทราไป พวกเขาทั้งสิ้นและไกลลงมายังอีกฝั่งหนึ่งของเนิน

ขณะที่ทั้งพันยังคงมีการสั่นไหว

พวกเขาตามการนำของเซินทราไป และเจ้าชายริสก็ทรงขาบซึ่งกว่าเดิมที่ได้ทรงช่วยเหลือชีวิตของเขาไว้

"พวกเราต้องไปถึงหุบเขาใหญ่" เจ้าชายริสทออดตะโกนขึ้นโดยไม่แน่ว่าเซินทรา กำลังไปทางใด

พวกเขาวิ่งไปอย่างเต็มฝีเท้า ตัดผ่านทางที่มีต้นไม้ตะปุ่มตะป่ำอันหนาตา ดินรนตามเซินทราให้ทัน ซึ่งเขานำทางได้อย่างคล่องแคล่วตัดผ่านหมอก และชนทางอันขรุขระที่เต็มไปด้วยรากไม้

"นี่คือหนทางเดียวที่จะออกมาจากสัตว์พวกนั้นได้!" เซินทรา ตะโกนกลับไป "จงมาตามทางของข้า!"

พวกเขาตามเซินทราไปอย่างใกล้ชิด ในขณะที่พระองค์ทรงวิ่งอยู่พระองค์ก็สะดุดรากไม้ ถูกกิ่งไม้ขีดข่วน เจ้าชายริสทรงดินรนที่จะทออดพระเนตรผ่านกลุ่มหมอกอันหนาตา

พระองค์ทรงสะดุดมากกว่าหนึ่งครั้งบนทางที่ไม่ราบเรียบเส้นทางนี้

พวกเขาวิ่งจนกระทั่งปอดเริ่มมีอาการเจ็บ

ด้านหลังพวกเขามีเสียงดังแหลมอันน่ากลัวจากฝูงฟอว์นั่มพันๆ ที่ตามอยู่ไม่ห่าง

เอลเด็น

โอคอนเนอร์ช่วยพาครีกรอกลงมาจากเนินเขา เขาหวั่นและภาวนาให้ เซินทรา รู้ว่าเขากำลังมุ่งหน้าไปที่ใด เขามองไม่เห็นกำแพงผาของหุบเขาใหญ่เลยจากตรงนี้

ทันใดนั้น

เซินทรา ก็หยุดในระยะสั้นๆ

เขายืนฝ่ามือออกไป

แล้วตบลงยังพระอุระของเจ้าชายริสเพื่อหยุดไม่ให้พระองค์เข้ามาตรงทางนั้น

เจ้าชายริสทออดพระเนตรลงไปที่พระบาท ซึ่งมีทางชันลงไปสู่แม่น้ำอันเชี่ยวกราดด้านล่าง

เจ้าชายริสทออดหันมามหาเซินทราอย่างสับสน

"น้ำ" เซินทราอธิบายอย่างกระหืดกระหอบเพื่อรับอากาศ "พวกมันกลัวที่จะข้ามน้ำ"

คนอื่นๆ หยุดก็อยู่ไม่ห่างจากพวกเขา

พร้อมมองลงไปยังสายน้ำที่ไหลกรรโชกอย่างแรงและรวดเร็ว

ขณะที่พวกเขาหายใจอย่างกระหืดกระหอบ

"นี่คือหนทางเดียวของเรา" เซินทรา กล่าวเพิ่ม "ข้ามแม่น้ำนี้ไป และเราก็จะหลุดจากพวกมันไปได้ในตอนนี้ และมีเวลามากขึ้น"

"แต่จะไปได้อย่างไร?" เจ้าชายริสตรัส ขณะที่ทรงจ้องมองลงไปยังสายน้ำที่เป็นฟองสีเขียว

"กระแสน้ำจะฆ่าพวกเราทั้งหมด!" เอลเด็นกล่าว

เซินทรายิ้มเยาะขึ้น

"นั่นคือเรื่องที่เราจะต้องกังวลน้อยที่สุด" เขาตอบ
"สายน้ำนี้เต็มไปด้วยพวกฟอว์เรนที่เป็นสัตว์ร้ายที่สุดบนโลกนี้ หากตกลงไป
มันก็จะกัดทั้งพวกเจ้าเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย"
เจ้าชายริสทอดพระเนตรลงไปสายน้ำอย่างสงสัย
"อย่างนั้น เราไม่สามารถว่ายน้ำไปได้" โอคอนเนอร์กล่าว "และข้าก็มองไม่เห็นเรือสักลำ"
เจ้าชายริสทอดพระเนตรมองข้ามพระองค์ขึ้นไป เสียงของพวกฟอว์ริงดังเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ
"หนทางเดียวที่มีคือนี" เขากล่าวพร้อมเอื้อมไปจับแถววัลย์ที่ติดอยู่กับต้นไม้ มันที่มีกิ่งไม้ยื่นอยู่เหนือแม่น้ำ
"พวกเราจะต้องโหนตัวข้ามมันไป" เขากล่าวอย่างลึน อย่ายตกลงไปยังชายฝั่ง ให้โยนมันกลับมา
เมื่อเจ้าใช้มันเสร็จแล้ว"
เจ้าชายริสทอดพระเนตรลงไปยังสายน้ำอันเขียวกราก
และเมื่อนั้นเองพระองค์ทอดพระเนตรเห็นสัตว์ประหลาดเรืองแสงสีเหลืองขนาดเล็กกระโดดขึ้นมา
มันมีลักษณะเหมือนปลาชนิดหนึ่งที่ซากกรรไกรชบกันเกิดเป็นเสียงดังอย่างประหลาด
พวกมันมีกันหลายฝูงและมองจ้องกลับมาราวกับว่ากำลังรอคอยมีอาหารถัดไป
เจ้าชายริสทรงชำเลืองเหนือพระองค์ขึ้นไป และทรงพบว่ากองทัพฝูงฟอว์ที่อยู่ยงเส้นขอบฟ้าได้ตามเข้ามาใกล้
พระองค์ไม่มีทางเลือกอื่นอีก
"ท่านไปก่อนเกิด" เซ็นทรา กล่าวกับเจ้าชายริส
เจ้าชายริสทรงส่ายพระเศียร "ข้าจะไปเป็นคนสุดท้าย" "พระองค์ตรัส"
"หากว่าพวกเราไม่สามารถไปได้ทันเวลาแล้ว เจ้าจงไปก่อน เจ้าเป็นคนนำ พวกเรามาที่นี่"
เซ็นทราพยักหน้า
"เจ้าไม่ต้องถามข้าสอง"
ขณะที่ทรงจ้องพวกฟอว์ที่ใกล้เข้ามาอย่างประหม่า พระองค์ตรัสพร้อมแยมพระสรวล
เซ็นทราคว้าแถววัลย์ขึ้นมาพร้อมกับกรีดร้องเมื่อกระโดดออกไปเหวี่ยงตัวข้ามน้ำไปอย่างรวดเร็วขณะที่เขาลอยตัวอยู่
ซบพ่นเสียงแหลมจากสัตว์ประหลาด จนในที่สุด เขาก็ลงมายังฝั่งที่อยู่ใกล้อีกด้าน
พร้อมกับเสียงสั่นสะเทือนอยู่บนพื้น
เขาทำสำเร็จ
เซ็นทรายืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับรอยยิ้มเขากล่าวแถววัลย์เหวี่ยงมันกลับมาอีกฝั่งของแม่น้ำเอลเดินเอื้อมไปและจับมันไว้
"เชิญผู้หญิงไปก่อน" เขากล่าว
นางทำหน้าที่บูดบึ้ง
"ข้าไม่ได้ต้องการการประคบประหม่อม"
"เจ้าตัวใหญ่เจ้าจะทำให้เขาน้ำขุ่นเจ้าไปและทำมันให้เสร็จ" นางกล่าว
ผู้หญิงคนนี้ก็จะต้องเข้าไปช่วยชีวิตเจ้าไว้" หรือมันเง"
เอลเดินทำหน้าที่บูดบึ้งและไม่ซบซันไปด้วย เขาจับเข้ากับแถววัลย์
"ข้าก็แค่อยากจะช่วย" เขากล่าวเอลเดินกระโดดออกไปพร้อมเสียงตะโกนลั่น ข้ามผ่านไปในอากาศ
แล้วจึงกลิ้งตกลงอย่างอีกฝั่งหนึ่งเข้ามาอยู่ข้างๆ เซ็นทรา
เขาส่งแถววัลย์นั้นกลับมา จากนั้นจึงตามมาด้วยเซอร์น่า อินดราและคอนเวน
มีคนที่เหลืออยู่เพียงสองคนคือ เจ้าชายริสและครีอก
"คือ ข้าเดาว่ามันเหลือเพียงแค่เราสองคน" ครีอกกล่าวกับเจ้าชายริส "ไปเกิด เพื่อรักษาชีวิตพระองค์ไว้"
ครีอกกล่าวขณะที่ชำเลืองมองผ่านหัวไหล่ไปอย่างตื่นตระหนก เมื่อพวกฟอว์เข้ามาใกล้มาก
จนไม่น่าจะมีเวลาเพียงพอสำหรับพวกเขาสองคนที่จะทำสำเร็จ
เจ้าชายริสทรงส่ายพระเศียร
"แต่ไม่มีใครถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง!" พระองค์ตรัส "หากเจ้าไม่ไป ข้าก็ไม่ไป"
พวกเขาสองคนยืนอยู่ตรงนั้นยังดีดิ่ง ครีอกมองออกไปอย่างตื่นตระหนกและส่ายหัวของเขา
"พระองค์ช่างโง่เงา" ทำไมถึงต้องใส่พระทัยข้ามากถึงเพียงนี้
ข้าไม่เคยใส่ใจพระองค์ถึงครั้งหนึ่งที่พระองค์ทรงมีให้ข้าเลย"
"ข้าเป็นผู้นำแล้วในตอนนี้ นั่นทำให้เจ้าอยู่ในความรับผิดชอบของข้า"เจ้าชายริสตรัส "ข้าไม่ได้ใส่ใจเจ้า
ข้าใส่ใจ
กับเกียรติยศและเกียรติยศก็ออกคำสั่งว่า ไม่ให้ข้าทิ้งผู้ใดไว้เบื้องหลัง"
พวกเขาสองคนหันกลับไปมองอย่างประหม่า เมื่อฟอว์ตัวแรกเข้ามาถึง เจ้าชายริสทรงก้าวไปข้างหน้า
ทรงอยู่ด้านข้างครีอก พวกเขากวัดแกว่งดาบไปมาฆ่าฟอว์ไปได้หลายตัว

"พวกเราจะไปด้วยกัน" เจ้าชายริสทรงตะโกนขึ้น
เจ้าชายริสทรงไม่ปล่อยให้เวลาให้เสียไป
พระองค์ทรงคว้าครีอกทรงพาดเขายังพระองค์องศาและทรงจับเข้ากับเชือกเถาว์ลัยและทั้งสองคนก็ไต่ออกไปด้วยกันในอากาศ
แกว่งตัวออกไปยังอีกฝั่งหนึ่ง
"ช่วยข้าด้วย" ครีอกกรีดร้องขึ้น
ครีอกค่อยๆ ลื่นหลุดออกจากพระองค์องศาของเจ้าชายริสและไต่เข้าจับกับ
เถาว์ลัย แต่ตอนนี้มันเบียดขึ้นไปด้วยละอองน้ำจากสายน้ำและมือของ ครีอกเองก็มีความลื่น
มันทำให้เขาค่อยๆ หล่นไกลตัวลงมา เจ้าชายริสทรงเอื้อมพระหัตถ์ไปจับเขาเอาไว้ แต่ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
พระทัยของเจ้าชายริสตกสวบ เมื่อพระองค์ต้องทรงบังคับตนเองให้เฝ้ามองครีอกตกลงไป
หลุดไปจากการไขว่คว้าของพระองค์ ลงสู่ผืนน้ำที่ไหลหลากอยู่ด้านล่าง
เจ้าชายริสทรงลงยังอีกฝั่งที่อยู่ไกลด้านหนึ่ง
และทรงกลับไปอยู่บนพื้นดินพระองค์ทรงม้วนตัวเตรียมแรงกลับเข้าไปที่แม่น้ำ
แต่ก่อนที่พระองค์จะตอบสนองสิ่งใดคอนเว่นก็แยกตัวออกมาจากกลุ่มแรงไปข้างหน้าและเข้าไปสู่สายน้ำที่รุนแรงเจ้าชายริส
คอนเว่นกำลังทำเรื่องกล้าหาญเจ้าชายริสทรงสงสัย หรือว่ากำลังฆ่าตัวตายกันแน่?
คอนเว่นตัวว่ายน้ำอย่างไร้ความกลัวไปยังกระแสน้ำที่ไหลบ่า
เขาเข้ามาถึงครีอกที่ยังไม่ถูกสัตว์ร้ายกัดและฉวยตัวเขาที่ลอยน้ำไว้ได้
เขาเอาแขนโอบรอบบ่าแล้วฝ่าสายน้ำออกมาด้วยกัน คอนเว่นว่ายน้ำทวนกระแสเพื่อกลับมาฝั่ง
ทันใดนั้นครีอกก็กรีดร้องขึ้น
"ขาของข้า!"
ครีอกบิดตัวด้วยความเจ็บปวดในขณะที่ฟอว์เรนตัวหนึ่งฝั่งเขียวลงในขาของเขาและมันกัดเขาได้
เกล็ดสีเหลืองเป็นเงาของมันสามารถมองเห็นได้เหนือกระแสน้ำ คอนเว่นว่ายน้ำและว่ายน้ำไป
จนกระทั่งเขาอยู่ใกล้ชายฝั่งและเจ้าชายริสกับคนอื่นๆ ก็เร่งเข้ามาช่วยลากพวกเขาออกไปจากน้ำ เมื่อนั้นเอง
ฝูงของฟอว์เรนก็กระโดดขึ้นมาในอากาศ เพื่อตามพวกเขา
เจ้าชายริสกับคนอื่นๆ จึงพากันตบพวกมันออกไปอย่างแรง
ครีอกบิดตัวไปมา เจ้าชายริสทอดพระเนตรลงไปเห็นฟอว์เรนตัวหนึ่งยังติดอยู่ที่ขาของเขา
อินตราดึงดาบสั้นของนางออกแล้ว ตัดมันลงยังสะโพกของครีอกในขณะที่เขากรีดร้อง
นางงัดเจ้าสัตว์ร้ายออกมาแล้วโยนมันกระแทกลงยังชายฝั่งและกลับลงไปอยู่ในน้ำ
"ข้าเกลียดเจ้า!" ครีอกพูดอย่างเกรี้ยวกราดใส่นาง
"ดี" อินตราตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน
เจ้าชายริสทอดพระเนตรไปดูคอนเว่นซึ่งยืนอยู่ตรงนั้นเหลือตัวเปียกโชกและทรงรู้สึกทึ่งกับความกล้าหาญของเขาคอน
เว่นทรงทึ่งที่สังเกตเห็นฟอว์เรนตัวหนึ่งฝั่งเขียวอยู่ในแขนของเขาและบิดตัวไปมาอยู่ในอากาศเจ้าชายริส
ทรงแทบไม่เชื่อว่าคอนเว่นมีความสงบมากถึงเพียงนี้พระองค์เอื้อมพระหัตถ์ไปอย่างช้าๆ แล้วกระซอกมันออกพร้อมกับโยนมัน
"มันไม่เจ็บเลยหรือ?" เจ้าชายริสตรัสถามอย่างงุนงง
คอนเว่นยกไหล่
เจ้าชายริสทรงวิตก ซ้ำไปกับคอนเว่นมากกว่าที่เคย แม้พระองค์จะชื่นชมในความกล้าหาญของเขา
พระองค์ทรงแทบไม่เชื่อว่า นั่นคือความมุมบ่บ่าใ้การยังคิด
ที่เขาจะไต่เข้าไปหาฝูงสัตว์ร้ายและไม่เคยคิดทบทวนไตร่ตรองให้ดี
อีกฝั่งด้านไกลออกไปของแม่น้ำ ฟอว์หลายร้อยตัวยืนอยู่ตรงนั้น
มองออกมาอย่างเกรี้ยวกราดและพากันขบกัดฟันของพวกมัน
"ในที่สุด" โอคอนเนอร์กล่าว "พวกเราก็คบลดภัย"
เข็นทราสายหัวของเขา
"ก็เพียงแค่นั้น" พวกฟอว์มีความฉลาด พวกมันรู้ว่าแม่น้ำนั้นคดเคี้ยว
พวกมันจะเดินอ้อมหาหนทางและหาทางข้ามมา ในไม่ช้า มันก็จะมาถึงฝั่งของเรา เวลาเรามีจำกัดเรา
ต้องรีบเคลื่อนย้าย"
พวกเขาตามเข็นทราไป ในขณะที่เขาวิ่งผ่านทุ่งที่เต็มไปด้วยดินโคลน ผ่านน้ำพุร้อนที่ผุดขึ้นมา
และนำทางผ่านไปในสภาพภูมิประเทศอันแปลกประหลาดนี้
พวกเขายังคงวิ่งต่อไปเรื่อยๆ จนในที่สุด กลุ่มหมอกก็จางหายไป
พระทัยเจ้าชายริสรู้สึกเบิกบานที่ได้เห็นสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า นั่นคือกำแพงของหุบเขาใหญ่
หินที่เก่าแก่ส่องประกายอยู่เบื้องหน้า พระองค์ทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นกำแพงที่อยู่สูงอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้

พระองค์ทรงไม่ทราบว่ พวกเขาจะไปมันขึ้นไปได้อย่างไร
เจ้าชายริสทรงยืนอยู่ตรงนี้พร้อมกับคนอื่นๆ และมองขึ้นไปด้วยความหวาดกลัว กำแพงดูเหมือนจะมีความ
ใหญ่โตขึ้นกว่าตอนที่พวกเขาได้มันลงมา

พระองค์ทอดพระเนตรมองมันและเห็นสภาพที่ดูแย่มากของพวกเขาและสงสัยว่าพวกเขาจะขึ้นไปด้านบนได้อย่างไร
พวกเขาทั้งหมดอ่อนล้า ถูกโจมตีและเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ เหนื่อยอ่อนมาจากการต่อสู้
มือและเท้าของพวกเขาก็เจ็บแสบ พวกเขาจะสามารถปีนขึ้นไปยังด้านบนได้อย่างไร เมื่อ
พลังงานถูกใช้ไปหมดนับตั้งแต่ลงมาถึงที่นี่แล้ว

"เข้าไปไม่ไหว" ครีอกกล่าวพร้อมกับหายใจฟืดฟาด เสียงของเขาแตกพร่า
เจ้าชายริสทรงรู้สึกในแบบเดียวกัน แต่มิได้ทรงตรัสออกมา พวกเขาถูกตอจนมุม
พวกเขาได้หนีพวกฟอว์มาได้แต่ก็คงจะเป็นได้อีกไม่นาน ในไม่ช้า พวกมันก็จะตามพวกเขาจนเจอ
พวกเขาก็จะถูกหลุมล้อมและถูกฆ่าตาย งานหนักทั้งหมดทั้งมวลนี้
ความพยายามทั้งหมดนี้กลับกลายเป็นความสูญเปล่า

เจ้าชายริสไม่ปรารถนาจะสิ้นพระชนม์อยู่ที่นี้ไม่ใช่สถานที่แห่งนี้หากพระองค์ต้องสิ้นชีพแล้วก็ขอจากขึ้นไปตายอยู่ข้าง
ในการหลบหนี

เจ้าชายริสทรงได้ยินเสียงดังอันน่าขนลุกเมื่อพระองค์ทรงหันมาพบฝูงฟอว์ซึ่งดูเหมือนจะอยู่ห่างไปราวร้อยหลาพวกมัน
พวกเขาทุกคนตั้งอาวุธอย่างเตรียมพร้อม
"ไม่มีที่ไหนเหลือให้เราวิ่งไปได้อีกแล้ว" เซ็นทรากล่าว
"อย่างนั้นเราก็ต่อสู้จนตัวตาย" เจ้าชายริสทรงตะโกนร้อง
"เจ้าชายริส!" เสียงหนึ่งดังขึ้น

เจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไปบนกำแพงของหุบเขาใหญ่แล้ว เมื่อเมฆหมอกจางหายไป
พระองค์ทรงเห็นใบหน้าที่ทรงคิดว่าเป็นภาพวิญญูญาณจากความคิดในแวบแรก
พระองค์ทรงแทบไม่เชื่อว่าเบื้องหน้าของพระองค์นั้นจะปรากฏเป็นผู้หญิง
ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในห้วงแห่งความคิดถึงของพระองค์เมื่อสักครู่

เซลีส

นางมาทำอะไรที่นี่? นางมาถึงที่นี่ได้อย่างไร? แล้วใครคือผู้หญิงอีกคนหนึ่งด้านข้างนาง?
นางดูเหมือนกับผู้สมานแผลแห่งราชวัง อิลเลพรา

ทั้งสองนางแหวนตัวอยู่ด้านข้างของหน้าผาโดยมีเชือกยาวและหนาพันอยู่รอบเอวและมือพวกนางกำลังลงมาอย่างรวดเร็ว
เซลีสเอื้อมตัวโยนเชือกที่เหลือลงมาแล้วมันตกลงมาราว 50
ฟุตในอากาศเหมือนกับอาหารที่ตกลงจากสรวงสวรรค์และตกมาสู่พระบาทของเจ้าชายริส

นี่คือทางหนีอีกหนทางหนึ่ง

พวกเขาไม่ลังเล ทุกคนรีบวิ่งไปและเพียงชั่วขณะ พวกเขาก็ปีนขึ้นไปเร็วเท่าที่จะทำได้
เจ้าชายริสทรงปล่อยให้ทุกคนได้มุ่งหน้าไปก่อน ขณะที่พระองค์กระโดดขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย
พระองค์ทรงปีนและดึงเชือกขณะที่ทรงไต่ขึ้นไป วิธีนี้พวกฟอว์ไม่สามารถเข้ามาจับมันได้
ที่ภาคพื้นดินพวกฟอว์มากมายปรากฏตัวขึ้น พวกมันพยายามที่จะขึ้นมาและกระโดดขึ้นเพื่อถึงพระบาท
ซึ่งมันก็พลาดเจ้าชายริสไปได้เพียงน้อยนิด

เจ้าชายริสทรงหยุด ในขณะที่พระองค์ได้มาถึงตัวเซลีสผู้ซึ่งรอคอยพระองค์อยู่ตรงเชิงผา
พระองค์ทรงเอนพระวรกายเข้าไปและจุมพิตนาง

"ข้ารักเจ้า" พระองค์ตรัส พระองค์ทรงรู้สึกถึงความรักที่มีต่อนางแผ่ซ่านไปทั่วพระวรกาย
"และข้าก็เช่นกัน" นางตอบกลับมา

พวกเขาทั้งสองคนหันไปและมองยังกำแพงของหุบเขาใหญ่พร้อมกับคนอื่นๆ
พวกเขาปีนขึ้นไปสูงขึ้นและสูงขึ้น จนกระทั่งพวกเขาได้กลับขึ้นมายังดินแดนแห่งบ้านเกิด
เจ้าชายริสทรงแทบไม่เชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นได้

บ้านเกิด

บทที่ สี่

อลิสแตร้เร่งฝ่าไปตามหนทางแห่งสมรภูมิอันยุ่งเหยิง
ตัดผ่านเข้าและออกผ่านหมู่ทหารที่กำลังต่อสู้ด้วยชีวิตกับกองทัพซอกสพที่ผุดขึ้นมาอยู่รายรอบตัวพวกเขา
เสียงร้องครวญและเสียงกรีดร้องเต็มเต็มไปทั่วบรรยากาศ ในขณะที่เหล่าทหารสังหารพวกอสูรกาย
และในทางกลับกัน ก็ถูกพวกอสูรกายสังหารไปด้วย ทั้งกองรบเงิน
ทหารแม็คกิลและทหารซีเลเซียก็ต่อสู้อย่างหาญกล้า แต่พวกเขามีจำนวนน้อยกว่าพวกอสูรมาก
สำหรับอสูรกายแต่ละตัวที่พวกเขาสังหารไปได้ก็จะมีอสูรอีกสามตัวโผล่ขึ้นมา
อลิสแตร้มองออกว่ามันขึ้นอยู่กับการเวลาว่าเมื่อใดฝ่ายของนางจะถูกกวาดล้างไปจนหมด

อลิสแตร้เร่งความเร็วขึ้นไปสองเท่าตัว ริ่งออกไปอย่างเต็มกำลัง ปอดของนางแทบจะระเบิดออก
นางก้มตัวถูบๆ โผล่ๆ ในขณะที่อสูรกายตนหนึ่งกำลังฟาดมีดลงมาที่ใบหน้าของนาง และนางกรีดร้องขึ้น
เมื่ออสูรอีกตนชวนเข้าที่แขน ทำให้มีเลือดไหลออกมา นางไม่ได้หยุดเพื่อต่อสู้กับพวกมัน มันไม่มีเวลาอีกแล้ว
นางจะต้องตามหาอาร์กอน

นางวิ่งไปในทิศทางที่นางเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อตอนที่เขากำลังต่อสู้กับราฟีและล้มลงไปจากการตัดขาของนาง
นางหวังว่านางจะสามารถปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาได้และหวังว่านางจะทำมันได้ทัน

ก่อนที่ผู้คนทั้งหมดในฝ่ายของนางจะถูกสังหารจนหมดสิ้น

อสูรกายตนหนึ่งโผล่ขึ้นมาอยู่ด้านหน้าของนาง มันขวางทางนางเอาไว้ นางจึงยกฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้นมา
มันเป็นลูกบอลแห่งแสงสีขาวที่พุ่งเข้าชนยังส่วนนอกของอสูร มันกระแทกเข้ากับอสูร จนมันล้มหงายหลังไป

อสูรกายอีกห้าตัวโผล่ขึ้นมาและเมื่อนาง ยืนฝ่ามือออกไปนั้น
ครั้งนี้มันมีเพียงแค่มวลแห่งแสงออกมาเพียงแค่ลูกเดียว อสูรอีกสี่ตนกำลังเข้ามาใกล้ตัวนาง
พลังของนางเริ่มถูกจำกัดและนางก็ตกตะลึงที่ได้รู้

อลิสแตร้ทำใจกล้าสำหรับการประทะเมื่อพวกมันกำลังเข้ามาใกล้ขึ้น จนเมื่อนางได้ยินเสียงคำรามดังขึ้นมา
นางจึงเห็นว่าใครนั่นได้กระโดดเข้ามาอยู่ข้างตัวนางและฝังเขี้ยวของมันจมลงยังคอหอยของพวกอสูรกาย
อสูรตนหนึ่งหันไปหาใครนั่นและอลิสแตร้จึงฉวยโอกาสนี้ นางใช้ศอกฟาดลงที่คอหอยของอสูรตนนั้น
ส่งผลให้มันล้มลงไป นางจึงวิ่งออกมาได้

อลิสแตร้พาตัวเองออกมาจากความวุ่นวายและสถานการณ์ที่สิ้นหวังได้

เมื่อพวกอสูรกายได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ คนในฝ่ายของนางกำลังร่นถอยไปข้างหลัง
ขณะที่นางเบี่ยงตัวออกมา เลี้ยวลดไปมาตามทางนั้น นางก็มาถึงทุ่งลงเล็กๆได้ในที่สุด
สถานที่แห่งนี้คือที่สุดท้ายที่นางจำได้ว่าเคยเห็นอาร์กอน

อลิสแตร้กวาดสายตาไปบนพื้นดินอย่างไม่ลดละ จนในที่สุดท่ามกลางซอกสพทั้งหมดนั้น
นางก็หาเขาเจอ เขาอนอยู่ตรงนั้น ชดตัวอยู่บนพื้น ตัวงอเหมือนกับลูกบอล เขาอนอยู่บริเวณที่โล่งเล็กๆ
เห็นได้ชัดว่าเขาได้ใช้เวทมนต์บางอย่างทำให้คนอื่นอยู่ห่างออกไปจากตัวของเขา

เขาหมดสติไปและเมื่ออลิสแตร้เร่งเข้ามาอยู่ข้างตัวเขานั้น นางได้แต่วาดหวังและภาวนาให้เขายังคงมีชีวิตอยู่

เมื่อนางเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

นางรู้สึกถึงการห้อมล้อมที่มันปกป้องตัวเขาไว้จากการใช้เวทมนตร์สร้างฟองอากาศรอบตัว

นางคุกเข่าอยู่ข้างตัวเขาหายใจเขายังหรือในที่สุดนางก็ปลอดภัยจากสมรภูมิที่อยู่รายรอบตัว

นางได้ค้นพบช่วงเวลาของการพักชั่วคราวท่ามกลางการโจมตีที่โหมกระหน่ำ

แต่กระนั้นอลิสแตร้ก็รู้สึกหวาดกลัว เมื่อนางมองลงไปยังอาร์กอน เขาอนอยู่ตรงนั้น ดวงตาปิดลง
และไม่ได้หายใจนางรู้สึกท่วมท้นไปด้วยความหวุ่นวิตก

"อาร์กอน!" นางร้องเรียก พร้อมกับเขย่าไหล่ของเขาด้วยมือทั้งสองจนสุดตัว จนตัวเขาสั่นไหว "อาร์กอน
นี่ข้าเอง! อลิสแตร้! ตื่นเถิด! ท่านต้องตื่นขึ้นมา!"

อาร์กอนนอนอยู่ตรงนั้นอย่างไร้การตอบสนอง ในขณะที่รายรอบตัวนั้นสมรภูมิก็ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

"อาร์กอน ได้โปรดเถิด! พวกเราต้องการท่าน เราสู้รบกับเวทมนตร์ของราฟีไม่ได้
เราไม่มีทักษะเหมือนที่ท่านมี ได้โปรดกลับมาหาพวกเรา เพื่ออาณาจักรวงแหวน เพื่อราชินีเกิร์นโดลิน
เพื่อธอร์กริน"

อลิสแตร้สั่นตัวเขา แต่เขาก็ไม่ตอบสนองใดๆ กลับมา

ความคิดอย่างแรงกล้าก็ผุดขึ้นมา นางวางฝ่ามือทั้งสองบนทรวงอก หลับตาลงและพยายามเพ่งทำสมาธิ
นางรวบรวมพลังที่อยู่ภายในทั้งหมดของนาง พลังอะไรก็ตามที่ยังคงเหลืออยู่

และนางก็รู้สึกว่ามีมือของนางเริ่มอ่อนขึ้นอย่างช้าๆ เมื่อนางเปิดตาขึ้นมา นางก็เห็นว่ามีแสงสีฟ้าเปล่งออกมาจากฝ่ามือ แล้วแพร่กระจายไปทั่วทรวงอกและบริเวณบ่า ในไม่ช้า มันทก็ครอบคลุมไปทั่วร่างของนาง

อลิสแตรกำลังใช้เวทมนต์โบราณที่นางเคยเรียนรู้มา เพื่อจะฟื้นคืนชีวิตให้กับผู้

มันถ่ายเทพลังของนางออกไปจนนางรู้สึกได้ว่า พลังงานที่มีทั้งหมดของนางได้หลุดออกไปจากร่าง นางรู้สึกอ่อนล้า นางตั้งใจให้อาร์กอนทวนคืนกลับมา

อลิสแตรทรุดตัวลง นางอ่อนเปลี้ยจากความพยายามครั้งก่อน นางล้มตัวนอนอยู่เคียงข้างกับอาร์กอน

นางรู้สึกอ่อนแอเกินกว่าที่จะขยับเขยื้อนได้ นางรับรู้ได้ถึงการเดินทางไกล และนางถึงกับต้องประหลาดใจ

เมื่อนางเห็นว่าอาร์กอนเริ่มจะขยับเขยื้อน

เขานั่งลงและหันมาหานาง

ดวงตาของเขาเปล่งปลั่งเต็มไปด้วยความเข้มข้นอย่างรุนแรงที่มันทำให้นางรู้สึกกลัว

เขาจึงมาที่นางอย่างไร้ความรู้สึก จากนั้นเขาจึงเอื้อมมือมาจับเข้ากับไม้เท้าและลุกขึ้นยืน

เขาส่งมือมาข้างหนึ่งเพื่อจับนางและกระชากนางขึ้นมายืนบนขาทั้งสองได้อย่างไร้ความพยายาม

ในขณะที่เขาจับมือของนาง นางรู้สึกได้ว่าพลังของนางทั้งหมดได้ฟื้นคืนขึ้นมาแล้ว

"เขาอยู่ที่ไหน?" อาร์กอนถาม อาร์กอนไม่ได้รอคอยคำตอบ มันทดูเหมือนราวกับว่า

เขารู้ว่าเขาจะต้องไปที่ไหน เมื่อเขาหันไปพร้อมกับไม้เท้าข้างกาย เขาก็เดินกลับไปยังสมรภูมิมืดที่หน้าตา

อลิสแตรไม่เข้าใจว่าเหตุใดอาร์กอนจึงไม่ลังเลใจเลยที่จะเดินตรงเข้าไปในหมู่ทหาร

จากนั้นนางจึงเข้าใจว่าเพราะเหตุใด เมื่อเขาสามารถสร้างฟองอากาศขึ้นจากเวทมนตร์ที่ล้อมตัวของเขาได้

ในขณะที่เขาเดินไปนั้นและมีพวกอสูรกายรี้เข้ามาจู่โจมจากทุกทิศทาง แต่ไม่มีอสูรตนใดเลยที่ผ่านเข้ามาได้

อลิสแตรพยายามเดินอยู่ใกล้เขาให้มากที่สุด ในขณะที่เขาเดินไปอย่างไร้ความกลัว ไปอย่างปลอดภัย

ผ่านลงไปใต้นามรบที่หน้าตาและเดินตรงไปยังทุ่งหญ้าในวันที่อากาศแจ่มใส

พวกเขาทั้งสองคนสามารถเดินผ่านทั้งสมรภูมิมืดไปได้ อาร์กอนยังคงอยู่ในความเงิบในขณะที่เดินไป

เขาสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวพร้อมหมวก เขาเดินไปอย่างรวดเร็วที่ทำให้อลิสแตรเกือบจะตามเขาไม่ทัน

จนในที่สุด เขาก็มาหยุดยืนอยู่ ณ ใจกลางของสนามรบ ในทุ่งโล่ง เขายืนอยู่ตรงข้ามกับราฟี่

ราฟี่ยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ยกแขนทั้งสองข้างออกมาอยู่ข้างกายดวงตาของเขากล้งกลอกตาไปตามหลังศีรษะ

ในขณะที่เขากำลังรวบรวมพวกอสูรกายนับพันๆ ตนให้ผุดขึ้นมาจากรอยแยกของเปลือกโลก

อาร์กอนยกฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้นสูงเหนือหัว ซึ่งฝ่ามือขึ้นไปยังท้องฟ้าและเปิดตาออกกว้าง

"ราฟี่!" เขาตะโกนเรียกอย่างท้าทาย

ท่ามกลางเสียงดังอีกกระทึกมากมาย แต่เสียงตะโกนของอาร์กอนนั้นดังตัดผ่านไปแล้วทั้งสนามรบ

และดังก้องวานออกไปถึงเนินเขา

ขณะที่อาร์กอนกำลังร้องขึ้นเสียงแหลม ทันใดนั้น ก็อเมฆที่อยู่สูงด้านบนก็แยกตัวออก

มีลำแสงสีขาวจากท้องฟ้าส่องทะลุลงมาถึงข้างล่าง ลงมาถึงฝ่ามือของอาร์กอน

มันทดูราวกับว่าเขากำลังเชื่อมต่อกับสรวงสวรรค์ ลำแสงขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกับพายุหมุน

มันห่อหุ้มทั้งสมรภูมิมืดเอาไว้ มันห่อหุ้มทุกอย่างที่อยู่รอบตัวของเขา

ต่อมาก็มีลมขนาดใหญ่พร้อมกับเสียงกระพือลมอย่างแรง อลิสแตรมองดูอย่างไม่เชื่อสายตา

เมื่อฟื้นคืนด้านล่างเริ่มสั่นไหวอย่างรุนแรง

และรอยแยกขนาดใหญ่ของเปลือกโลกเริ่มเคลื่อนไปยังทิศทางตรงกันข้ามและค่อยๆ ปิดตัวเองลง

ในขณะที่มันกำลังปิดตัวมันเองนั้น พวกอสูรหลายสิบตัวก็พากันกรีดร้องและถูกบีบอัด

ในขณะที่พวกมันกำลังเคลื่อนคลานออกมา

อีกเพียงไม่นาน พวกอสูรหลายร้อยตัวก็พากันไกล

สิ้นไหลลงกลับสู่ใต้โลกในขณะที่รอยแยกเริ่มจะแคบลงเรื่อยๆ

โลกเกิดสั่นไหวขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นจึงเงียบสงบลง เมื่อรอยแยกถูกปิดอย่างสนิท

ในที่สุดฟื้นคืนกลับกลายเป็นผืนเดียวกันอีกครั้ง มันทดูราวกับว่าไม่เคยมีรอยแตกเกิดขึ้นมาก่อน

เสียงกรีดร้องแหลมอันน่าสยดสยองของพวกอสูรที่เคยดังทั่วบรรยากาศนั้นได้เงียบลงแล้วอยู่ภายใต้โลก

จากนั้นความเงิบนั้นก็ตามมา มันเป็นเวลาทีที่อากาศดูเงิบสงบ ในขณะที่ทุกคนต่างหยุดยั้งและเฝ้ามอง

ราฟี่กรีดร้องลั่น เมื่อเขาหันมาเห็นอาร์กอน

"อาร์กอน!" ราฟี่ร้องเสียงแหลม

ช่วงเวลาของการประทะกันครั้งสุดท้ายของสองผู้ยิ่งใหญ่กำลังมาถึงแล้ว

ราฟี่วิ่งเข้าไปอย่างทีโล่ง พร้อมชูไม้เท้าสีแดงขึ้นสูง อาร์กอนก็ไม่ได้ลังเลที่จะเร่งเข้าไปเพื่อจะต้อนรับราฟี่

เขาทั้งสองเจอกันตรงจุดกึ่งกลาง แต่ละคนก็ถือไม้เท้าขึ้นเหนือหัว ราฟีฟาตไม้เท้าของเขาลงมายังอาร์คอน และอาร์คอนก็ยกไม้เท้าขึ้นมาป้องกันไว้ได้ แสงสีขาวยาวขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาเหมือนกับประกายไฟ เมื่อเขาทั้งคู่พบกัน อาร์คอนเหวี่ยงไม้เท้าออกไปและราฟีก็ป้องกันเอาไว้ได้ พวกเขาสู้กันกลับไปมา ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ผลัดกันรุกและรับ แสงสีขาลอยละลือไปทั่วบริเวณ พื้นดินมีการสั่นไหวในการเข้าตีแต่ละครั้ง ส่วนออลิสแตรก็สามารถรู้สึกถึงพลังงานอันมหาศาลที่ล่องลอยอยู่ในอากาศได้

จนในที่สุด อาร์คอนก็พบช่องเปิด เขาเหวี่ยงไม้เท้าจากด้านล่างตรงขึ้นด้านบน และทำให้ไม้เท้าของราฟีแตกออกเป็นชิ้นๆ

พื้นดินเกิดการสั่นไหวขึ้นอย่างรุนแรง อาร์คอนก้าวไปข้างหน้า เขาใช้มือทั้งสองชูไม้เท้าขึ้นสูงเหนือหัวและแทงลงตรงลงยังทรวงอกของราฟี

ราฟีกรี๊ดร้องด้วยเสียงอันน่าสยดสยอง

ฝูงค้างคาวหลายพันตัวพากันบินออกมาจากปากของเขาในขณะที่ซากกรโครออกกว้าง ทั้งท้องฟ้าเปลี่ยนไปเป็นสีดำในชั่วขณะ เมื่อกลุ่มก้อนเมฆสีดำจากสรวงสวรรค์ได้รวมตัวกันขึ้น

จนมาอยู่เหนือหัวของราฟีแล้วมันจึงหมุนวนลงมาสู่พื้นโลก มันดูดกกลืนเขาเข้าไปทั้งตัว

ราฟีร้องคำรามอย่างโหยหวน เมื่อตัวของเขาหมุนไปในอากาศ ถูกกระชากตัวขึ้น ไปในท้องฟ้า

ถูกดึงขึ้นไปพร้อมกับโซ่ชะตาที่น่าสะพรึงกลัวที่ออลิสแตรไม่ปรารถนาจะคาดคิดถึงมัน

อาร์คอนยืนอยู่ตรงนั้นหายใจอย่างหอบเหนื่อย ในที่สุด ทุกอย่างก็กลับกลายเป็นเงียบสงบ

เมื่อราฟีถึงกับความตาย

กองทัพอสูรกายพากันกรี๊ดร้อง ทีละตัวๆ จนพวกมันทั้งหมดสูญสลายไปต่อหน้าต่อตาของอาร์คอน

แต่ละตัวกลายเป็นกองแก้วถ่าน ในไม่ช้า ทั้งสมรภูมิก็ตีเต็มไปด้วยกองพะเนินนับพันๆกอง

นั่นคือทั้งหมดที่เหลืออยู่ของเวทมนตร์อันชั่วร้ายของราฟี

ออลิสแตรกวาดตาสำรวจไปยังสมรภูมิและพบว่ายังมี อีกหนึ่งสมรภูมิที่ยังเหลืออยู่ เมื่อมองผ่านทุ่งโล่งไปนั้น

พี่ชายของนาง คือธอร์กริน ก็เตรียมพร้อมแล้วที่จะเข้าเผชิญหน้ากับพ่อของพวกเขาเอง คือแอนโดรนิคัส

นางรู้ว่าในการรบที่กำลังจะเริ่มขึ้นนี้ หนึ่งในนั้นจะต้องจบชีวิตลง ไม่ว่าจะพี่ชายหรือพ่อของนางก็ตาม

นางภาวนาว่าให้มันเป็นพี่ชายที่จะสามารถรอดชีวิตออกมาได้

บทที่ ห้า

พระนางลูอันดาทรงนอนราบอยู่ที่พื้นดินแทบเท้าของโรมิวาล์สทรงเฝ้ามองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าอย่างหวาดกลัว ทหารของจักรวรรดิหลายพันนายไหลทะลักเข้ามาบนสะพาน พวกเขาต่างกรีดร้องด้วยเสียงแห่งชัยชนะ เมื่อพวกเขาสามารถข้ามมายังอาณาจักรวงแหวนได้ พวกเขากำลังเข้ามารุกกล้าดินแดนบ้านเกิดของพระนาง แล้วพระองค์ทรงไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากทรงนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างหมดหนทาง และทรงเฝ้ามองพร้อมกับทรงสงสัยว่าเป็นความผิดของพระนางเองทั้งหมดหรือไม่ พระนางทรงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว้า พระนางควรจะได้รับผิดชอบที่โล่พลังถูกลดระดับลงมา

พระนางลูอันดาทรงหันไปและทอดพระเนตรมองยังท้องฟ้า พระองค์ทอดพระเนตรเห็นกองทัพเรือของพวกจักรวรรดิเป็นแถวยาวออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และพระนางทรงรู้ว่า อีกไม่นานก็จะมียกกองกำลังทหารจักรวรรดินับล้านไหลทะลักเข้ามาในนี้ ประชาชนของพระนางก็จะถูกกำจัดจนหมดสิ้น อาณาจักรวงแหวนก็จะสิ้นสุดลง ทุกอย่างจะจบสิ้นลงในเวลานี้

พระนางลูอันดาทรงหลับพระเนตรและส่ายพระเศวตแล้วซ้ำแล้ว ครั้งหนึ่งพระนางทรงกริ้วพระนางเควรีนโดลีนกับพระบิดาและทรงรู้สึกดีพระทัยที่จะได้เห็นอาณาจักรวงแหวนถูกทำลาย แต่พระทัยได้เปลี่ยนไปแล้ว ตั้งแต่แอนโดรนิคัสได้ทรยศและกระทำชำเราพระนาง ตั้งแต่เวลาที่เขาโกนเส้นพระเศวตและทำร้ายฟาดตีพระองค์ต่อหน้าประชาชนของเขานั้น มันทำให้พระนางทรงตระหนักรู้ว่า พระนางทรงทำผิดพลาด

พระนางทรงไร้เดียงสาและพระนางเพียงแค่อต้องการหาทางได้มาซึ่งอำนาจ ในตอนนี้พระนางจะทรงแลกกับสิ่งใดก็ได้ เพื่อให้มีชีวิตอย่างเก่าคืนกลับมา

สิ่งที่พระนางทรงต้องการมากที่สุดในตอนนี้คือ ชีวิตที่มีความผาสุกและมีความพึงพอใจ

พระนางทรงไม่ปรารถนาทะเลาะเถียงกันในการมีอำนาจอีกแล้ว

ในขณะที่พระนางทรงต้องการแค่มีชีวิตอยู่รอดและได้ทำสิ่งผิดให้เป็นสิ่งถูก

แต่ขณะที่พระนางทรงเฝ้าดู พระนางลูอันดาก็ทรงระลึกได้ว่า มันสายเกินไปแล้ว

ตอนนี้บ้านเกิดอันเป็นที่รักอยู่ระหว่างหนทางสู่การทำลายล้าง มันไม่มีอะไรที่พระนางจะทรงทำได้เลย

พระนางทรงได้ยินเสียงอันน่าสะพรึงกลัว เป็นเสียงหัวเราะผสมกับเสียงคำราม

เมื่อพระนางทอดพระเนตรขึ้นทรงพบว่า โรมิวาล์สได้ยืนอยู่ตรงนั้น เขาวางมือเท้าสะเอวและมองดูไปรอบๆ พร้อมกับรอยยิ้มที่พึงพอใจขนาดใหญ่อยู่บนใบหน้า มันเผยให้เห็นถึงชีพินยาวหยักอย่างพินปลาของเขา เขาหัวเราะร่าออกมาพร้อมชะเง้อคอไปด้านหลังและหัวเราะด้วยความอึดอัดใจ

พระนางลูอันดาทรงปรารถนาที่จะฆ่าเขาเสีย

หากพระนางมีดาบสั้นในมือแล้วพระนางจะทรงวิ่งไปอย่างหัวใจของเขา

แต่ทรงรู้ว่าเขาเป็นชายร่างหนาและยากที่จะเข้าถึงตัวได้ อาวุธแค่ดาบสั้นนั้นอาจจะผ่านร่างเข้าไปไม่ได้

โรมิวาล์สมองลงมาที่พระนางพร้อมกับรอยยิ้มที่เปลี่ยนกลายเป็นใบหน้าที่อันบึ้งตึง

"ตอนนี้" เขากล่าว "ถึงเวลาที่ต้องฆ่าเจ้าอย่างช้าๆแล้ว"

เจ้าหญิงลูอันดาทรงได้ยินเสียงแตร

เป็นเสียงกระทบกันที่มีลักษณะเด่นและทรงเฝ้ามองโรมิวาล์สดังดาบออกมาจากเอว มันดูเหมือนเป็นดาบขนาดสั้น ยกเว้นแต่ว่า มันมีปลายยาวแฉกเรียวยาวลงมา มันดูเหมือนเป็นอาวุธปีศาจที่ออกแบบมาสำหรับการทรมาน

"เจ้ากำลังจะได้รับความทรมานอย่างสาสม" เขากล่าว

ขณะที่เขาค่อยๆลดอาวุธลงนั้น พระนางลูอันดาทรงชูพระหัตถ์ขึ้นป้องพระพักตร์

ราวกับว่าพระองค์จะทรงขวางมันเอาไว้ได้ พระนางทรงปิดดวงพระเนตรและกรีดร้อง

จากนั้น สิ่งแปลกประหลาดที่สุดก็เกิดขึ้น ในขณะที่พระนางลูอันดาทรงกรีดร้อง เสียงกรีดร้องของพระองค์ถูกลบไปด้วยเสียงที่สะท้อนก้องกว่าเสียงของพระองค์ มันเป็นเสียงกรีดร้องของสัตว์ สัตว์ประหลาด มันเป็นเสียงกรีดร้องของสัตว์ดิกรดาบรพ

เสียงที่ตั้งอีกทีก็ก้องมากกว่าเสียงใดที่พระองค์เคยทรงได้สดับมาชั่วทั้งชีวิต

มันดังเหมือนกับฟ้าร้องที่ลึกลับฟ้าทั้งฟ้าออกเป็นเสียงๆ

พระนางลูอันดาทรงเปิดพระเนตรขึ้นและทอดพระเนตรขึ้นไปยังสรวงสวรรค์

พระองค์กำลังสงสัยว่าพระองค์กำลังจินตนาการเรื่องนี้ขึ้นมาหรือไม่

เสียงของมันดังราวกับว่าเป็นเสียงกรีดร้องของพระเจ้าที่ส่งลงมา

โรมัลส์ก็ทำทางตกตะลึง เขามองขึ้นไปยังท้องฟ้าอย่างสับสน จากสีหน้าของเขาแล้ว พระนางลูอันดาทรงสามารถบอกได้ว่า มันเกิดอะไรขึ้นจริงๆ และพระนางทรงไม่ได้จินตนาการมันขึ้นมา เสียงนั้นกลับมาอีกครั้ง เสียงกรีดร้องเป็นครั้งที่สอง ซึ่งมันดังแยะไปกว่าครั้งแรก ที่เป็นเสียงแห่งความดูร้าย เสียงแห่งอำนาจ เจ้าหญิงลูอันดาทรงตระหนักดีว่า นั่นเป็นไปได้อย่างเดียว คือ

มังกร

เมื่อท้องฟ้าเปิดออก

เจ้าหญิงลูอันดาทรงรู้สึกตกตะลึงที่ได้เห็นมังกรขนาดใหญ่สองตัวบินทะยานอยู่เหนือพระเศียร

มันเป็นสัตว์ประหลาดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดและน่ากลัวที่สุดเท่าที่พระนางเคยทอดพระเนตรเห็น

ที่มันบดบังดวงอาทิตย์ เปลี่ยนกลางวันให้กลายเป็นกลางคืน ในขณะที่เขาของมัน บดบังพวกเขาทั้งหมด

อาวุธของโรมัลส์ตกลงจากมือ เขาอ้าปากกว้างด้วยความตกตะลึง เห็นได้อย่างชัดเจนว่า

เขาไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้มาก่อนเช่นกัน

โดยเฉพาะมังกรสองตัวที่บินลงมาดำเกือบจะถึงพื้นดิน

ที่มันห่างจากระดับศีรษะไปเพียงยี่สิบฟุตจนเกือบจะโอบหัวของพวกเขา

พวกมังกรกรีดร้องอีกครั้ง

มังกรโค้งคอไปด้านหลังพร้อมกับสยายปีกอันกว้างออก

ในคราแรก

พระนางลูอันดาทรงทำพระทัยกล้าและพระองค์ทรงทักท้วงเอาว่า

พวกเขาจะมาเพื่อจะสังหารพระนาง แต่ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกเขาบินไปอย่างรวดเร็วเหนือพระเศียรแล้ว

พระนางทรงรู้สึกได้ถึงกระแสลมที่พวกเขาทิ้งเอาไว้อันทำให้พระนางล้มลงนั้น

พระนางทรงระลึกได้ว่า

พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปทางอื่น ไปทางหุบเขาใหญ่ เข้าไปยังอาณาจักรวงแหวน

พวกมังกรคงกำลังเห็นทหารข้ามเข้าไปในอาณาจักรวงแหวนและคงจะระลึกได้ว่าโล่แห่งพลังถูกลดระดับลงแล้ว

พวกเขาก็คงจะรู้ว่านี่คือโอกาสเดียวที่จะเข้าไปยังอาณาจักรวงแหวนได้เช่นกัน

พระนางลูอันดาทรงเฝ้ามองอย่างตราตรึงกับภาพเบื้องหน้า

ขณะที่มังกรตัวหนึ่งกำลังเปิดปากของมันอย่างรวดเร็วพลัน

มันโฉบลงมาอย่างรวดเร็วและพ่นไฟลงยังเหล่าทหารที่อยู่บนสะพาน

เสียงกรีดร้องของทหารจักรวรรดิหลายพันนายดังขึ้นมา

เสียงร้องแหลมดังขึ้นไปสู่สรวงสวรรค์

เมื่อกำแพงแห่งไฟได้กลืนพวกเขาหายเข้าไปในนั้น

พวกมังกรยังคงบินต่อไป

พ่นไฟขณะที่พวกมันผ่านสะพานไปใผาผลาญทหารของโรมัลส์ทั้งหมด

พวกเขายังคงบินต่อไปเข้าไปยังอาณาจักรวงแหวน

และก็ยังคงปลดปล่อยเปลวเพลิง

เพื่อทำลายทหารจักรวรรดิผู้ที่เข้ามา ส่งระลอกคลื่นแห่งเปลวเพลิงเพื่อเป็นการทำลายล้าง

อีกเพียงชั่วขณะ

ก็ไม่มีทหารจักรวรรดิหลงเหลืออยู่บนสะพานอีกเลยหรือไม่มีใครกล้าก้าวผ่านเข้าไปยังแผ่นดินของอาณาจักรวงแหวน

ทหารจักรวรรดิพุดซึ่งมุ่งหน้าเข้าไปยังสะพาน ผู้ที่กำลังจากข้ามผ่านไปนั้น ก็หยุดเดินและไม่กล้าที่จะเข้าไป

พวกเขาต่างพากันหันตัว แล้ววิ่งหนีกลับลงไปอยู่ในเรือ

โรมัลส์หันไปเฝ้ามองทหารของตนที่กำลังจากไปอย่างเด็ดขาด

เจ้าหญิงลูอันดาทรงนั่งอยู่ตรงนั้นและทรงตกตะลึงที่ทรงระลึกได้ว่า นี่คือโอกาสของพระนาง

โรมัลส์ได้เสียชีวิต

ในขณะที่เขากำลังหันไปและวิ่งไล่ตามให้ทหารกลับมาถึงสะพานอยู่นั้น

พระนางทรงรู้นี้คือโอกาสของพระนาง

พระนางลูอันดาทรงกระโดดขึ้นมาอยู่บนพระบาท

พระหทัยเต้นระรัวและพระองค์ทรงหันไป

พร้อมกับทรงเร่งกลับไปยังสะพาน พระนางทรงรู้อีกว่า นี่คือโอกาสอันมีค่าเพียงแต่โอกาสเดียว หากพระนางโศกดี

บางที แต่เป็นบางที พระนางอาจจะวิ่งไปได้ไกลเพียงพอ

ก่อนที่โรมัลส์จะสังเกตเห็น

พระนางอาจจะกลับไปยังอีกฝั่งหนึ่งได้

และหากพระนางสามารถไปยังอีกฝั่งหนึ่งได้

บางทีการกลับไปยังแผ่นดินนั้น พระนางอาจจะช่วยให้โล่แห่งพลังฟื้นขึ้นมาได้

พระนางจะต้องทรงลองดู พระนางทรงรู้อีกว่า จะต้องทำมันเดี๋ยวนี้หรือจะเสียโอกาสนั้นไปตลอดกาล

พระนางลูอันดาทรงวิ่งไปอย่างต่อเนื่อง ทรงหายใจหอบเหนื่อย พระนางทรงแทบไม่สามารถจะคิดสิ่งใดได้

พระพลานามัยทั้งหมด พระนางทรงสะดุดกับพระบาท พระพลานามัยก็เหินไป พระศอข้างในแห่งผาก

พระกรทั้งสองข้างหวดตีกับลำตัวขณะที่พระองค์ทรงวิ่งไป

ขณะที่สายลมอันหนาวเย็นพัดผ่านพระเศียรที่โล้นที่ไร้พระเกศา

พระนางทรงวิ่งไปให้เร็วขึ้นและเร็วขึ้น

พระหทัยที่ระรัวอยู่ในพระกรรณ

เสียงของการหอบเหนื่อยดังสนั่นไปทั่วโลก

และทุกอย่างก็เริ่มกลายเป็นพรำมัว

พระนางได้ทรงวิ่งผ่านมาถึงท่าลี้ภัยบนสะพานนี้ พระนางทรงได้ยินเสียงกรีดร้องขึ้นมาเป็นครั้งแรก

โรมิวาล์สในตอนนี้ได้สังเกตเห็นพระนางเข้า ด้านหลังพระนางจู่ๆ ก็มีเสียงของพวกผู้ชายที่เร่งเข้ามาด้วยม้าวิ่งข้ามผ่านสะพานมา เพื่อมาจับตัวพระนาง

พระนางลูอันดาทรงเร่งฝีเท้าอย่างรวดเร็ว ทรงเพิ่มความเร็วของพระองค์ขึ้น ขณะที่พระองค์ทรงรู้สึกว่ามีกลุ่มคนตามพระองค์มาด้านหลัง

พระนางทรงวิ่งผ่านศพของทหารจักรวรรดิทั้งหมดที่ถูกเผาจากมังกร บางศพยังคงมีไฟไหม้อยู่

พระนางพยายามอย่างดีที่สุดที่จะหลีกออกมาให้พ้น ด้านหลังของพระองค์มีเสียงมาตามมาดังขึ้นเรื่อยๆ

พระองค์ทรงชำเลืองกลับไปผ่านพระองศา ทรงเห็นพวกเขายกหอกขึ้นมาและทรงรู้ว่า

นี่คือเวลาที่โรมิวาล์สกำลังเล็งหอกเข้าที่จะสังหารพระนาง พระนางทรงรู้ว่า ในชั่วขณะนี้

หอกนั้นก็จะลอยผ่านตรงมายังหลังของพระองค์เมื่อใดก็ได้

พระนางลูอันดาทรงมองไปด้านหน้าและเห็นอาณาจักรวงแหวนซึ่งเป็นดินแดนบ้านเกิดอยู่ห่างไปเพียงไม่กี่ฟุต หากพระนางสามารถไปถึงมันได้อีกเพียงแค่นิ้วฟุตด้านหน้า หากพระนางสามารถข้ามผ่านเขตแดนไปได้ บางทีอาจจะเป็นบางทีที่โล่งแห่งพลังจะฟื้นคืนและช่วยชีวิตพระนางไว้

กลุ่มทหารยังตามพระนางมา ขณะที่พระนางกำลังจะก้าวเข้าไปในช่วงสุดท้าย

เสียงม้าได้ดังกึกก้องอยู่ในพระโสตประสาท พระนางทรงได้กลิ่นเหม็นจากม้าและจากทหาร

พระนางทรงทำพระทัยกล้าและทรงคาดว่าหอกจะทิ่มแทงผ่านหลังพระองค์มาในวันชาติใดก็ได้

พวกเขาอยู่ห่างไปเพียงไม่กี่ฟุตและพระนางเองก็เช่นกัน

ในการกระทำภารกิจอันสิ้นหวังขั้นสุดท้าย พระนางลูอันดาทรงกล้าตัวเข้าไป

ขณะที่พระนางทอดพระเนตรเห็นทหารคนหนึ่งยกมือถือหอกขึ้นมาอยู่ด้านหลัง พระนางก็ทรงตกลงอยู่บนพื้น

พร้อมกับกลิ้งตีสองจากปลายสายพระเนตรของพระนางนั้น

พระนางทอดพระเนตรเห็นหอกลอยผ่านมาในอากาศและพุ่งตรงลงมาที่พระนาง

แต่กระนั้น ในขณะที่พระนางลูอันดาได้ข้ามเส้นแบ่งเขตมาและตกลงยังแผ่นดินของอาณาจักรวงแหวน

ทันใดนั้น ด้านหลังพระนาง โล่งแห่งพลังก็ฟื้นคืนขึ้นมาอีกครั้ง

หอกที่อยู่ห่างไปเพียงไม่กี่นิ้วก็ถูกสลวยแตกออกเป็นเสียงๆ กลางอากาศอยู่ด้านหลัง

ทหารทุกคนที่อยู่บนสะพานต่างกรีดร้องขู่มือขึ้นบังใบหน้าของตัวเอง และทุกคนก็กลายเป็นเปลวเพลิง

ถูกสลวยกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

อีกชั่วขณะหนึ่ง พวกเขาทั้งหมดก็กลายเป็นกองเถ้าถ่าน

อีกฝั่งหนึ่งของสะพานที่อยู่ไกลออกไปนั้น โรมิวาล์สยืนอยู่ตรงนั้นเฝ้ามองดูทุกอย่าง

เขากรีดร้องและตีเข้ากับหน้าอก มันเป็นเสียงร้องแห่งความทุกข์ทรมาน เสียงร้องของบางคนก็ถึงกับความปราชัย

และพ่ายแพ้ด้วยสติปัญญา

พระนางลูอันดาทรงนอนอยู่ตรงนั้น ทรงหายใจหอบเหนื่อยและอยู่ในอาการตกตลึงอย่างสุดขีด

พระนางทรงชะงักตัวลงมาและจุ่มพิตกับพื้นดินที่พระนางทรงอิงพระวรกายอยู่ จากนั้นพระนางจึงวาง

พระเศียรลงและหัวเราะไปด้วยความยินดี

พระนางทรงทำมันสำเร็จ พระนางทรงปลอดภัยแล้ว

บทที่ หก

ธอร์ยืนอยู่ในทุ่งโล่ง กำลังเผชิญหน้ากับแอนโดรนิคัส พวกเขาต่างล้อมรอบไปด้วยกองทัพจากทั้งสองฝ่าย พวกเขาเฝ้าดูกันต่างจ้องมองกันและกัน เมื่อพบกับลูกต้องมาเผชิญหน้ากันอีกครั้ง

แอนโดรนิคัสยืนอยู่เหนือธอร์ด้วยความรุ่งโรจน์ทั้งหมดที่มีของเขา มือหนึ่งถือขวานศึกขนาดใหญ่ ส่วนอีกมือหนึ่งกำดาบเอาไว้ ในขณะที่ธอร์หันหน้าไปปะทะกับเขานั้น

เขาพยายามบังคับตัวเองให้หายใจอย่างช้าๆและลึกๆ เพื่อที่จะควบคุมอารมณ์ของตัวเอง

ธอร์มีจิตใจที่กระจ่างซัดและมีสมาธิขณะต่อสู้กับชายคนนี้ ซึ่งมันก็เหมือนกับทุกๆ ครั้งที่เขาต่อสู้กับศัตรูคนอื่นๆ

เขาบอกตัวเองว่าไม่ได้กำลังเผชิญหน้ากับพ่อของตนเอง แต่เป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุด

ผู้ชายคนนี้ได้ทำร้ายราชีนเคิร์นโดลีน ชายคนนี้เป็นคนที่ทำร้ายประชาชนของเขา เป็นคนที่ล้างสมองเขา และเป็นคนที่ควรค่าแก่ความตาย

เมื่อราฟีตายไปแล้วอาร์คอนก็กลับเข้ามาควบคุมสถานการณ์ พวกสัตว์ประหลาด

ต่างกลับลงไปอยู่ภายใต้พื้นผิวโลกมันไม่มีอะไรมาถ่วงเวลาการเผชิญหน้ากันครั้งสุดท้าย

ที่แอนโดรนิคัสจะต้องปะทะกับธอร์กรีนอีกแล้ว มันเป็นการสู้รบที่จะส่งผลต่อชะตากรรมของสงคราม

ธอร์จะไม่ปล่อยให้เขาไปไหน มันไม่ใช่เวลานี้

ส่วนแอนโดรนิคัสเองก็เต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับลูกชายของเขาเช่นกัน

"ธอร์นิคัส เจ้าคือลูกชายของข้า" เขากล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำและดังกังวาน "ข้าไม่อยากจะทำร้ายเจ้า"

"แต่ข้าอยากจะทำร้ายเจ้า" ธอร์ตอบกลับมา เขาปฏิเสธที่จะเข้าไปพัวพันกับเกมหายใจของแอนโดรนิคัส

"ธอร์นิคัส ลูกข้า" แอนโดรนิคัสกล่าวซ้ำ ในขณะที่ธอร์ก้าวอย่างระมัดระวังเข้ามาใกล้ขึ้น

"ข้าไม่อยากจะฆ่าเจ้า จงวางอาวุธลง แล้วมาเป็นพวกเดียวกับข้า มาเป็นพวกเดียวกัน เหมือนที่เจ้าเคยเป็นมาก่อน

เจ้าคือลูกข้า เจ้าไม่ใช่ลูกของพวกนั้น เจ้ามีสายเลือดของข้า ไม่ใช่สายเลือดของพวกมัน

บ้านเกิดของข้าคือบ้านเกิดของเจ้า อาณาจักรวงแหวนเป็นเพียง สถานที่หลบภัยเจ้ามา เจ้าคือประชาชนของข้า

ประชาชนพวกนี้ไม่ได้มีความหมายอะไรกับเจ้า จงกลับบ้าน จงกลับมาสู่จักรวรรดิ ให้โอกาสข้าเป็นพ่อเจ้า

เหมือนที่เจ้าปรารถนาโดยตลอด และจงมาเป็นลูกของข้าอย่างที่ข้าปรารถนาให้เจ้าเป็นเสมอมา"

"ข้าจะไม่สู้กับเจ้า" แอนโดรนิคัสกล่าวเป็นครั้งสุดท้าย ในขณะที่เขาลดขวานศึกลง

ธอร์รับฟังมามากพอแล้ว ในตอนนี้ เขาต้องการเคลื่อนไหว

ก่อนที่จิตใจของเขาจะกวัดแกว่งไปตามคำพูดของสัตว์ประหลาดนี้

ธอร์ก้าวรื้อเสียงแห่งการประจัญบาน เขายกดาบขึ้นสูงและเข้าจู่โจม

ฟาดดาบลงด้วยมือทั้งสองหมายลงยังหัวของแอนโดรนิคัส แอนโดรนิคัสจ้องมองกลับมาด้วยความตกตะลึง

แล้วในวินาทีสุดท้ายนั่นเอง เขาก็เอื้อมไปจับเข้ากับขวานศึกและยกมันขึ้นป้องกันการหันของธอร์

ประกายไฟปะทุออกมาจากดาบของธอร์ เมื่ออาวุธทั้งสองขึ้นถูกตรึงแน่นไว้ด้วยกัน

พวกเขาต่างจ้องครวญครางในขณะที่แอนโดรนิคัสกำลังตั้งรับการจู่โจมของธอร์

"ธอร์นิคัส" แอนโดรนิคัสส่งเสียงคำราม "ผลกำลังของเจ้ายิ่งใหญ่ แต่นั่นคือผลกำลังของข้า

ข้าได้ให้สิ่งนี้กับเจ้า เลือดของข้าไหลวนอยู่ในเส้นโลหิตเจ้า จงหยุดเรื่องบ้าๆนี้ และเข้ามาเป็นพวกเดียวกับข้า"

แอนโดรนิคัสผลักธอร์ไปข้างหลังจนเขาสะดุดถอยหลังไป

"ไม่มีทาง" ธอร์กรีดร้องอย่างซัดขึ้น "ข้าจะไม่กลับไปหาเจ้าอีก เจ้าไม่ใช่พ่อของข้า

เจ้ามันเป็นคนแปลกหน้า เจ้าไม่สมควรจะได้เป็นพ่อข้า!"

ธอร์เข้าจู่โจมอีกครั้ง เขาตะเบ็งเสียงดังแล้วจึงฟาดดาบลงมา

แอนโดรนิคัสป้องกันมันไว้ได้และธอร์ก็คาดการณ์ไว้ไม่ผิด เขาหมุนไปโดยรอบอย่างรวดเร็ว

แล้วใช้ดาบฟันเข้าที่แขนของแอนโดรนิคัส

แอนโดรนิคัสร้องออกมาลั่น เมื่อเลือดกระเซ็นออกจากบาดแผลเขาเดินโซเซไปด้านหลัง

จ้องมาที่ธอร์อย่างไม่เชื่อสายตา เขาเอื้อมมือไปจับที่บาดแผลและสำรวจดูเลือดที่อยู่ในมือ

"เจ้าต้องการจะฆ่าข้า" แอนโดรนิคัสกล่าวและดูเหมือนว่าเขาจะเพิ่งรับรู้มันเป็นครั้งแรก

"หลังจากที่ข้าทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เจ้า มันหรือ?"

"ข้าต้องการทำเช่นนั้นอย่างที่สุด" ธอร์กล่าว

แอนโดรนิคัสสำรวจดูเขาราวกับว่ากำลังสำรวจดูธอร์คนใหม่ และในไม่ช้า

อารมณ์ของเขาก็เปลี่ยนจากความสงสัยและความผิดหวังไปเป็นความโกรธเคือง

"อย่างนั้น เจ้าก็ไม่ใช่ลูกชายของข้า!" เขาแผดเสียง "แอนโดรนิคัสผู้ยิ่งใหญ่จะไม่ถามข้าสอง!"

แอนโดรนิคัสโยนดาบของเขาทิ้ง เขายกขวานตีกขึ้นสูงด้วยมือทั้งสองและกู่ร้องเสียงประจันบานดังสนั่น
พร้อมกับรีเข้ามาจู่โจมธอร์ ในที่สุดการต่อสู้ก็เริ่มขึ้น

ธอร์ยกดาบขึ้นป้องกันการฟาดฟัน แต่ขวานนั้นฟาดลงมาอย่างแรง
ธอร์ต้องตกใจสุดขีดเมื่อมันทำให้ดาบของเขาหัก แยกออกเป็นสองซีก
แม้ธอร์จะมีได้ทันตั้งตัว แต่เขาก็หลบเสียงออกไปได้อย่างรวดเร็วในช่วงที่ขวานฟาดลงมา
มันทำได้เพียงครูดไปเป็นรอยถลอก
มันพลาดจากเขาไปเพียงแค่นิ้วหนึ่งซึ่งมันใกล้ตัวของเขามากจนเขาสัมผัสได้ถึงแรงลมที่พัดผ่านตรงหัวไหล่
พ่อของเขามีพลังกำลังอันมหาศาลซึ่งมันมากกว่านักรบคนใดที่เขาเคยปะทะมา ธอร์รู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องง่าย
พ่อของเขามีความรวดเร็วด้วยเช่นกัน นับเป็นส่วนผสมแห่งความตายที่สมบูรณ์แบบ และในตอนนี้
ธอร์ก็ไม่มีอาวุธในมือ

แอนโดรนิคัสเหวี่ยงขวานไปรอบๆอีกครั้ง เขาเหวี่ยงมันไปด้านข้างอย่างไม่ลังเล
เสียงที่จะสับธอร์ออกเป็นสองส่วน

ธอร์กระโจนขึ้นในอากาศสูงขึ้นไปเหนือหัวของแอนโดรนิคัสเขาตีลังกากับหลังโดยใช้พลังที่อยู่ภายในในการขับเคลื่อน
มันทำให้เขาขึ้นไปสูงในอากาศและลงมาอยู่ด้านหลังของแอนโดรนิคัส เขาลงมาด้วยเท้าทั้งสอง
จากนั้นจึงเอื้อมไปหยิบดาบของพ่อที่ตกอยู่บนพื้น เขาหมุนมันไปรอบๆ และเข้าจู่โจม
กวัดแกว่งดาบเตรียมเข้ามาอย่างด้านหลังของแอนโดรนิคัส แต่ธอร์ถึงกับต้องตกตะลึงสุดขีด
เมื่อแอนโดรนิคัสมีความเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ แอนโดรนิคัสเตรียมพร้อมรับมือโดยการหมุนไปรอบๆ
และป้องกันการจู่โจมได้ ธอร์รับรู้ถึงแรงจากการกระทบกันของโลหะที่มันสะท้อนไปทั่วทั้งร่างของเขา
ดาบของแอนโดรนิคัสมีความแข็งแรงมากกว่าดาบของเขา
มันรู้สึกแปลกที่ตอมาถือดาบของพ่อและใช้มันในการปะทะกับเขา

ธอร์เหวี่ยงดาบไปรอบๆ และฟาดไปข้างยังไหล่ของแอนโดรนิคัส
ส่วนแอนโดรนิคัสก็สามารถป้องกันการฟาดฟันจากธอร์ได้

พวกเขาผลัดกันรุกผลัดกันรับ ผลัดกันเข้าจู่โจมและปิดป้อง ธอร์ทำให้แอนโดรนิคัสล่าถอยไปด้านหลัง
ส่วนแอนโดรนิคัสก็ผลัดให้ธอร์รันไปด้านหลังบ้าง ประกายไฟปลิวว่อนไปทั่ว
เมื่อสองอาวุธเคลื่อนไหวย่างรวดเร็ว มันปล่อยแสงวูบวาบ

ปล่อยเสียงปะทะดังก้องกังวานอย่างน่าประทับใจในสมรภูมิมืด
พวกทหารจากสองฝ่ายต่างพากันเฝ้าดูอย่างตะลึงงัน เมื่อสองยอดนักรบผู้ยิ่งใหญ่ต่างผลัดกันรุก
ผลัดกันรับไปทั่วบริเวณทุ่งโล่ง ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบไปกว่ากัน

ธอร์ยกดาบของเขาขึ้นฟาดฟันอีกครั้ง
แต่ครั้งนี้แอนโดรนิคัสทำให้เขาประหลาดใจด้วยการก้าวมาข้างหน้าและเตะเขาเขาที่แผ่นอก
ส่งผลให้ธอร์ลอยละลิวไปทางด้านหลังแล้วล้มลงหงายหลังลงสู่พื้น

แอนโดรนิคัสเร่งมาข้างหน้าพร้อมกับฟาดขวานของเขาเอง ธอร์ก็ถ่วงตัวออกไปจากตรงนั้นได้
แต่มันก็ยังไม่เร็วพอ ขวานนั้นตัดผ่านลำแขนส่วนบนของเขาซึ่งมันเพียงพอให้เขาหลังเลือด ธอร์ร้องดังลั่น
แต่กระนั้น เขาก็เหวี่ยงตัวไปรอบๆ และแกว่งดาบไปตัดเข้าที่น่องของแอนโดรนิคัส

แอนโดรนิคัสสะดุดล้มและส่งเสียงลั่น ขณะที่ธอร์ก็ถ่วงตัวออกไป พร้อมกับลุกขึ้นยืนบนเท้าทั้งสอง
ทั้งสองคนต่างประจัญหน้ากันและกัน และต่างได้รับบาดเจ็บทั้งคู่

"ข้าแข็งแกร่งกว่าเจ้า ไอ้ลูกชาย" แอนโดรนิคัสกล่าว "และมีประสบการณ์ในสนามรบมากกว่า
ยอมข้าซะตั้งแต่ตอนนี้ พลังครุฑของเจ้าใช้กับข้าไม่ได้ มันมีเพียงข้ากับเจ้า สู้ตัวต่อตัวอย่างลูกผู้ชาย ดาบต่อดาบ
และในฐานะนักรบแล้ว ข้าเหนือกว่าเจ้า เจ้าก็รู้เรื่องนี้ดี ยอมข้าเสียและข้าจะไม่ฆ่าเจ้า"

ธอร์ทำหน้าที่บึงตึง
"ข้าไม่ยอมใครทั้งนั้น โดยเฉพาะพวกเจ้าทั้งหมด"

ธอร์บังคับตนให้คิดถึงราชินีเกวินโดลินในสิ่งที่แอนโดรนิคัสได้กระทำต่อพระนาง
จากนั้นความเดือดดาลของเขาก็เพิ่มพูนทับทวี ตอนนี้ถึงเวลาแล้ว ธอร์ตัดสินใจที่จะกำจัดแอนโดรนิคัสให้สิ้นซาก
เพื่อส่งสัตว์ประหลาดอันน่าสะพรึงกลัวนี้กลับไปสู่ขุมนรก

ธอร์เข้าจู่โจมด้วยการระเบิดพลังกำลังขุมสุดท้าย
เขาใส่กำลังทั้งหมดที่เขาฝังไปพร้อมกับกู่ร้องเสียงแห่งการประจันบาน เขาฟาดฟันดาบไปทั้งซ้ายและขวา
เขากวาดแกว่งมันอย่างรวดเร็วอย่างที่เขาบ่งชี้มันไม่อยู่ แอนโดรนิคัสปิดป้องการตีแต่ละครั้ง
แม้จะรันถอยหลังไปที่ละก้าวๆ การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป
แอนโดรนิคัสก็รู้สึกประหลาดใจที่เห็นลูกชายแสดงพลังกำลังขนาดนั้นและใช้มันอยู่เป็นเวลานาน

ธอร์หาจังหวะและโอกาสที่เหมาะสมได้ เมื่อแขนของแอนโดรนิคส์มีท่าที่อ่อนแรง
ธอร์เหวี่ยงดาบเข้าไปยังส่วนต่อของหัวขวานกับด้ามและจัดการกระแทกโบริมิดของขวานให้หลุดออกจากมือของแอนโดรนิคส์
แอนโดรนิคส์มองมันลอยผ่านไปใว้ในอากาศด้วยอาการตกตะลึง ธอร์เตะพ่อของเขาเข้ายังแผ่นอก
ส่งให้เขาลอยไปด้านหลัง หงายหลังลงสู่พื้น
ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นมาได้ ธอร์ก็ก้าวมาข้างหน้าแล้ววางฝ่าเท้าลงอยู่ที่ลำคอของเขา ทำให้เขาตรึงอยู่กับที่
ธอร์ยืนอยู่ตรงนั้นมองลงมาที่เขา
ทั่วทั้งสมรภูมิต่างตกตะลึงตัวแข็งค้าง เมื่อเห็นว่าธอร์ยืนอยู่เหนือแอนโดรนิคส์
เขาถือดาบพร้อมกับซี่ปลายดาบไปยังลำคอของพ่อ
แอนโดรนิคส์ที่มีเลือดซึมออกมาจากปากก็แสร้งยิ้มแยกเขี้ยวออกมา
"เจ้าทำมันไม่ได้หรอก" เขากล่าว "นั่นคือความอ่อนแออันยิ่งใหญ่ของเจ้า เจ้ารักข้า
มันก็เหมือนกับความอ่อนแอของข้าที่มีต่อเจ้า ข้าไม่อาจจะฆ่าเจ้าได้ ไม่ใช่ในตอนนี้และชั่วชีวิตของเจ้า
การสู้กันมันช่างไร้ประโยชน์ เจ้าก็จะปล่อยข้าไปเพราะว่าเจ้ากับข้า เราเป็นหนึ่งเดียวกัน"

ธอร์ยังคงยืนอยู่เหนือร่างของเขา มือของเขาสั่นไหว เมื่อปลายดาบซึ่งลงมายังลำคอของพ่อ
เขายกมันขึ้นอย่างช้าๆ ส่วนหนึ่งของเขาเห็นว่าคำพูดของพ่อเป็นความจริง เขาจะปล่อยให้ตัวเองฆ่าพ่อลงได้อย่างไร?
แต่เมื่อเขาจ้องมองลงไป เขาก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดทั้งหมด รู้สึกถึงความเสียหายทั้งหมด
พ่อของเขาได้สร้างความเจ็บปวดให้กับทุกคนรอบตัวเขา เมื่อเขาคำหนึ่งถึง ผลของการปล่อยให้เขามีชีวิตอยู่
มูลค่าที่มาจากความเห็นอกเห็นใจนี้ ดีค่าเป็นราคาที่ต้องชดใช้อย่างมหาศาล ไม่ใช่เพียงแค่ธอร์
แต่เป็นทุกคนที่เขารักและห่วงใย ธอร์ฆ่าเลี้ยงไปที่เขาและเห็นทหารนับหมื่นๆ ของจักรวรรดิ
ผู้ซึ่งเข้ามากรรณบ้านเกิดของเขา ที่ยืนกันอยู่ตรงนั้น รอคอยที่จะโจมตีประชาชนของเขาอยู่
ชายคนนี้เป็นผู้นำกองทัพนั้น ธอร์เป็นหนี้ชีวิตแก่บ้านเกิดของเขา เป็นหนี้กับราชินีเคิร์นโดลิน
และที่มากที่สุดนั่นคือ หนี้แก่ตนเอง ชายคนนี้เป็นพ่อก็เพียงเพราะสายเลือด นั่นมันคือทั้งหมดที่เขามี
เขาไม่ใช่พ่อไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เลือดเพียงอย่างเดียวไม่พอที่จะทำให้เขาเป็นพ่อได้
ธอร์ยกดาบขึ้นสูงและปล่อยเสียงร้องประจัญบาน เขาเหวี่ยงดาบนั้นลง
ธอร์บิดตาลง แล้วจึงเปิดดวงตาขึ้นมองดาบฝังตัวลึกลงไปบนดิน มันอยู่ด้านข้างของศีรษะของแอนโดรนิคส์
ธอร์ปล่อยมันทิ้งไว้ตรงนั้นแล้วก้าวลอยหลังไป
พ่อของเขาพูดถูก เขาทำมันไม่ได้ ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม เขาปล่อยให้ตัวเองฆ่าคนที่ไร้ทางสู้ไม่ได้
ธอร์หันหลังให้กับพ่อมาเผชิญหน้ากับประชาชน เผชิญหน้ากับราชินีเคิร์นโดลิน
เห็นได้ชัดว่าเขาชนะในสงครามนี้ และเขา
ได้แสดงจุดยืนแล้วในตอนนี้หากแอนโดรนิคส์ยังคุมมีเกียรติอยู่บ้างเขาก็จะไม่มีทางเลือกอื่นใด
นอกจากนำทัพกลับไปบ้านเกิดของตน
"ธอร์กริน!" ราชินีเคิร์นโดลินกรีดร้อง
ธอร์หันไปด้วยความตกตะลึงอย่างสุดขีด เมื่อขวานของแอนโดรนิคส์เหวี่ยงตรงลงมายังหัวของเขา
ธอร์ก้มหลบไปได้ในวินาทีสุดท้าย เมื่อขวานผ่านมันไปอย่างฉิวเฉียด
การเคลื่อนไหวของแอนโดรนิคส์มีความเร็วมาก ในการเคลื่อนไหวครั้งเดียวกันนั่นเอง
เขาก็ใช้ถุงมือเหล็กยาวดีเข้ากับขากรรไกรของธอร์ ส่งผลให้เขาล้มลงและพุงตัวอยู่บนเขาและมือทั้งสอง
ธอร์รู้สึกได้ถึงอาการแตกร้าบริเวณซี่โครงเมื่อแอนโดรนิคส์ใช้รองเท้าบู๊ตเตะเขาเข้าตรงช่องท้อง
ส่งผลให้เขากลิ้งไปบนพื้น และอ้าปากหายใจหอบ
ธอร์ทรงตัวอยู่บนเขาและมือทั้งสองเขาหายใจหอบเหนื่อยพร้อมกับมีเลือดไหลออกมาจากปาก
ความเจ็บปวดบริเวณซี่โครงกำลังจะฆ่าเขา ธอร์พยายามรวบรวมพลังกำลังทั้งหมดที่มีเพื่อลุกขึ้นยืน
แต่ภาพที่ปรากฏที่ปลายหางตาของเขาคือ ภาพแอนโดรนิคส์ที่ก้าวมาข้างหน้า พร้อมกับใช้มือทั้งสองยกขวานขึ้นสูง
เล็งตรงมาเพื่อตัดหัวของเขาออก
ธอร์เห็นมันกับตาอันแดงก่ำของตัวเองแล้วว่าแอนโดรนิคส์ไร้ซึ่งความเมตตาซึ่งต่างจากที่เขามี
"ข้าน่าจะทำสิ่งนี้เมื่อสามสิบปีก่อน" แอนโดรนิคส์กล่าว
แอนโดรนิคส์ปล่อยเสียงร้องแห่งการประจัญบาน เขาเหวี่ยงขวานลงมายังส่วนคอที่เปิดโล่งของธอร์
ส่วนธอร์ก็ยังคงไม่จบการต่อสู้ เขาใช้พลังงานที่มีในขุมสุดท้าย แม้จะมีอาการเจ็บปวด
แต่เขาตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน แล้ววิ่งเข้าไปจู๋โจมพ่อของเขา โดยตะครุบเขาที่ซี่โครงและดันเขาไปด้านหลัง
ผลึกเขาลงล้มหลังกระแทกพื้น

ธอร์คร่อมตัวอยู่ด้านบน ปล้ำต่อสู้กันด้วยมือเปล่า มันกลายมาเป็นการต่อสู้ด้วยการปล้ำ
แอนโดรนิคัสเอื้อมมือมาที่ลำคอของธอร์ ธอร์ต้องตกตะลึงถึงความแข็งแกร่งของเขา
ธอร์รู้สึกขาดอากาศหายใจอย่างหนักเมื่อเขาถูกบีบคอ เพื่อเสาะหาไม้ดีสน์
ธอร์จับเข้าที่เข่าอย่างดิ้นรน ก่อนที่พระองค์ จะสวรรคต
มันเป็นมิดสันของราชวงศ์แม็คกิลที่ราชาแม็คกิลทรงประทานมันให้กับเขา
ธอร์ขาดอากาศหายใจอย่างรวดเร็ว และเขารู้ว่าหากเขายังหามันไม่เจอ เขาจะต้องตายในที่
ธอร์พบมันจนได้ในลมหายใจเอือกสุดท้าย
เขาใช้มือทั้งสองยกดาบสั้นขึ้นสูงและฝังมันลงไปในส่วนนอกของแอนโดรนิคัส
แอนโดรนิคัสสะดุ้งอ้าปากค้างพร้อมกับดวงตาที่ปูดโปน จ้องมองมาด้วยสายตาแห่งความตาย
เขายังนั่งอยู่ตรงนั้นและบีบคอลูกชายอย่างต่อเนื่อง
ธอร์กำลังขาดอากาศหายใจ เขามองเห็นดวงดาวพร่างพรูและร่างของเขาอ่อนปวกเปียก
ในที่สุด อุ้งมือของแอนโดรนิคัสก็ถูกปลดออก แขนของเขาตกอยู่ด้านข้างลำตัว
ดวงตาเหลือกกลิ้งไปด้านข้างและหยุดการเคลื่อนไหวใดๆ เขาล้มตัวลงนอนอยู่ตรงนั้น ตัวแข็งค้าง สิ้นชีพ
ธอร์อ้าปากหายใจหอบ เมื่อเขาชำเลืองไปเห็นมือที่ไร้กำลังของพ่อหลุดออกจากลำคอของเขา
เขาลากตัวออกมาพร้อมกับไอสำคัญกับอากาศ ผลักร่างไร้วิญญาณของพ่อออกไปจากตัว
ตัวของธอร์สั่นไปทั้งตัว เมื่อรู้ว่าเขาเพิ่งจะฆ่าพ่อลงไป เขาคิดว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ ธอร์ชำเลืองไปรอบๆ
เห็นนักรบจากทั้งสองฝ่ายมองมาที่เขาอย่างตกตะลึง
ธอร์รู้สึกถึงคลื่นความร้อนอย่างมหาศาลไหลเวียนอยู่ทั่วทั้งร่าง รวกับว่ามันมีอะไรหมุนเวียนเปลี่ยนไปในตัวเขา
ราวกับว่าเขาได้ชำระล้างปีศาจจิ้งจอกจากร่าง เขารู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงรู้สึกตัวเบาขึ้น
ธอร์ได้ยินเสียงดังสนั่นมาจากท้องฟ้าเสียงเหมือนกับเสียงฟ้าร้อง เมื่อเขามองขึ้นไปก็เห็นว่า
มีก้อนเมฆขนาดเล็กสีดำทะมึนปกคลุมอยู่เหนือร่างของแอนโดรนิคัส
และกลับกลายมาเป็นกรวยสีดำขนาดเล็กที่หมุนวนอยู่บนพื้นดิน มันดูเหมือนกับปีศาจร้าย
มันหมุนวนอยู่รอบตัวของพ่อ ล้อมอยู่รอบตัวเขา มีเสียงโหยหวนดังขึ้น มันยกร่างของเขาขึ้นมาในอากาศ
ยกสูงขึ้นและสูงขึ้นไป จนกระทั่งสูญหายลับตาไปในก้อนเมฆ ธอร์เฝ้ามองด้วยอาการช็อคและสงสัยว่า
จิตวิญญาณของพ่อจะถูกลากไปยังนรกขุมไหน
ธอร์มองเห็นกองทัพของจักรวรรดิที่เผชิญหน้ากับเขา มันเป็นกองทัพทหารหลายหมื่นนาย
พวกเขามาพร้อมกับแวมตาอาฆาตแค้น แอนโดรนิคัสผู้ยิ่งใหญ่ได้ถูกสังหารแล้ว แต่กระนั้น
กองทัพของเขาก็ยังคงอยู่ ธอร์และทหารทั้งหมดของอาณาจักรวงแหวนมีจำนวนน้อยกว่าศัตรูอยู่ราวหนึ่งในร้อย
แม้ธอร์จะชนะการดวลกัน แต่เขาก็กำลังจะพ่ายแพ้ในศึกสงครามนี้
อีเร็ค เจ้าชายเคนดริค และสรีร์อกกับเจ้าชายบรอนสันต่างเดินเข้ามาเคียงข้างธอร์พร้อมกับจับดาบแน่น
พวกเขาทุกคนพร้อมเผชิญหน้ากับกองทัพจักรวรรดิไปด้วยกัน สัญญาณแตรถูกเป่าดังขึ้นมาจากฝั่งของจักรวรรดิ
และธอร์ก็เตรียมพร้อมจะเข้าเผชิญกับการรบครั้งสุดท้าย เขารู้ว่าพวกเขามีโอกาสเอาชนะพวกมันได้ แต่อย่างน้อย
พวกเขาทุกคนก็จะร่วมรบไปด้วยกัน รบไปพร้อมกับความรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่

บทที่ เจ็ด

เจ้าชายริสทรงออกเดินทาง โดยมีเชลีส อิลเลพรา เอลเดิน อินดรา โอคอนเนอร์ คอนเวน คร็อกและเซอร์นาร์่วมทางไปกับพระองค์ พวกเขาทั้งเก้าคนออกเดินทางไปยังฝั่งตะวันตก มันเป็นเวลาว่างเลยมาหลายชั่วโมงแล้ว ตั้งแต่พวกเขาเห็นหุบเขาใหญ่ปรากฏขึ้นมา มันคงเป็นที่ไหนสักแห่งหนึ่ง เจ้าชายริสทรงทราบว่าประชาชนของพระองค์คงอยู่ตรงเส้นขอบฟ้า นั้นไม่ว่าจะเป็นหรือจะตาย พระองค์ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะตามหาพวกเขาให้จงได้

เจ้าชายริสทรงรู้สึกสะเทือนใจที่ต้องประพาสผ่านไปยังภูมิภาคที่อยู่ในสภาพพังพินาศ ท้องทุ่งแห่งซากศพอันไม่มีวันสิ้นสุด กองพะเนิน ของสิ่งปฏิกูลจากพวกนกที่เข้ามาหากิน คราบดำเป็นตอตะโกจากเปลวเพลิงของมังกร

ซากศพของทหารจักรวรรดิหลายพันนายเรียงรายเป็นสายไปจนสุดขอบฟ้า บางศพก็ยังคงมีควันครุกรุ่นอยู่ ควันจากร่างของพวกเขาลอยอบอวลไปทั่วบรรยากาศ มันเป็นกลิ่นเหม็นที่ยากจะตัดทานได้

กลิ่นเหม็นเนื้อที่ถูกเผาที่อยู่บนดินแดนที่ถูกทำลายล้าง

ใครก็ตามที่ไม่ได้ถูกฆ่าจากลมหายใจของมังกรก็จะถูกสังหารจากการสู้รบจากทหารในสมรภูมิ

มีทั้งทหารของแม็คคิลและแม็คคลาวด์นอนตายอยู่ตรงนั้นด้วยเช่นกัน

เมืองทั้งเมืองถูกทำลายล้างและเต็มไปด้วยเศษอิฐหินปูนรวมกันเป็นกองอยู่ทั่วทุกที่ เจ้าชายริสทรงส่ายพระเศียร ดินแดนแห่งนี้ครั้งหนึ่งเคยอุดมสมบูรณ์มากมาย แต่ตอนนี้มันถูกทำลายล้างไปแล้วจากสงครามที่เกิดขึ้น

ตั้งแต่พระองค์ขึ้นมาจากหุบเขาใหญ่เจ้าชายริสและคนอื่นๆได้มุ่งมั่นที่จะกลับไปยังบ้านเกิดเพื่อกลับไปยังด้านของแม็คคิล เมื่อพวกเขาไม่สามารถจะหามาเป็นพาหนะได้

พวกเขาจึงต้องเดินผ่านไปทางด้านของแม็คคลาวด์ขึ้นไปยังเมืองไฮแลนด์และลงมายังอีกด้าน

ในตอนนั้นและในที่สุด

พวกเขาก็เดินทางผ่านเข้ามาในดินแดนของแม็คคิล

ผ่านเข้ามาเห็นซากปรักหักพังและความพังพินาศ

จากลักษณะภายนอกของดินแดนนี้แล้ว

เห็นได้ว่าพวกมังกรได้เข้ามาช่วยจัดการทำลายกองทัพของจักรวรรดิ

สำหรับเรื่องนั้นแล้ว

เจ้าชายริสทรงรู้สึกสำนึกในบุญคุณ

แต่เจ้าชายริสทรงไม่ทราบว่าพระองค์จะตามหาประชาชนของพระองค์ได้ในสภาพแบบไหน

หรือว่าผู้คนทุกคนในอาณาจักรวงแหวนต่างล้มตายกันไปหมดแล้ว?

จากที่ผ่านมา

มันดูเหมือนว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น เจ้าชายริสทรงปรารถนาที่จะเสาะหาว่า พวกเขาทุกคนยังคงสบายดีอยู่หรือไม่

ในแต่ละครั้งที่พวกเขามาถึงสมรภูมิที่เต็มไปด้วยพวกที่ล้มตายและบาดเจ็บ

อิลเลพราและเชลีสตรวจสอบดูศพบางพวกที่ไม่ได้ถูกเผาจากเปลวไฟของมังกร

พวกนางเดินไปตรวจจากซากหนึ่งไปอีกซากหนึ่งและพลิกศพขึ้นมา

นี่มิใช่เป็นเพราะการกระทำตามวิชาชีพของพวกนางเท่านั้น

แต่อิลเลพราที่มีจุดมุ่งหมายอื่นอยู่ในใจ

นั่นคือ

เพื่อตามหาน้องชายของเจ้าชายริส คือเจ้าชายก็อดฟรีย์ มันเป็นจุดมุ่งหมายที่นางมีร่วมกันกับเจ้าชายริส

"พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้"

อิลเลพราป่าวประกาศขึ้นอีกครั้ง

ขณะที่นางยืนอยู่และกำลังพลิกศพสุดท้ายที่อยู่ในสนามรบอันนี้ขึ้นมา

โดยใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความผิดหวัง

เจ้าชายริสทรงดูออกว่าอิลเลพราเป็นห่วงพระอนุชาของพระองค์มากเพียงไหนและพระองค์รู้สึกซาบซึ้งในพระทัยเจ้าชายริส พระองค์ทรงหวังว่าพระอนุชาจะสบายดีและเป็นหนึ่งในพวกที่รอดชีวิต

แต่จากการเสาะหาจากซากศพจำนวนหลายพันคนนี้ พระองค์ทรงมีความรู้สึกลึกๆข้างในว่าเขาอาจจะไม่รอด

พวกเขามุ่งหน้าต่อไป

ออกเดินทางไปยังสนามรบ

ผ่านไปตามเนินเขาที่เรียงราย

ขณะที่พวกเขาเดินทางอยู่นั้น

พวกเขาก็มองเห็นสมรภูมิอีกจุดหนึ่งยังปลายเส้นขอบฟ้า

ตรงนั้นมิใช่ซากศพหลายพันร่างและนอนเกลื่อนกราดอยู่ พวกเขาจึงมุ่งหน้าไปที่นั่น

ขณะที่พวกเขาเดินไป อิลเลพรา ก็ร้องไห้ออกอย่างเงียบๆ เชลีส จึงวางมือของนางลงที่ข้อมือของเพื่อน

"พระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่" เชลีสพูดให้กำลังใจ "อย่ากังวลไปเลย"

เจ้าชายริสทรงก้าวเข้ามาแล้ววางพระหัตถ์ลงบนไหล่ของนางเพื่อให้กำลังใจและทรงรู้สึกเห็นอกเห็นใจในตัวนาง

"ถ้ามันจะมีบางอย่างที่ซำรุ่เกี่ยวกับน้องชายของข้า แล้วละก็" เจ้าชายริสตรัส "เขาเป็นคนที่เอาตัวรอด

เขาหาทางออกได้กับทุกเรื่อง

แม้แต่ความตาย

ข้าให้สัตย์ญากับเจ้า

เจ้าชายก็อดฟรีย์น่าจะอยู่ในโรงเหล้าที่ไหนสักแห่ง แล้วก็กำลังเมาอยู่"

อิลเลพราหัวเราะทั้งน้ำตาแล้วจึงเช็ดมันออกไป

"ข้าก็หวังเช่นนั้น" นางกล่าว "มันเป็นครั้งแรกที่ข้าคาดหวังเช่นนั้นจริงๆ"
พวกเขายังคงเดินทางต่อไปอย่างเศร้าซึมและเงียบงัน ผ่านไปยังดินแดนที่รกร้างว่างเปล่า
แต่ละคนต่างหลุดเข้าไปในห้วงความคิดของตนเอง
ภาพของหุบเขาใหญ่ยังคงติดตราตรึงอยู่ในพระทัยของเจ้าชายริส พระองค์ไม่สามารถจะห้ามปรามมันได้
พระองค์ทรงคิดไปถึง สถานการณ์อันสิ้นหวังที่พระองค์ทรงผ่านมา
แล้วทรงรู้สึกตื่นตันซาบซึ้งกับเซลล์ที่หากนางไม่ปรากฏตัวขึ้นแล้วนั้น
พระองค์ก็จะยังคงติดอยู่ข้างล่างนั้นและก็น่าจะจบชีวิตไปแล้วเป็นแน่แท้
เจ้าชายริสทรงเอื้อมพระหัตถ์ไปจับกับมือของเซลล์
และทรงแย้มสรวลเมื่อพวกเขาทั้งสองคนจับมือและเดินไปด้วยกัน
เจ้าชายริสทรงรู้สึกประทับใจกับความรักและความทุ่มเทที่นางมีให้กับพระองค์
ความเต็มอกเต็มใจที่ข้ามทั้งดินแดนมา เพื่อช่วยชีวิตพระองค์
พระองค์ทรงทรมานตนไปด้วยความรู้สึกอันแรงกล้าของความรักที่มีต่อนาง
พระองค์ทรงแทบจะอดพระทัยไม่ไหวเพื่อรอคอยช่วงเวลาที่จะได้อยู่กันตามลำพังและได้บอกความรู้สึกนี้กับนาง
พระองค์ทรงตัดสินใจแล้วว่าทรงปรารถนาที่จะใช้ชี
พระองค์ทรงรู้สึกถึงความจงรักภักดีที่มีต่อนางซึ่งไม่เหมือนกับที่พระองค์เคยรู้สึกกับผู้ใดมาก่อน
และเมื่อใดก็ตามที่เวลานั้นมาถึง พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะขอนางแต่งงาน
พระองค์จะประทานแหวนของพระมารดา
ซึ่งพระมารดาพระราชทานให้กับพระองค์เพื่อมอบให้กับยอดรักแห่งชีวิตเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงหานางพบ
"ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเจ้าข้ามทั้งอาณาจักรวงแหวนมาเพื่อข้า" เจ้าชายริสตรัสกับนาง
นางยิ้ม
"มันไม่ได้ไกลเท่าไร" นางตอบ
"ไม่ไกล ง่ายหรือ?" พระองค์ตรัสถาม "เจ้าเสี่ยงชีวิตเสี่ยงอันตรายข้ามผ่านดินแดนทั้งที่มีสงคราม
ทั้งดินแดนที่เสียหายมา ข้าเป็นหนี้เจ้าเกินกว่าที่ข้าจะเอ่ยออกมาเป็นคำพูดได้"
"พระองค์ทรงไม่ได้เป็นหนี้อะไรข้าเลย ข้าแค่มีความสุขที่เห็นว่าพระองค์ทรงมีพระชนม์ชีพอยู่"
"พวกเราทุกคนเป็นหนี้เจ้า" เอลเดินพูดแทรกเข้ามา "เจ้าช่วยชีวิตพวกเราทุกคนไว้
พวกเราทุกคนคงจะติดอยู่ข้างหลังนั้นด้านหลังของหุบเขาใหญ่ไปชั่วกาล"
"พูดถึงเรื่องการเป็นหนี้แล้ว ข้ามีเรื่องหนึ่งที่จะต้องปรึกษาท่าน" ครีอกกล่าวกับเจ้าชายริส
เขาเดินกระเผลกกระเผลกขึ้นมาเคียงข้างกับพระองค์
ตั้งแต่โอลเลพราได้เข้าเฝ้าที่ขาของเขาตั้งแต่บนยอดของหุบเขาใหญ่ ครีอกอย่างน้อยๆ
ตอนนี้ก็สามารถเดินได้ด้วยตัวเอง
"พระองค์ช่วยชีวิตข้าเอาไว้ตอนที่อยู่ข้างล่างนั้น ซึ่งมันมากกว่าหนึ่งครั้ง" ครีอกยังคงกล่าวต่อไป
"มันค่อนข้างเป็นเรื่องที่โง่เง่าสำหรับพระองค์ หากตรัสถามในมุมมองข้าแต่พระองค์ก็จะทรงทำมันอยู่ดี
ข้าไม่คิดว่าข้าจะเป็นหนี้พระองค์แล้วกระมัง"
เจ้าชายริสส่ายพระเศียร ทรงจับได้จากเสียงอันแหบห้าวและความพยายามที่จะขอบคุณพระองค์อย่างอ้อมๆ
"ข้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังพูดประชดประชันข้าหรือว่ากำลังขอบคุณข้าอยู่" เจ้าชายริสตรัส
"ข้ามีวิถีของข้า" ครีอกกล่าว "ข้ากำลังจะเฝ้าระวังหลังให้พระองค์ นับต่อแต่นี้เป็นต้นไป
ไม่ใช่เพราะว่าข้าชอบในตัวพระองค์ แต่นั่นเป็นเพราะทำตามความรู้สึก ทำตามคำเรียกร้องของตัวข้าเอง"
เจ้าชายริสทรงส่ายพระเศียร ทรงรู้สึกงุนงงจากคำพูดของครีอก ซึ่งมันเป็นเช่นนั้นอยู่เสมอๆ
"อย่ากังวลไปเลย" เจ้าชายริสตรัส "ข้าก็ไม่ชอบเจ้าเช่นกัน"
พวกเขาทุกคนยังคงมุ่งหน้าเดินทางต่อไป ทุกคนต่างรู้สึกผ่อนคลาย รู้สึกมีความสุขที่ยังคงมีชีวิตอยู่
มันรู้สึกดีที่ได้มาอยู่เหนือพื้นดิน เพื่ออยู่อีกด้านหนึ่งของอาณาจักรวงแหวน ทุกคน
ยกเว้นคอนเว่นไปที่เดินไปอย่างเงียบงันและแยกตัวออกไปจากคนอื่นๆ
เขาเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่กับตัวเองนับตั้งแต่การตายของฝาแฝดของเขาในอาณาจักรจักรวรรดิ
ไม่มีสิ่งใดแม้แต่การรอดพ้นจากความตายจะทำให้เขาลืมเลือนนั้นออกจากใจ
เจ้าชายริสทรงนึกย้อนไปถึงช่วงเวลาที่อยู่ด้านล่างของหุบเขาใหญ่
ตอนที่คอนเว่นพาตัวเองเข้าสู่อันตรายอย่างวู่วาม กับช่วงเวลาที่เขาเกือบจะฆ่าตัวเองจากการเข้าไปช่วยเหลือผู้อื่น
พระองค์ทรงเป็นห่วงเขา
เจ้าชายริสทรงไม่ต้องการเห็นเขาแปลกแยกจากคนอื่นและหลุดเข้าไปอยู่กับอาการซึมเศร้า
เจ้าชายริสทรงเดินเข้ามาอยู่เคียงข้างกับเขา

“เจ้าต่อสู้อย่างกล้าหาญที่ด้านล่างนั่น” เจ้าชายริสตรัสกับเขา
คอนเว่นยกไหล่ขึ้นและมองลงไปยังพื้นดิน
เจ้าชายริสทรงพยายามส่งสมองพระองค์ให้หาเรื่องราวอะไรขึ้นมา ในขณะที่พวกเขาเดินไปในความเงียบ
“เจ้ามีความสุขไหมที่จะได้กลับบ้าน?” เจ้าชายริสตรัสถาม “เพื่อเป็นอิสระ?”
คอนเว่นหันไปและจ้องมองพระองค์ด้วยใบหน้าที่ยิ้มเยาะ
“ข้าไม่ได้กลับบ้าน ข้าไม่มีอิสระ น่องชายของข้าตายไปแล้ว
และข้าก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่โดยปราศจากเขา”

เจ้าชายริสทรงรู้สึกเอ็นวายเป็นกับคำพูดของเขา เห็นได้ชัดว่าคอนเว่นยังคงเต็มตื่นไปด้วยความเศร้าโศก
เขาเก็บมันไว้อย่างกับเป็นตราประทับแห่งเกียรติยศ คอนเว่นดูเหมือนจะเป็นคนตายที่เดินได้
ดวงตาของเขาว่างเปล่า เจ้าชายริสระลึกถึงช่วงเวลาที่เขาได้พบกับความเบิกบานใจ
เจ้าชายริสทรงเห็นว่าความเศร้าโศกของเขาช่างลึกล้ำ
เขาจมดิ่งอยู่กับความรู้สึกที่อาจจะไม่มีทางที่จะหลุดดึงเขาขึ้นมาได้
เจ้าชายริสทรงสงสัยว่าสิ่งใดกันที่หลอมรวมกันในตัวคอนเว่น มันเป็นครั้งแรกที่พระองค์มิได้นึกถึงสิ่งอื่นใด
พวกเขาเดินทางไปเรื่อยๆ หลายชั่วโมงผ่านไป พวกเขาเข้ามาถึงยังอีกสมรภูมิหนึ่ง
พวกเขาเดินผ่านโหล่นหินโหล่นไปกับพวกซอกสพ อิลเลพราและเชลีสและคนอื่นๆ
เริ่มกระจัดกระจายกันไปตามศพต่างๆ พลิกมันขึ้นมาดูและมองหาร่องรอยของเจ้าชายก็อดฟรีย์
“ข้าเห็นว่ามัทธาของแม่ก็กลมากกว่าในสนามรบนี่” อิลเลพรากล่าวออกมาอย่างมีความหวัง
“และก็ไม่มีไฟจากลมหายใจมังกร บางทีเจ้าชายก็อดฟรีย์อาจจะอยู่ที่นี้”

“เจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นซากศพหลายพันซากและทรงสงสัยว่า ถึงแม้ว่าพระอนุชาจะอยู่ที่นี้
พวกเขาจะมีวันหาพระองค์ได้พบหรือไม่

เจ้าชายริสทรงกระจายตัวออกมาและทรงเดินไปจากซากหนึ่งไปสู่อีกซากหนึ่ง คนอื่นๆก็ทำเช่นเดียวกัน
พวกเขาพากันพลิกศพดู พระองค์ทอดพระเนตรเห็นใบหน้าประชาชนของพระองค์ แต่ละใบหน้า
มีบางคนที่มีพระองค์ทรงจดจำได้ แต่บางคนก็ทรงจำไม่ได้

ประชาชนที่พระองค์เคยรู้จักและต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่
เจ้าชายริสทรงตกตะลึงไปกับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับบ้านเกิดของพระองค์
มันเหมือนกับมีโรคระบาดและพระองค์ก็ทรงหวังว่ามันจะผ่านไปให้ที่สุด พระองค์ทอดพระเนตรเห็นการสู้รบ
สงครามและซากศพมาชั่วชีวิต พระองค์ทรงพร้อมแล้วที่จะตั้งหลักกับชีวิตที่มีความผาสุก
เพื่อสมานแผลและเสริมสร้างอะไรๆ ขึ้นมาอีกครั้ง

“ตรงนี่!” อินดราตะโกนขึ้น เสียงของนางเต็มไปด้วยความตื่นเต้น นางยืนอยู่ที่ร่างๆ หนึ่งและจ้องมองลงไป
อิลเลพราหันไปดูและวิ่งเข้าไปหา จากนั้นทุกคนก็ต่างเข้ามารวมตัวกันรอบๆ
นางคุกเข่าอยู่ตรงข้างร่างนั้นและมีน้ำตาอาบท่วมใบหน้า เจ้าชายริสทรงคุกเข่าดูข้างๆ
นางและทรงอ้าพระโอษฐ์เมื่อเห็นพระอนุชา
เจ้าชายก็อดฟรีย์

พระอัครของพระองค์ไหลออกมา พระเนตรปิดสนิท พระองค์ดูซีดมาก
พระหัตถ์เป็นสีฟ้าด้วยความเย็นเยือก พระองค์ดูเหมือนจะไร้ชีวิต
อิลเลพราชะโงกตัวเข้าไปสั่นพระองค์ซ้ำแล้ว ซ้ำอีก แต่พระองค์ก็ไม่ตอบสนอง
“เจ้าชายก็อดฟรีย์! ได้โปรดเกิด! ตื่นเกิด! นี่ข้าเอง! อิลเลพรา! เจ้าชายก็อดฟรีย์!”
นางเขย่าพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่พระองค์ก็ยังมิทรงตื่นขึ้นมา ในที่สุด นางหันไปหาคนอื่นๆ อย่างบ้าคลั่ง
นางมองไปยังสายเข็มขัด

“ลูกไวน์ของท่าน!” นางออกคำสั่งกับโอคอนเนอร์
โอคอนเนอร์จับเข่าที่เอวของเขาย่างงุ่มง่ามและรีบเอามันออกมาอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะส่งมันให้กับอิลเลพรา
นางรับมันไปและถือไว้เหนือพระพักตร์ของเจ้าชายก็อดฟรีย์ จากนั้นจึงเทลงไปบนพระโอษฐ์
นางยกพระเศียรขึ้นมาและเปิดพระโอษฐ์ออกและเทมันลงไปยังพระชีวทา
จากนั้น มีการตอบสนองขึ้นอย่างทันทีทันใด

เมื่อเจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงเลียเข้าที่พระโอษฐ์และทรงกลืนเครื่องดื่มนั้น
พระองค์ทรงกระแอม
จากนั้นจึงทรงลุกขึ้นนั่งและทรงคว้าเอาลูกไวน์ไปทั้งๆที่พระเนตรปิดอยู่และดื่มมันเข้าไป ทรงดื่มเข้าไปเรื่อยๆ
จนกระทั่ง พระองค์ทรงนั่งตัวตรงขึ้นมาพระองค์ค่อยๆ

เปิดพระเนตรออกและเห็นพระโอษฐ์ด้วยด้านหลังของพระหัตถ์ พระองค์ทอดพระเนตรไปรอบๆ อย่างสับสน
อย่างไร้ทิศทางและทรงเรอออกมา

อิลเลพว้าร้องออกมาด้วยความบิตินางเอนตัวเข้าไปแลเข้าไปสวมกอดพระองค์

"ท่านยังมีชีวิตอยู่!" นางร้องอุทานเสียงดัง

เจ้าชายริสทรงถอนหายใจด้วยความปลดปล่อย ในขณะที่พระอนุชาทอดพระเนตรไปรอบๆ อย่างสับสน
พระองค์ดูมีชีวิตชีวามากขึ้น

เอลเด็นละเซอร์นำเข้ามาพยุ่งเจ้าชายก็อดฟรีย์เข้าที่บริเวณบ่าและยกพระองค์ขึ้นมาให้นอนอยู่บนพระบาททั้งสอง

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงยืนอย่างโอนเอนในตอนแรก

จากนั้นพระองค์ทรงดื่มเครื่องดื่มจากถุงไวน์

และทรงใช้ด้านหลังของพระหัตถ์เช็ดเข้ากับพระโอษฐ์

เจ้าชายก็อดฟรีย์สอดพระเนตรไปรอบๆ ด้วยสายพระเนตรที่พร่ามัวและเหนียวล้า

"เขาอยู่ที่ไหน?" พระองค์ตรัสถาม ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นขนาดคลึงพระเศียรซึ่งถูกเขี่ยอย่างแรง

พระองค์ทรงหรีพระเนตรด้วยความเจ็บปวด

อิลเลพว้าเฝ้าดูบาดแผลอย่างผู้ชำนาญ นางใช้มือจับไปตรงนั้นและพบว่ามียอยเลือดที่แห้งติดอยู่ที่พระเกศา

"พระองค์มีบาดแผล" นางกล่าว "แต่พระองค์ควรจะภูมิใจว่า ยังคงมีชีวิตอยู่และปลอดภัยดีแล้ว"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงเดินโซเซ จนคนอื่นๆ เขามาจากพระองค์ไว้

"อาการไม่สาหัส" นางกล่าวขณะกำลังตรวจดูอาการ "แต่พระองค์ต้องการเวลาพักผ่อน"

นางเอาผ้าพันแผลออกมาจากบันไดและเริ่มพันมันรอบพระเศียรเข้าไปข้างหน้า

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงสะดุ้งและทอดพระเนตรมายังนาง

จากนั้นพระองค์จึงทอดพระเนตรและพิจารณาไปยังซากศพทั้งหมด ดวงพระเนตรถึงกับเบิกกว้าง

"ซ้ารอดชีวิต" พระองค์ตรัส "ซ้าไม่อยากจะเชื่อเลย"

"เจ้าทำสำเร็จ" เจ้าชายริสตรัส พร้อมกับใช้พระหัตถ์ตบลงที่พระอึ่งสาของพระอนุชาอย่างมีความสุข

"ซ้ารู้ว่าเจ้าจะต้องรอด"

อิลเลพว้าเข้ามาสวมกอดพระองค์ กอดรัดพระองค์ไว้ และพระองค์ก็กอดนางกลับมามากมาย

การเป็นฮีโร่ มันรู้สึกแบบนี้เอง" เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงสั่งเกตู จากนั้นคนอื่นๆ ก็พากันหัวเราะ

"เอาเครื่องดื่มแบบนี้มาให้ซ้าอีก" พระองค์ตรัสขึ้น "บางที ซ้าจะทำมันบ่อยขึ้นกว่าเดิม"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงดื่มเข้าไปอีกใหญ่ จนในที่สุด พระองค์ก็ทรงเริ่มเดินไปกับพวกเขา

โดยเอนตัวไปทางอิลเลพว้า พระองค์ทรงโอบไหล่ของนางเพื่อช่วยทรงตัวของพระองค์

"แล้วคนอื่นๆ อยู่ที่ไหนหรือ?" เจ้าชายก็อดฟรีย์ตรัสถามเมื่อทรงเดินไป

"พวกเราไม่รู้" เจ้าชายริสตรัส "สักแห่งหนึ่งในด้านตะวันตก ซ้าหวังไว้เช่นนั้น"

นั่นคือที่ที่พวกเรากำลังมุ่งหน้าไป เราเดินทางไปยังราชสำนักเพื่อดูว่าใครอาศัยอยู่ที่นั่น"

เจ้าชายริสทรงดื่มอีกอีกโตในขณะที่พระองค์พยายามแปลงเสียงเป็นคำพูดพระองค์ทอดพระเนตรออกไปยังขอบฟ้าแล

ประชาชนของพระองค์ได้มีชะตากรรมเหมือนกับเจ้าชายก็อดฟรีย์ พระองค์คิดถึงธอร์และ พระเชษฐภคินี

ราชินีเกวินโดลินและพระเชษฐา เจ้าชายเคนดริกและอีกหลายๆ

คนที่พระองค์ทรงรัก

แต่พระองค์ทรงทราบว่ากองกำลังทหารจักรวรรดิขนาดใหญ่ยังคงอยู่เบื้องหน้า

และจากการ

ที่พระองค์ทอดพระเนตร

พิจารณาจำนวนผู้ที่ล้มตายและบาดเจ็บ

พระองค์ทรงมีความรู้สึกเล็กๆ

ว่าสิ่งที่แย่ที่สุดคงยังไม่ถึง

ใช้ศอกกระทุ้งอีกคนที่ขากรรไกร ใช้หัวชีวิตชนเข้ากับอีกคน แทะเข้ากับอีกคนหนึ่ง
หมุนเหวี่ยงตัวฟาดดาบลงอีกคนหนึ่ง เขาเข้ามาใกล้กับค่ายทหารแล้ว
ธอร์เหมือนเป็นหนึ่งในเครื่องจักรติดพลังจากคนไปเดี่ยวที่กรุยทางอันมหึมาตัดผ่านไปด้วยพลังกำลังอันมหาศาล
รอบๆ ตัวเขาเหล่าพี่น้องกองรบก็กระทำเช่นเดียวกัน พวกเขาต่อสู้ด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อ
พร้อมกับประสิทธิภาพและพลังกำลังอันมหาศาลกับจิตวิญญาณอันสูงส่ง แม้ว่าศัตรูจะมีจำนวนเหนือกว่ามาก
แต่พวกเขาก็เฝ้ายามเข้าไปสู้กับกองทัพที่มีขนาดมหึมา
ฟาดฟันตัดผ่านแถวทหารจักรวรรดิมากมายที่ดูเหมือนจะไม่มีวันสิ้นสุด ไม่มีผู้ใดรู้สึกถึงเล่ห์หรือถอยหนีไปไหน
รอบๆ ตัวธอร์ ทหารนับพันๆ นายเข้าปะทะกับทหารจำนวนหลายพันของอีกฝ่าย พวกเขาต่างกรีดร้อง
ส่งเสียงคำราม เมื่อเข้าต่อสู้ปะทะกันตัวต่อตัวในสงครามอันร้ายแรงขนาดใหญ่
มันเป็นศึกสงครามที่ตัดสินชะตากรรมของอาณาจักรวงแหวน
และแม้ว่ากองกำลังอีกฝ่ายจะมีขนาดกองกำลังที่เหนือกว่ามาก
แต่ทหารจากอาณาจักรวงแหวนก็เป็นต่อด้วยการฝ่าฝ่าไล่อีกฝ่ายให้ร่นถอยไป
ธอร์คิดว่าเอาไม้หวดจากมือของทหารจักรวรรดิ แล้วเตะเขาไปด้านหลัง จากนั้นจึงเหวี่ยงไม้ไปรอบๆ
และตีเข้ากับทหารคนหนึ่งเขาที่ด้านข้างของหมวกอัศวิน ธอร์เหวี่ยงมันขึ้นสูงเหนือหัวเป็นวงกลม
แล้วจึงล้มทหารลงได้อีกหลายนาย
จากนั้นธอร์จึงยกดาบขึ้นแล้วฟาดฟัน สู้กันตัวต่อตัว ฟันดาบไปในทุกทิศ จนกระทั่ง
แขนและหัวไหล่ของเขาเริ่มอ่อนล้า ณ ขณะหนึ่ง การเคลื่อนไหวของเขาได้ชะลอตัวช้าลง
จนเมื่อนายทหารคนหนึ่งโผล่เข้ามา พร้อมกับยกดาบขึ้นสูง ธอร์หันมาเผชิญหน้ากับเขา แต่มันก็สายเกินไปแล้ว
ธอร์พยายามทำใ้การร่อนรับการฟันลงมากับความเจ็บปวดที่กำลังจะมาถึง
ธอร์ได้ยินเสียงคำรามดังขึ้น และโครห์นก็ส่งเสียงอยู่ใกล้ๆ เขากะโจนขึ้นในอากาศ
แล้วพุ่งเขี้ยวลงยังลำคอของทหารนั้น จุดเข่าล้มลงและได้ช่วยเหลือชีวิตของธอร์เอาไว้
การต่อสู้ผ่านไปเป็นเวลาหลายชั่วโมง ช่วงต้นของการต่อสู้นั้นธอร์รู้สึกปลุกใจจากการที่เขาเอาชนะมาได้
แต่เพียงไม่นาน มันก็เห็นได้ชัดว่าการต่อสู้ครั้งนี้เป็นหนทางอันไร้ประโยชน์ มันกินเวลานานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ไม่ว่าพวกเขาจะสังหารทหารไปได้สักเท่าไร
เส้นขอบฟ้านั้นก็ยังคงเต็มไปด้วยแถวของทหารจักรวรรดิที่ไม่มีที่สิ้นสุด ในขณะที่ธอร์และคนอื่นๆ เริ่มรู้สึกอ่อนล้า
แต่ทหารจักรวรรดิที่เข้ามาใหม่มีเรี่ยวแรงมีความสดใหม่และหลังไหลกันมาอย่างไม่ขาดสาย
ธอร์กำลังสูญเสียโมเมนตัม เขาไม่สามารถปกป้องอาวุธได้เร็วอย่างที่เคย ทันใดนั้น
ดาบอันหนึ่งก็ฟันเข้าที่หัวไหล่ของเขา ธอร์ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เมื่อมีเลือดไหลทะลักจากแขนของเขา
จากนั้นเขาก็ถูกศอกกระทุ้งเข้ายังซี่โครง และมีขวานศึกที่พร้อมจะฟาดตรงลงมายังเขา ซึ่งธอร์ก็ยกโล่ขึ้นบังเอาไว้
ซึ่งหากเขายกโล่ขึ้นมาเข้าไปเพียงแค่วันที่มันก็จะไม่ทันการณ์
ธอร์เริ่มจะยอมจำนน เขามองไปรอบๆ ก็เห็นว่าคนอื่นๆ ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกัน
สมรภูมิกำลังเปลี่ยนทิศอีกครั้ง
โสตประสาทของธอร์กำลังเต็มไปด้วยเสียงร้องแห่งความตายจากทหารของเขาที่เริ่มล้มตายเรื่อยๆ
หลังจากการต่อสู้มาหลายชั่วโมงพวกเขาก็เริ่มพ่ายแพ้จนในที่สุดพวกเขาก็จะถูกกำจัดจนสิ้นเขานึกถึงราชินี เกร็นโดลินและ
ธอร์เงยหน้าขึ้นไปมองยังสรวงสวรรค์ เขาพยายามอย่างเต็มที่ที่กำลังที่จะรวบรวมพลังอำนาจใดๆ
ที่เขายังคงพอมือเหลืออยู่ แต่พลังดรูอิด ของเขาก็ไม่ตอบสนอง เขาได้สูญเสียพลังมากเกินไป
ในช่วงเวลาที่เขาอยู่กับแอนโดรนิคัส เขารับรู้มันได้ เขาต้องการเวลาสำหรับเยียวยารักษา
เขาสังเกตเห็นอาร์กอนที่อยู่ในสมรภูมิ และพบว่าเขาก็ไม่มีพลังมากอย่างที่เคย หลังจากที่ต้องสู้กับราฟิ
ส่วนอลิสแตร์ก็ดูเหมือนอ่อนแอเช่นกัน พลังของเธอได้ถูกใช้ไปในการคืนชีพให้กับอาร์กอน
พวกเขาไม่มีแผนสำรองอื่นใด นอกไปจากพลังจากศาสตราวุธ
ธอร์แหงนหน้าขึ้นไปยังสรวงสวรรค์พร้อมปล่อยเสียงกู่ร้องประจัญบานด้วยความสิ้นหวัง
เขาพร้อมแล้วสำหรับสิ่งที่แปลกออกไป สำหรับบางสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลง
ได้โปรดเถิดพระเจ้า ข้าสวดภาวนา ข้าขอร้องให้พระองค์ให้ทรงช่วยเหลือพวกเราทั้งหมดในวันนี้
ข้าขอพึ่งพิงพระองค์ ไม่ใช่กับมนุษย์ผู้ใด ไม่ใช่พลังอำนาจของข้า แต่กับพลังอำนาจของพระเจ้า
ได้โปรดส่งสัญญาณแสดงพระอำนาจแห่งพระองค์ด้วยเถิด
ทันใดนั้น ธอร์ถึงกับต้องตกตะลึง เมื่อหัวทั้งบรรยากาศเต็มไปด้วยเสียงคำรามที่ดังสนั่นหวั่นไหว
มันเป็นเสียงดังที่เหมือนจะแยกทั้งสรวงสวรรค์ออกจากกัน
หัวใจของธอร์เต้นระรัวขึ้นในทันใดเมื่อเขาจำเสียงนั้นได้
เขามองขึ้นไปท้องฟ้าและเห็นเพื่อนของเขาโผล่บินตัดหมู่เมฆให้แยกจากกัน นั่นคือ ไมโครเฟิล

ธอร์รู้สึกตกตะลึงอย่างสุดขีดและทั้งสับสนใจที่เห็นว่าไมโครเฟิลยังมีชีวิตอยู่ และที่นางได้กลับมายังอาณาจักรวงแหวนอีกครั้ง ที่เห็นว่านางเป็นอิสระ บินกลับมาหาเขา

มันรู้สึกเหมือนส่วนหนึ่งของเขาที่ขาดหายไปได้ย้อนคืนกลับมา

ที่หน้าแปลกใจมากไปกว่านั้นคือ ธอร์เห็นมังกรตัวที่สอง เขาเป็นมังกรตัวผู้ที่สูงสวย เขามีเกล็ดสีแดงซีด รูปร่างใหญ่โต มีดวงตาเรืองแสงสีเขียวและดูท่าทางดุร้ายกว่าไมโครเฟิล ธอร์มองพวกเขาทะยานในอากาศ บินผ่านเข้าออกหมู่เมฆและโฉบพุ่งตัวตรงลงมาหาเขา ธอร์รู้ว่าคำอธิษฐานของเขาได้รับการตอบรับแล้ว

ไมโครเฟิลยกปีกของนางขึ้น พร้อมกับโก่งคอไปด้านหลังและกรีดร้อง และมังกรที่อยู่ข้างๆ ก็ทำเช่นเดียวกัน พวกเขาสองพ่นกำแพงแห่งไฟลงใส่ที่จักรวรรดิทั้งกองทัพ ไฟลุกโชนสว่างไสวไปทั้งฟ้า

วันอันหนาวเย็นกลายเป็นอบอุ่นในทันที แล้วจึงกลับกลายเป็นเร่าร้อน

กำแพงไฟร้อนระอุแล้วระลอกเล่าหมุนวนเป็นเกลียวโหมเข้าไปใส่กองทัพ ธอร์ยกแขนขึ้นกำบังใบหน้าของเขา

พวกมังกรโจมตีมาจากด้านหลัง เปลวเพลิงจึงไม่เข้ามาถึงตัวธอร์ แต่กระนั้น

กำแพงแห่งไฟก็อยู่ใกล้เขาพอที่จะทำให้ธอร์รู้สึกถึงความร้อน ชนแขนของเขาถูกเผาจนไหม้

เสียงร้องของทหารหลายพันดังขึ้นสู่ฟากฟ้า ในขณะที่กองทัพของจักรวรรดิที่ละหน่วยๆ ถูกเผาไปที่ละกองๆ ทหารนับหมื่นๆ ต่างกรีดร้องด้วยชีวิต พวกเขาพากันวิ่งหนีแต่ไม่มีทีไรจะหนีไปได้พ้น พวกมังกรไม่ปราณีผู้ใด

พวกเขากำลังออกอาวุธและกำลังเติมไปด้วยความเดือดดาล

และพร้อมแล้วสำหรับการแก้แค้นให้พวกจักรวรรดิถึงแก่ความหายนะ

ทหารจักรวรรดิอีกหน่วยและต่อไปอีกทีละหน่วยต่างพากันล้มตายเป็นอันตายไปกับพื้นและถึงแก่ความตาย

ทหารที่ยังเหลืออยู่ก็เข้าเผชิญหน้ากับธอร์อย่างลนลานและเผ่นหนีไป

พวกเขาพยายามหาทางหนีมังกรทั้งสองที่บินสลับกันไปมาในท้องฟ้าและพ่นไฟลงมาทั่วพื้นที่

แต่พวกนั้นก็ได้แต่วิ่งเข้าไปหาความตายของตนเอง

เมื่อพวกมังกรไม่ประสงค์ให้เหลือผู้ใดไว้และยังพยายามที่จะกำจัดพวกเขาให้สิ้นซากในคราเดียว

ในไม่ช้า ธอร์ก็พบว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับทุ่งที่ว่างเปล่าที่เต็มไปด้วยควันไฟสีดำ

กลิ่นของเนื้อหนังที่เผาไหม้อบอวลไปทั่วจากลมหายใจของมังกร และกลิ่นของกำมะถัน เมื่อก่อนเมฆยกตัวสูงขึ้น

พวกเขาก็สามารถมองเห็นพื้นที่ข้างหน้าพวกเขาได้ชัดขึ้น พื้นที่ว่างเปล่าที่ถูกเผาจนไหม้เกรียม ไม่มีผู้ใดรอดชีวิต

ทั้งต้นหญ้าและต้นไม้ต่างกลับกลายเป็นเถาถ่านและเป็นรอยไหม้สีดำ

ทหารจักรวรรดิที่พวกเขาไม่อาจจะเอาชนะได้เมื่อไม่กี่นาทีก่อน ตอนนี้หายสาบสูญไปหมดแล้ว

ธอร์ยังคงยืนนิ่งอย่างตะลึงงันพร้อมกับความมึนงง เขายังคงมีชีวิตอยู่ พวกเขาทั้งหมดรอดชีวิต

อาณาจักรวงแหวนเป็นอิสระแล้ว ในที่สุด พวกเขาก็ได้รับอิสรภาพ

ไมโครเฟิลโฉบตัวลงมาและนั่งอยู่ด้านหน้าธอร์ นางลดหัวต่ำลงและปล่อยเสียงออกจากจมูกอย่างแรง

ธอร์ยิ้มรับและก้าวมาข้างหน้าให้เพื่อนเก่า

ส่วนไมโครเฟิลก็ลดหัวต่ำลงจนจรดกับพื้นและส่งเสียงครางอย่างแผ่วเบา ธอร์ลูบนางตรงเกล็ดบนใบหน้า

นางชะงักหน้าเข้ามาแล้วดูใจมุกกลงกับแผ่นอกของเขา

มันเห็นได้ชัดว่านางมีความสุขอย่างล้นเหลือที่ได้เจอกับธอร์อีกครั้ง

มันก็เหมือนกับกับธอร์ที่ปีติอย่างยิ่งที่ได้พบกับนาง

ธอร์ขึ้นขี่หลังนางและหันมาทางกองทัพของเขา

ทหารหลายพันนายต่างจ้องกลับมาอย่างสงสัยและมองมาอย่างเบิกบานใจ ในขณะที่ธอร์ชูดาบของเขาขึ้น

พวกทหารต่างพากันชูดาบและส่งเสียงโห่ร้องมาให้เขา

ทั่วทั้งฟ้าก็อ้ออิ่งไปด้วยเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะ

จนในที่สุด

บทที่ เก้า

ราชินีเกวินโด้ลินทรงยืนทอดพระเนตรมองยังธอร์ที่กำลังอยู่บนหลังของไมโครเฟิล พระทัยของพระนางได้ทะยานสู่ฟากฟ้าพร้อมกับความโล่งพระทัยกับความภาคภูมิใจ พระนางเสด็จฝ่ากลุ่มทหารอันหนาตาและทรงกลับมายังแถวหน้าของกองพล โดยทรงได้รับการคุ้มครองจากสตีเฟนและทหารอื่นๆ พระนางเสด็จไปตามทางที่นำพระองค์ไปยังที่โล่ง จนกระทั่งทรงมาถึงยังเบื้องหน้าของธอร์ นำพระเนตรหลังรินออกมาด้วยความสุขสันต์ ในขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นทัพจักรวรรดิกำลังพ่ายแพ้ ความหวาดกลัวใดๆจะสูญสิ้นไปนับจากนี้ พระนางทอดพระเนตรมายังธอร์ บุคคลอันเป็นที่รักยิ่งของพระองค์ที่ยังมีชีวิตอยู่ เขากลับมาอย่างปลอดภัย พระนางทรงรู้สึกถึงความภาคภูมิใจจากชัยชนะครั้งนี้

พระนางทรงรู้สึกราวกับว่าความมืดมนและความโศกเศร้าที่เคยมีอยู่เป็นเวลาหลายเดือนมานี้ได้ถูกปลดระวางแล้ว พระนางทรงรู้สึกว่าอาณาจักรวงแหวนได้กลับเข้าสู่สภาวะปลอดภัยอีกครั้งในที่สุด

พระนางทรงรู้สึกเปี่ยมล้นไปด้วยความเกษมสันต์และความซาบซึ้งซึ่งพระทัย ในขณะที่ธอร์ก็มองมายังพระนางด้วยดวงตาที่เปล่งประกายไปด้วยความรักที่แฝงอยู่ในสายตาของเขา

พระนางเกวินทรงกำลังเตรียมตัวก้าวพระบาทไปข้างหน้าเพื่อแสดงการต้อนรับเขา แต่ทันใดนั้นเอง เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นและเสียงนั้นก็ทำให้พระองค์ทรงหันไป

"บรอนสัน!" มีเสียงแหลมร้องดังขึ้น

พระนางเกวินและคนอื่นๆ ต่างหันไปตามเสียง

พระทัยของพระนางทรงดับวูบจากความหวาดกลัวขณะที่ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากกองแก้วด้านจากฝั่งของชายคนนั้นขยับตัวจากท่านอนหน้าคว่ำบนพื้นดิน จากร่างที่มีซากศพทหารจักรวรรดิที่บร่างของเขา ขณะนี้ เขากำลังยืนขึ้นและสลัดซากศพพวกนั้นออกจากกาย พร้อมกับเหยียดตัวยืนขึ้นจนเต็มความสูงของเขา

แม้คคลาวด์

พระนางเกวิน ทรงมีอาการสั่นไปด้วยความกลัว

ราชาแม้คคลาวด์รอดชีวิตมาได้และเขาก็ยังคงเป็นพวกที่ฉลาดที่แอบหลบภัยอยู่ภายใต้กองซากศพของผู้อื่นเพื่อหลบ ใช้มันเป็นกำบังจากกำแพงแห่งกองเพลิง เขายืนอยู่ตรงนั้นกับร่างกายที่ผิดรูปผิดร่าง ใบหน้าที่ถูกเผาตีตราประทับ พร้อมกับดวงตาที่หายไปข้างหนึ่ง และในขณะนี้

แม้คคลาวด์มีร่างกายกับเสื้อผ้าที่ไหม้ไปครึ่งหนึ่งซึ่งยังคงมีไฟควันไฟคุกรุ่นอยู่ แต่กระนั้น

เขาก็รอดมาได้เขายืดหยัดอยู่พร้อมกับถือดาบยาวอยู่ในมือ

ดาบนั้นส่องเป็นประกายซึ่งตรงมายังพระโอรสของเขาซึ่งก็คือ เจ้าชายบรอนสัน

ราชินีเกวินทรงรู้สึกถึงความสะอิดสะเอียนอย่างถึงที่สุดกำลังเพิ่มพูนอยู่ภายในพระองค์

นั่นคือบุคคลที่พระองค์ทรงชิงชังไปทั่วทุกอนุของพระวรกาย เป็นบุคคลที่โผล่มาจากฝืนร้าย

เป็นคนที่พระองค์ทรงขยอหนักถึงอดีตอันเลวร้ายในทุกคำคืน ผู้ชายที่เข้ามาระรานพระองค์

มันไม่มีอะไรที่พระองค์ทรงปรารถนามากไปกว่าการได้เห็นเขาจบชีวิตลงในช่วงเวลา

เขายืนอยู่ตรงนั้น เหยียดร่างขึ้นเต็มความสูงพร้อมกับหายใจ มันเป็นฝืนร้ายที่กลายเป็นจริง

เขาเป็นผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวจากทะเลเพลิงครั้งใหญ่

"บรอนสัน!" แม้คคลาวด์ร้องเสียงแหลมขึ้นอีกครั้ง เขาก้าวมาข้างหน้ายังบริเวณที่โล่งเตียน

เจ้าชายบรอนสันทรงตอบคำร้องด้วยการก้าวมาข้างหน้าจากฝั่งของทัพของแม้คคลิว

พระองค์ทรงจับดาบอยู่ในพระหัตถ์และทรงเตรียมตัวกับการต้อนรับพระบิดาในการปะทะกันเป็นครั้งสุดท้าย

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.